

Giới thiệu Thi Thể Của Tôi Buông Thả Phóng Túng

Thể loại: Hiện đại, ngọt, sáng văn (hệ thống)

Nội dung nhân hiệu: Áo tưởng không gian, điền văn, hiện đại giá không, sáng văn.

Khi một thi thể không có nhịp tim, không hô hấp, không có nhiệt độ cơ thể nhưng vẫn hoạt động được (hoạt thi), làm sao để giữ cho thi thể không có mùi, không đông cứng...quả thật là việc rất phí sức.

Đến nhà tắm hơi tắm nước nóng lưu thông máu, uống canh gà hầm táo đỏ bổ khi, ăn rau, hoa quả cấp nước, thường xuyên rèn luyện, phòng ngừa xương lỏng lẻo, luôn động não phòng ngừa tư duy thoái hoá. Cô quyết tâm phải bảo trì sức sống, giữ làn da mềm mại, phải làm một thi thể vừa mỹ vừa khoẻ, thân thiện với môi trường.

Ký tự tìm mẩu chốt: Nhân vật chính: An Bộ.

Vai phụ: Giản Ninh Huyền

Thứ khác: Hệ thống, sáng văn, điền văn, kịch bản lưu.

Bạn đang đọc truyện *Thi Thể Của Tôi Buông Thả Phóng Túng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Hoạt thi An Bộ

Dịch: Lạc Đình Đang

Vào sinh nhật hai mươi tuổi của mình, An Bộ dùng tiền làm thuê kiếm được mua một chiếc xe mới. Cô còn chưa kịp lấy bằng lái, mới ra ngoài đi thử một vòng đã gặp cảnh cầu sập, cả người lẫn xe cùng rơi xuống sông lớn. Mặc dù cô đã cố hết sức để tự cứu mình, nhưng cuối cùng vẫn không thể chạy thoát, chết ngạt khi đập cửa kính xe.

Với người bình thường mà nói, chết nghĩa là kết thúc. Mà cô, lại “sống” tiếp trong thi thể của mình, nhưng không còn dấu hiệu nào mà người sống nên có như nhịp tim, hô hấp, mạch đập, nhiệt độ cơ thể.

An Bộ cũng chẳng suy nghĩ gì với việc “sống lại” nữa, bởi vì cô là người kế thừa Sổ Sinh Tử. Không sai, đó chính sách ghi chép ngày giờ sống chết trong truyền thuyết, Nhân thư trong Tam thư Thiên Địa Nhân. Nhưng quyền Nhân thư cô có là tàn dư phẩm, chỉ có thể nhìn thấy sinh khí và tử khí của mỗi người. Tác dụng hữu ích nhất của nó là có thể dựa trên đặc tính cá nhân và bối cảnh thời đại của một người, theo đó tạo ra một bộ hoàn chỉnh gồm hộ tịch thân phận và giấy chứng nhận liên quan, cực kỳ chính xác, không có sơ hở, có thể xưng là hệ thống “Chứng chỉ giả” bậc cao nhất.

Khi còn sống, An Bộ rất ít khi động tới Sổ Sinh Tử. Quyền sách này ngoài việc giúp cô nhìn thấy các hiện tượng linh dị và làm “chứng chỉ giả”, cơ bản không có đất dùng. Cho tới khi cô chết, âm dương nghịch chuyển, giá trị sinh trong sổ sinh khí từ 10.000 điểm tụt thẳng xuống 101 điểm, mà giá trị tử trong sổ tử khí từ 10 điểm tăng mạnh đến hơn 6.000.000 điểm. Toàn bộ thể giới trong mắt cô đều biến thành tử khí nặng nề.

Hơn 6.000.000 điểm này không chỉ là tử khí của mình An Bộ, nó còn bao gồm tất cả tử khí của oan hồn bao năm qua đã chết ở sông lớn này. Nếu không phải bất ngờ chết ở đây, An Bộ cũng không biết trong nước lại có nhiều quỷ chết đuối như vậy.

Hoạt thi An Bộ giá trị sinh khí còn 101 điểm, chỉ có khả năng di chuyển chậm chạp, năm giác quan bị suy yếu nghiêm trọng, dùng sức chín trâu hai hổ mới có thể đập cửa kính cạnh ghế lái tèo ra. Cô xuôi theo dòng nước, chìm chìm nổi nổi dạt xuống phía dưới sông, bắt đầu một khoảng thời gian sống lang thang rất dài.

Sau tai nạn, An Bộ thành người mất tích. Ba mẹ vẫn không ngừng tìm kiếm cô, vì trước cô, hai người chị cũng mất tích. Nhưng cô có dự cảm, hai chị cô đều còn sống, bởi vì sinh khí trên người họ mạnh hơn bất kỳ ai. Nhưng An Bộ không muốn ba mẹ lại trải qua đau buồn khi chia xa, vậy nên cô lang thang bảy tháng, góp nhặt giá trị sinh khí tới 1000 điểm, miễn cưỡng có hình dáng con người rồi về cạnh ba mẹ, nói rõ mọi chuyện cho họ. Cho dù khó tin, nhưng họ vẫn đón nhận cô, đồng thời che chở cho cô mười năm, giúp cô không phải lo phiền góp nhặt từng chút sinh khí.

Mười năm sau, cuối cùng An Bộ cũng có thể quang minh chính đại sống trong thành thị, cũng thành thực tìm ra cách góp nhặt sinh khí từng chút một. Lại qua vài chục năm, cô luôn trông coi bên người ba mẹ, không hề đi xa. Cho tới khi ba mẹ mất, cô lấy thân phận "Cháu gái ngoại" của hai ông bà. Từ nay về sau, không chút vướng bận, thi thể đi bốn phương.

Hệ thống “Chứng chỉ giả” của Sổ Sinh Tử cuối cùng cũng phát huy tác dụng quan trọng, có thể liên tục thay đổi thân phận, bất kể bao nhiêu năm cô cũng không cần lo lắng mình “Không có hộ khẩu”.

An Bộ sẽ không dừng lại một chỗ trên năm năm, cô định mười năm đổi thân phận một lần, thân phận nào thì lại xem tình huống mà xác định.

Bây giờ cô đã biến thành hoạt thi sau 82 năm. Công lịch năm 2175, cô cố định thân phận là một người phiên dịch ngoại ngữ, quốc tịch Trung Quốc, 25 tuổi, cô nhí, vừa tốt nghiệp không lâu, không có công việc cố định, thuê một căn hộ trong tiểu khu Minh Tường.

Đưa bản thảo phiên dịch cho người thuê, An Bộ đứng dậy hoạt động tứ chi có chút cứng ngắc một lát, sau đó đi vào phòng bếp ép một ly nước rau quả cho mình.

Hiện cô tiêu hóa đồ ăn không phải dựa vào dạ dày, mà là năng lượng trong cơ thể trực tiếp phân giải đồ ăn. Rau quả là đồ ăn cô đã nghiệm chứng liên tục rồi chọn ra, nó vừa dễ hấp thu lại giúp cơ thể khỏe mạnh, mỗi lần có thể gia tăng 5 đến 50 điểm giá trị sinh khí. Nhưng nếu không bổ sung đồ ăn đúng lúc, giá trị sinh khí sẽ lập tức hạ xuống.

Đáng tiếc vị giác của cô khác hẳn với người bình thường, việc ăn rau quả chỉ là nhiệm vụ có thể giúp bổ sung năng lượng hàng ngày, hoàn toàn không giúp cô thưởng thức bất cứ cái gì trên mặt vị giác.

Hiện giờ giá trị sinh khí của cô là 413.605, thính giác và khứu giác coi như bình thường. Nhưng vị giác, thị giác, xúc giác vẫn ở trạng thái khác thường.

Nhìn thời gian, đã hơn 9h tối, An Bộ thay một bộ trang phục đậm màu bình thường, cầm chìa khóa rời khỏi chung cư.

"An Bộ, cháu ra ngoài muộn quá." Đối diện là thím Trương hàng xóm mới dắt chó đi dạo về.

"Vâng ạ, cháu ra ngoài có chút chuyện." An Bộ cười, cất tiếng chào hỏi. Cô đi xuống bãi đỗ xe, mở cửa xe, lái vào đường cái xe cộ qua lại không ngớt.

Nhưng một lát sau, hệ thống điều khiển trong xe phát ra một tiếng nhắc nhở: [Chủ nhân, có người gọi xe, tọa độ K3C9, cách 780 m, có nhận đơn không?]

"Nhận." An Bộ dựa theo ký hiệu trên bản đồ điện tử, chạy về tọa độ chỉ thị.

Đúng vậy, công việc hiện giờ cô đang làm là lái xe trả khách, xe đưa đón khách theo từng đơn, đây là một trong những chức cô kiêm làm.

Sau khi biến thành hoạt thi, mỗi ngày cô chỉ có thể ngủ hai giờ. Một khi quá hai giờ, đầu óc và thân thể cô sẽ bắt đầu xơ cứng, vậy nên mỗi ngày nếu không học tập thì cô sẽ làm việc, hoặc là vận động. Tóm lại, không được để mình rảnh rỗi.

Đi vào nơi chỉ thị, dưới ánh sáng đèn xe, An Bộ gặp hai người đàn ông đỡ một tên đàn ông say khướt vào xe, dìu anh ta xuống ghế sau, thắt dây an toàn, sau đó nói với An Bộ: "Sur phụ, phiên thầy đưa hân đến Hoa viên Hoài Tú."

"Được rồi." An Bộ nhìn bọn họ một chút, nhú mày.

Lúc này hai người mới chú ý lái xe là một cô gái, đội mũ không nhìn rõ, nhưng nghe tiếng đường như rất trẻ trung, lại thêm làm nữ lái xe ban đêm, đúng là hiếm thấy.

Trong lúc hai người ngây ra, An Bộ đã chờ người đàn ông say rượu ngênh ngang rồi đi.

Hoa viên Hoài Tú cách nơi này khoảng ba đến bốn km, đèn giao thông cũng không nhiều, rất nhanh sẽ tới. Nói đến đèn giao thông, không thể không bỏ chút thời gian khen ô tô hiện đại đã có trí năng kết nối với hệ thống giao thông, phân biệt đèn xanh đèn đỏ. Nếu không với thị giác bất thường của An Bộ, cô vốn không thể lái xe.

Xe chạy tới một ngã tư đường, Hoa viên Hoài Tú ở bên phải, nhưng An Bộ không rẽ mà chạy thẳng về phía trước.

"Cô, cô định mang tôi đi đâu?" Hiển nhiên người đàn ông say rượu vẫn chưa say đến tình trạng không còn năng lực nhận biết. Anh ta chỉ ra ngoài cửa xe, to giọng hỏi.

"Bên kia sửa đường." An Bộ đáp.

"Ồ." Vừa nói vậy, người đàn ông say rượu liền tin, ngã lệch trên ghế rồi không động đậy nữa.

Chẳng qua hồi lâu sau, An Bộ lái xe đến bệnh viện thành phố, sau đó xuống xe xách tên đàn ông say rượu ra, gọi hai y tá tiễn anh ta đi kiểm tra thân thể, còn giúp ứng trước tiền chữa trị, sau đó nhanh chóng rời khỏi bệnh viện.

Từ khi trên người tên đàn ông say rượu chẳng khác mây đen che đỉnh núi là bao, dù An Bộ không tra Sách Sinh Tử cũng biết anh ta sắp chết. Nhìn dáng vẻ của anh ta không giống người mắc bệnh nan y, chỉ lệ chết ngoài ý muốn lớn hơn một chút. Nhưng anh ta say thành như vậy, sau khi về nhà chắc hẳn không có hoạt động nào khác, vậy nên nếu có chuyện gì ngoài ý muốn, tất sẽ xảy ra trong khoảng thời gian này.

Bất kể là ngã chết trên tầng hay đột tử lúc ngủ, hoặc là say khướt tìm đường chết, đưa anh ta vào bệnh viện đều có thể phòng ngừa mấy tình huống trên một cách lớn nhất.

Về phần ứng ra tiền chữa trị, An Bộ vốn không để trong lòng, nếu như người kia có thể vượt qua tử kiếp, cô sẽ thu được giá trị sinh khí tương ứng.

Sau khi lên xe, An Bộ không hề quan tâm chuyện này, tiếp tục bắt đầu nghiệp vụ đưa đón xe của cô.

Từ 8h tối đến 11h là giai đoạn đón xe cao điểm. Sau 11h, hành khách sẽ ít đi. An Bộ chạy xe tới rạng sáng 2h, sau đó về nhà nghỉ ngơi hai giờ, vào khoảng 5h rời giường học tập.

Qua 1h sáng, An Bộ nhận đơn cuối cùng, là hai gã thanh niên trên dưới hai mươi tuổi, ăn mặc thời thượng, dáng dấp coi như đoàn chính, nhưng ánh mắt lại không yêu thích cho được.

Thi thoảng bọn chúng sẽ nhìn lên thân trên An Bộ, ánh nhìn không có ý tốt.

"Đến rồi." An Bộ dừng xe bên đường, ra hiệu bọn chúng xuống xe.

Một thanh niên tóc vàng xuống xe, nhưng tay tóc đỏ còn lại không xuống. Hai tay hấn gác lên ghế lái, lại gần cười hi hi với An Bộ: "Tiểu thư một mình làm đêm không sợ sao?"

Một bên khác, tên tóc vàng xuống xe trước dùng một tay chặn cửa xe, thò người nhìn về phía An Bộ, huyt sáo một tiếng: "Ôi, không ngờ là một tiểu mỹ nữ."

An Bộ nhìn điệu bộ này đã biết mình gặp phải lưu manh.

"Mấy cậu muốn thế nào?" Cùng lúc đó cô hoạt động các cơ trên mặt, lộ ra biểu cảm sợ hãi.

"Ha ha, đừng sợ, anh trai chỉ muốn tâm sự với em thôi." Ngoài miệng nói như vậy, một tên đã lấy mũ An Bộ xuống.

Vài sợi tóc xanh rủ xuống, lộ ra vẻ phong tình vô hạn.

Thanh niên tóc vàng thấy vậy tròn mắt lên, vốn chỉ muốn đùa giỡn một chút, rồi nghiêng tay, bây giờ nhìn thấy sắc đẹp bậc này, trong lòng lập tức ngứa ngáy khó nhịn.

Hắn nhìn chung quanh một chút, nơi đây vắng vẻ, lại là đêm khuya, chính là nơi thích hợp làm chuyện xấu.

Hai tên thanh niên trao đổi một ánh mắt d*âm tà, ngầm hiểu thỏa thuận hình thành.

Thanh niên tóc vàng nhanh chóng tháo dây an toàn của An Bộ, kéo cô khỏi xe. Tên tóc đỏ lập tức che miệng cô từ sau, kéo cô vào hoa viên nhỏ bên cạnh. Hai tên háo sắc hoàn toàn không để ý thứ chúng kéo đi chỉ là một bộ thi thể.

Nhưng sau một lát, chỉ nghe thấy tiếng vài xé trong hoa viên nhỏ, tiếp đó là tiếng cơ thể va chạm, cuối cùng là tiếng rên ảm đạm mà tiêu hồn.

Sau mười phút, An Bộ nhàn nhã đi ra từ trong hoa viên, phui vụn cỏ trên người, tiếp tục đội mũ, ngồi lên xe. Cô xem lại máy giám sát và điều khiển trên xe, gửi thẳng tới tổng công ty, bên trên ghi rõ quá trình hai tên đó lôi cô ra khỏi xe, bọn chúng vẫn chưa kịp xóa bỏ. Nếu không phải như vậy, cô cũng không chờ đến hoa viên nhỏ mới động thủ.

Làm xong toàn bộ, An Bộ lưu loát quay xe, vung đuôi rời đi.

Ngày thứ hai, cư dân thể dục buổi sáng chạy qua hoa viên, bỗng thấy hai tên thanh niên quần áo không chỉnh tề quần cùng một chỗ, trên da phủ đầy vết tích xanh xanh tím tím, tư thế cực kỳ chộc người, hình tượng vô cùng cay mắt.

"Giờ đây, hai gã thanh niên đã chiến trong hoa viên?"

"Thực n* nó vậy bản phong tục văn hóa quá thể!"

"Chết tiệt, đôi mắt ông đây giữ trong trắng 30 năm lại bị ô nhiễm thế này!"

Hai tay thanh niên tỉnh lại trong gió lạnh và tiếng nghị luận sôi nổi, sau đó phát hiện bọn họ bị một đám bác trai bác gái lớn tuổi vây xem, lúc này chỉ đành che mặt bỏ chạy...

An Bộ về đến nhà, quăng mũ xuống ghế sofa, sau đó vào phòng tắm, chuẩn bị rửa mặt.

Cô đứng trước gương, nhìn bản thân xich lữa, da thịt trắng nõn, núm đôi sung mãn, vòng eo tinh tế, dung mạo được coi là tuyệt mỹ. Nhưng cô không có chút nhiệt độ nào, cũng không có lấy một tia huyết sắc, có chút yếu dị. Đây đã là trạng thái tốt nhất của cô. Lúc vừa chết, da cô xám trắng khô quắt, bộ dáng như bệnh nguy kịch. Nuôi bốn, năm năm, mới năm giữ được quy luật duy trì sự khỏe mạnh.

An Bộ bước bồn tắm lớn chứa đầy nước ấm, ngâm cả người trong nước. Hơi nước mờ mờ, nhiệt độ thích hợp, nhưng cô hoàn toàn không cảm giác được sự thoải mái dễ chịu trong bồn tắm, chỉ tắm sạch và xoa bóp theo thông lệ, giữ thân thể sạch sẽ và hoạt tính của cơ bắp.

"In the dream, it seemed as if there were a destination... He was left, upon awakening, with the feeling that he wanted..." Trong phòng tắm, chậm rãi vang lên tiếng đọc ngoại ngữ.

Để bảo đảm đại não vận hành bình thường, mỗi khi nhàn rỗi, An Bộ sẽ suy nghĩ, đọc thuộc lòng, hoặc tính toán, hoặc là quy hoạch tương lai... Tóm lại,

cố gắng không để đại não đình chỉ hoạt động.

Thói quen này An Bộ giữ vững được tám mươi năm, từ việc khó nhớ kỹ mấy từ đơn giản, đến bây giờ nhanh chóng nhớ được, cô đã bỏ ra gian khổ và nỗ lực rất lớn.

Cho dù rất mệt mỏi, nhưng chưa bao giờ từ bỏ.

Bởi vì, cô muốn sống.

Hơn nữa còn muốn sống tùy thích buông thả.

Bạn đang đọc truyện *Thi Thử Của Tôi Buông Thả Phóng Túng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Phục vụ viên An Bộ

Dịch: Lạc Đình Đang

Vào lúc 8h sáng, giá trị sinh khí của An Bộ bỗng nhiên tăng thêm 75 điểm. Không cần đoán cũng biết, tên đàn ông say rượu kia thành công tránh thoát một kiếp.

Tâm tình An Bộ khoan khoái dễ chịu, vừa nghe nhạc vừa lấy rau quả khắc hoa. Sau khi khắc xong, cô bày bàn chụp ảnh, tải lên Facebook, sau đó không chút thương tiếc ném chúng vào máy ép thành nước hoa quả.

Facebook hiện giờ của An Bộ được tạo sau khi cô có thân phận này. Mỗi ngày cô đều tải lên một ít ảnh chụp thủ công nghệ, chủ yếu là khắc hoa trên rau quả, ngẫu nhiên còn có đồ gốm, nghệ thuật đan, dệt,... đều là tài nghệ cô học được những năm này, cực kỳ hữu hiệu với việc rèn luyện độ linh hoạt của ngón tay và tư duy sáng tạo.

Trong USB của cô chứa rất nhiều ảnh cùng loại, từ ảnh lúc mới học vô cùng thô thảm, càng về sau càng đẹp để ti mi. Thời gian cô bỏ ra nhiều gấp mấy lần so với người bình thường, hơn nữa mỗi lần ngón tay bị thương sẽ tăng thêm 1 - 5 điểm giá trị từ khí. Nhưng sau khi học thành công, chỉ cần gửi tác phẩm lên trang chủ là có thể góp nhặt nhân khí, tăng cao giá trị sinh khí.

Trước mắt An Bộ tổng kết được vài phương pháp chủ yếu để gia tăng giá trị sinh khí. Cách đầu đơn giản nhất, là sống ở nơi nhân thí thịnh vượng, một ngày không cần làm gì cũng tăng 1 - 20 điểm giá trị sinh khí; thứ hai là ăn thực phẩm tốt cho sức khỏe; thứ ba là vận động thích hợp; thứ tư là tham gia vào công việc có độ nổi tiếng cao; thứ năm là giúp người sắp chết thoát được từ kiếp; thứ sáu là cứu trợ thiên tai hoặc làm từ thiện.

Ba cách đầu thuộc vào nhiệm vụ hàng ngày, giá trị sinh khí thu được cực kỳ ít, chỉ có thể đảm bảo thu vào lấy ra cân bằng. Dù sao khi cô đói, lười biếng, trúng độc, rồi xa mọi người,... giá trị sinh khí đều giảm xuống. Không gian phát triển của ba cách sau tương đối lớn, nhưng thao tác khá khó, hơn nữa cần phải có cơ hội.

Đang nghĩ ngợi, điện thoại An Bộ vút trên ghế sofa bỗng vang lên. Cô uống một hơi sạch cốc nước hoa quả vừa ép, sau đó nhận điện thoại: "Vâng, xin chào."

"Bộ Bộ, thân hữu cần cứu gấp!" Một giọng nữ dễ nghe truyền tới từ bên kia, có vẻ cực kỳ đáng thương. Cô ấy là bạn An Bộ mới quen năm ngoái, tên Tân Nghiên, tính cách sáng sủa, không có tâm cơ gì.

"Chuyện gì vậy?" An Bộ vừa dọn bàn vừa hỏi.

"Hôm nay bà giúp tôi trực ban được không? Bạn trai tôi về nước, tôi muốn đi đón anh ấy."

"Không thành vấn đề, mấy giờ? Bà nói với chủ ban chưa?"

"Lát nữa tôi sẽ báo với chủ ban, bà đến trước 11h là được." Tân Nghiên hưng phấn nói, "Cảm ơn bà, Bộ Bộ, tôi biết bà tốt nhất mà!"

"Đương nhiên, tôi là bạn tốt quốc dân." An Bộ nhận xét thực tế.

"Ha ha ha, đúng thế. Vậy nhờ bà, Bộ Bộ, khi về tôi mời bà đi ăn."

Cúp điện thoại, An Bộ nhìn thời gian trên máy, 10h05', chuẩn bị một chút là có thể ra ngoài.

Tân Nghiên làm phục vụ tại nhà hàng "The Careys", cách tiểu khu của An Bộ khoảng 700 đến 800m, đi bộ vài phút là đến.

Đây không phải lần đầu An Bộ thay ban giúp Tân Nghiên, cô cũng quen chủ ban, sau khi bắt chuyện thì trực tiếp vào phòng nhân viên thay đồng phục,

chuẩn bị làm

"Bán hết tất cả! Ủ, ngay lập tức. Ngoài ra, làm một bản đánh giá thị trường ngắn hạn..."

Một người đàn ông bước vào nhà hàng, vừa không khỏi sắc mặt gọi điện thoại đi tới một góc vắng người. Anh cao gần 1m9, một đầu tóc màu nâu đậm có phần lộn xộn, trong đôi mắt xanh lam lộ ra vài phần lạnh lẽo bén nhọn, hai chân thon dài, bước chân rất dài. Khi anh đi, xung quanh dường như mang theo một cỗ sóng nhiệt, khiến nhiệt độ bốn phía đều tăng cao vài phần. Điều kiện ngoại hình xuất chúng đã hấp dẫn không ít ánh nhìn.

Sau khi ngồi xuống, người đàn ông cúp máy, đặt Laptop lên bàn, mở màn hình ra, mười ngón tay với khớp xương rõ ràng nhanh chóng gõ trên bàn phím màu đen.

"Tiên sinh, xin hỏi ngài dùng gì?" An Bộ tiến lên, lễ phép hỏi.

Người đàn ông không ngẩng đầu: "Bò bít tết số 3."

"Vâng, xin chờ một chút." An Bộ quay người rời đi.

Cô vừa rời khỏi 4 đến 5m, người đàn ông bỗng nhiên ngẩng đầu, khó hiểu nhìn thoáng qua bóng lưng cô, ánh mắt có vài phần ngờ vực.

An Bộ đưa đồ ăn vị khách này cần vào hệ thống chọn món, sau đó tiếp tục phục vụ khách khác. Chờ đồ ăn làm xong, hệ thống chọn món sẽ nhắc nhở cô đưa đồ ăn, cuối cùng lúc thanh toán, dựa theo số khách cô phục vụ liên quan trực tiếp đến độ khen ngợi, tiền thưởng và tiền boa.

Lúc này, hệ thống chọn món truyền đến tiếng tích tích nhắc nhở, An Bộ đang đi tới cửa sổ thực phẩm lấy thức ăn cho khách, một nữ phục vụ tướng mạo thanh tú đi tới, tha thiết nói: "An Bộ, khách bàn số 9 có thể nhường cho tôi không? Tôi đói đơn với cô."

"Được, cô đi đi." An Bộ không chút do dự trao đổi đơn với cô ấy. Đối phương đổi cho cô là khách bàn số 18, một lão mập phúc hậu chân thành, mà khách bàn số 9 lại là một người đàn ông đẹp trai ưu tú.

An Bộ có thói quen nhớ kỹ mỗi người mình từng thấy, không cần cố nhớ cũng có thể nói số người, vị trí và miêu tả đặc thù ngoại hình của từng khách trong nhà hàng. Khách bàn số 9 cô vừa phục vụ khiến cô có ấn tượng sâu nhất, không phải vì tướng mạo, mà vì sinh khí phát ra trên người anh ta cực kỳ dồi dào.

"Cảm ơn." Nữ phục vụ này nhiệt tình ôm An Bộ, sau đó sửa sang lại quần áo, bưng bàn ăn, cất bước uyển chuyển đi tới bàn số 9.

Cô ấy tên "Chinia", là một người theo chủ nghĩa không kết hôn, nhưng tư tưởng cởi mở, thường xuyên tìm đối tượng tình một đêm ở nhà hàng hoặc quán bar.

Với chuyện này An Bộ không đánh giá, dù sao mỗi người đều có cách sống riêng của mình.

"Tiên sinh, phần ăn bò bít tết số 3 của ngài." Động tác Chinia ưu nhã đặt từng thứ lên bàn, thân thể hơi nghiêng về phía trước, ngực sữa dưới áo sơ mi mở rộng như ẩn như hiện.

Toàn bộ lực chú ý của Giản Ninh Huyền đều đặt trên Laptop của mình, hoàn toàn không biết có vụ vật phóng điện về phía anh.

Hai gò má Chinia đỏ ửng, tim đập rộn, thân thể có phần nóng lên, ánh mắt thiếu sót quét khắp trên dưới người đàn ông này một lần, càng nhìn càng hài lòng.

Thấy anh không phản ứng chút nào, Chinia mượn cơ hội đổ nước, cố ý vẩy nước vào bàn phím của người đàn ông.

"Ai nha!" Cô che ngực, trên mặt tràn đầy vẻ kinh sợ nhìn anh, "Tiên sinh, rất xin lỗi!"

Giản Ninh Huyền "Bộp" một tiếng khép Laptop lại, ánh mắt sắc bén quét về phía cô.

Sắc mặt Chinia cứng đờ, không biết do điều hòa hỏng hay do quá căng thẳng, cô luôn cảm thấy nhiệt độ xung quanh tăng cao, trên trán toát mồ hôi.

"Tiên sinh, một lần nữa xin lỗi ngài." Chinia cung kính khom người, vẫn chưa bỏ ý định câu dẫn, không hề phát hiện nét mặt mình có chút mất tự nhiên, "Nếu gây ra bất kỳ tổn thất gì cho ngài tôi sẽ bồi thường. Đây là điện thoại của tôi, lúc nào anh cũng có thể liên hệ với tôi."

Nói xong, cô nhẹ tằm thể đã chuẩn bị từ trước lên bàn, đẩy về phía người đàn ông.

Giản Ninh Huyền làm như không thấy, lấy thẻ tín dụng, nhanh chóng vạch một cái tự động trả tiền. Sau đó anh đứng dậy, cầm Laptop nhanh chóng bước ra cửa, quyết định từ nay về sau không tới nhà hàng này nữa.

Chinia sững sờ tại chỗ, nhìn chằm chằm bóng lưng người đàn ông, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

Lúc sắp bước khỏi nhà hàng, vừa lúc gặp An Bộ thoáng qua, Giản Ninh Huyền chỉ cảm thấy một cỗ khí tức mát lạnh lướt nhẹ qua người. Anh dừng chân, quay đầu nhìn về phía An Bộ.

Bóng lưng rất quen thuộc, chính là phục vụ lúc đầu gọi món giúp anh.

Giản Ninh Huyền đang muốn gọi đối phương lại, điện thoại di động trong túi bỗng vang lên. Anh nhận điện thoại nghe một hồi, nhúu mày, không quan tâm phục vụ kia nữa, quay người rời khỏi nhà hàng.

Đi vào bãi đỗ xe, Giản Ninh Huyền tháo Chip trên ổ cứng Laptop, sau đó không chút ném Laptop vào thùng rác. Con hàng này là phiên bản giới hạn hơn ba mươi vạn, chống nước chống va đập, trang bị cao cấp, chỉ vì dính vài giọt nước, cứ như vậy bị ném xuống...

Lúc này trong nhà hàng, An Bộ thấy đồ ăn bàn số 9 còn nguyên, không khỏi kỳ quái hỏi: "Thế nào?"

Chinia cắn cắn môi, vừa dọn bàn vừa cảm giận nói, "Người đàn ông kia hẹp hòi chết đi được, tôi chỉ không cẩn thận vẩy nước vào Laptop của anh ta, anh ta lập tức tính tiền bỏ đi. Laptop của anh ta vừa nhìn đã biết là hàng cao cấp, nhất định chống nước. Tôi xin lỗi thật tâm nhưng anh ta không thêm cho chút mặt mũi."

An Bộ chỉ cười cười không nói câu nào. Cô có thể nói gì? Tiếc cô ấy bỏ lỡ một đêm tình hay không ngừng cổ vũ cô ấy cố gắng, tiếp tục tìm kiếm con mồi, hay là chúc mừng vị khách kia thoát được một kiếp?

"Quả nhiên tìm đàn ông không thể chỉ nhìn bề ngoài." Chinia vẫn đang phát bực, "Người đàn ông kia lạnh lùng với phái nữ như vậy, có lẽ không phải do nhân phẩm anh ta có vấn đề mà là anh ta một tên gay..."

An Bộ không nghe tiếp, quay người chào khách khác.

Bước vào cửa sổ giao hàng, An Bộ thấy một phục vụ khoa tay múa chân nói với một phục vụ khác.

"Chị Vương, làm ơn đổi đơn với em đi?" Phục vụ tóc ngắn chấp tay trước ngực, mong mồi, "Hai người vừa tới bàn số 24 là người nước Y, nghe chị biết tiếng Y, có thể phục vụ hai vị khách kia giúp em không?"

Phục vụ được gọi là "Chị Vương" cũng khổ sở: "Tuy chị biết tiếng Y nhưng cũng không thuần thục, sợ không giúp được gì cho em."

Nhà hàng này vốn có nhân viên chủ quản phiên dịch, nhưng hôm nay lửa lúc lại không đến, mà khách ngoại quốc cũng không nhiều, dù có thì đa phần đều là người nước E, phục vụ viên hoặc nhiều hoặc ít đều biết tiếng E, nhưng tiếng Y lại khá hiếm thấy.

Phục vụ tóc ngắn la lên: "Không thuần thục cũng không sao, chỉ cần chị hiểu được từ thường dùng trong nhà hàng là được."

"Rất xin lỗi." Chị Vương tiếp tục từ chối, "Chị không giúp được em."

Vừa lúc này Chinia đi tới, châm chọc nói: "Bình thường thấy cô tăng trình độ ngoại ngữ đến tung trời, kết quả có việc cần thì chưa làm đã sợ."

Chị Vương hừ lạnh một tiếng, cũng không nhiều lời, vội mang đồ của mình đi.

Chinia khinh thường liếc cô ta một cái, sau đó đến bên người phục vụ tóc ngắn, dịu dàng hỏi: "Hai người nước Y kia có đẹp trai không? Nếu đẹp trai, chị gái giúp em."

Phục vụ tóc ngắn nhỏ giọng hỏi: "Chị biết tiếng E à? Bọn họ không biết nói quốc ngữ và tiếng E, hơn nữa còn hỏi rất nhiều..."

"Em cứ nói thẳng đi, có đẹp trai hay không?"

"Không... Sao lại đẹp trai được."

Chinia cắt ngang một tiếng, phát phát tay nghênh ngang rời đi.

Phục vụ viên tóc ngắn: (Q_Q) Có thể có chút tình thân ái giữa đồng nghiệp được không...

"Tiểu Cửu." An Bộ đi tới, "Tôi đổi với cô."

Tiểu Cửu nước mắt đầm đìa nhìn An Bộ, giống như đang nhìn chúa cứu thế.

An Bộ cười híp mắt sờ đầu cô nàng, đổi khách bàn 24 với cô ấy.

Tiểu Cửu không yên lòng, âm thầm chú ý tình hình An Bộ và người nước Y giao lưu, nếu có gì không đúng, nhất định cô sẽ quay lại. Sau 5 phút, Tiểu Cửu kinh dị phát hiện, An Bộ nói tiếng Y vô cùng lưu loát, mà tài ăn nói lại cực tốt, nhìn biểu cảm vui mừng của khách có thể chứng minh tất cả.

Chờ An Bộ cầm một phần đơn đặt hàng về, mức độ sùng bái của Tiểu Cửu với cô đã lên tới mức mê muội!

Bạn đang đọc truyện *Thi Thế Của Tôi Buông Thả Phóng Tung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Yêu Yêu

Dịch: Lạc Đình Đang

7h tối, An Bộ kết thúc công việc, về nhà tắm một cái, nấu một bát canh. Ngoại trừ rau quả, canh dinh dưỡng bổ huyết bổ khí cũng có thể tăng giá trị sinh khí nhất định. Sau khi cô bổ sung vài chục điểm sinh khí thì đeo một cái ba lô lên, tinh lực dồi dào tiếp tục ra cửa.

Đối với một bộ thi thể mỗi ngày 24h thì ít nhất cây cảm giác tồn tại đến 20h mà nói, hạng mục hoạt động phong phú ắt không thể thiếu. Ban ngày hôm nay An Bộ đều dùng làm việc, ban đêm dự định đến quán bar buông thả một chút.

Quán bar Sôi Trào nằm trên một đường ở trung tâm phố giải trí, quy mô không quá lớn nhưng phong cách thiết kế rất đặc sắc. Một năm trước khi An Bộ đến thành phố này, quán bar vào đầu tiên chính là "Sôi Trào", có quan hệ không tệ với chủ quán bar.

"Móa nó, Bộ Bộ, cô lại đòi tạo hình rồi hả?" Một thanh niên nhuộm tóc lam từ đưa tay chỉ vào An Bộ đi từ phòng nghỉ ra, trên mặt đầy vẻ kinh hãi.

Thanh niên tóc dài cạnh gã cười tiếp lời: "Mỗi lần nhìn thấy tạo hình của Bộ Bộ đều cảm thấy thẩm mỹ của mình không đủ dùng."

Ba người khác biểu thị sự tán đồng sâu sắc, tất cả đều dờ khóc dờ cười nhìn An Bộ.

Lúc này trên người An Bộ mặc một bộ áo lót che lưng màu trắng, bên ngoài trùm áo khoác đen, dưới thân mặc một chiếc quần Jean ngắn, phối hợp với một chiếc đai lưng rộng khảm châu, ngực đẹp, eo nhỏ, chân dài, gọi cảm mà ngẫu.

Nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm lớp trang điểm trên mặt cô. Nhấn cầu tím đậm, son môi màu vỏ quýt, cạnh bên mắt phải còn có một hoa văn hình đóa hồng xanh, vài dây leo màu vàng quấn quanh đan vào nhau, che kín nửa gương mặt. Phối hợp với nhan sắc cực kỳ cay mắt, lộ ra một lực xung kích kỳ dị. Nếu dưới thời điểm đêm khuya vắng người, thỉnh thoảng thấy khuôn mặt như vậy, tuyệt đối bị dọa tè ra quần.

Trên thực tế, loại trang điểm kiểu này không phải An Bộ cố ý, chẳng qua do thị giác cô bất thường, vốn không thể phân biệt màu sắc, chỉ có thể so sánh hai màu trắng đen đối lập. Trong mắt cô tất cả mọi người đều là người da xám tro, ngoại trừ người da đen.

Năm người đứng trước mặt An Bộ là thành viên dàn nhạc Sôi Trào, mỗi tuần diễn ba lần, thi thoảng An Bộ sẽ lên đài biểu diễn với họ, nhưng không phải hát chính, cũng không phải tay ghita hoặc tay keyboard, mà là tay trống.

Nữ tay trống khá hiếm, vì tay trống yêu cầu thể lực rất cao, sức nữ vốn trời sinh không bằng nam, biểu diễn trong thời gian ngắn thì không có vấn đề, nhưng liên tục kéo dài hai đến ba giờ sẽ tương đối khó khăn.

Giá trị lực lượng của An Bộ được quyết định bởi giá trị sinh khí cao hay thấp. Càng vận động kịch liệt, càng có lợi cho lực lượng phát triển. Chỉ cần kịp thời bổ sung dinh dưỡng, bảo đảm mình không lâm vào trạng thái đói bụng, cô có thể liên tục diễn cường một thế kỷ.

"Được rồi, đừng làm loạn, chuẩn bị lên đài đi." Verus hát chính nói, đưa mấy người lên sân khấu.

Khoảng 10h tối, chính là lúc bắt đầu cuộc sống về đêm. An Bộ đi theo thành viên dàn nhạc lên sân khấu, gương mặt Gothic* dưới ánh đèn rực rỡ càng trở nên quý quái lạ thường. Mặc dù vị trí của cô không lộ ra nhưng lớp phấn trên mặt vẫn khiến cô ngay tức hấp dẫn nhiều ánh mắt, đánh sâu vào thẩm mỹ của phần lớn mọi người.

*Gothic: Gothic là một phong cách kiến trúc bắt nguồn từ Châu Âu (chủ yếu là Pháp) vào khoảng thế kỷ thứ XII nên được gọi là kiến trúc kiểu Pháp. Ban đầu, Gothic gắn liền với thiết kế các nhà thờ, với vẻ bí ẩn và lạ lẫm nên còn gắn liền với khái niệm "man rợ và kinh dị".

Nhưng trong hoàn cảnh xa hoa đồi trụy, bốn phương hỗn loạn này, bất kỳ thứ gì khác thường cũng không gây cho người ta cảm giác quái gở, cùng lắm là dẫn tới một trận ủng hộ hoặc bài xích, hướng chỉ vẫn còn một nhóm người cũng có thẩm mỹ khác thường.

Verus hát chính thuần thực chào hỏi với mọi người, dùng ngôn ngữ hài hước khuấy động không khí, sau đó đánh tay, bắt đầu bùng nổ diễn xuất trong tiếng gào thét.

An Bộ đứng trước giá đỡ trống, phối hợp với tiết tấu âm nhạc, cánh tay đan nhau vung lên, vui vẻ thoải mái đập xuống mặt trống, toàn thân phát lực, mỗi nhịp đều vừa phải, động tác đẹp để mà rất có tính thưởng thức.

Đám người trước đó còn duy trì gương mặt ngây ra, lúc này đều bị tiếng trống kích động, hòa trong cơn cuồng hoan.

Sắp hết một bài, tiếng ca của hát chính bỗng dừng, các nhạc cụ phối theo cũng đồng thời im bất, trong giây phút ngắn ngủi chỉ nghe thấy tiếng trống dày đặc liên tiếp, như mưa to gió lớn, như sấm hiện chớp giật. Hai cánh tay tinh tế biểu diễn kỹ năng cực kỳ xuất sắc, trong nháy mắt khiến mọi người bùng nổ. Theo bầu không khí tăng vọt, An Bộ cũng thu được không ít giá trị sinh khí.

"A a a!!!" Từng tiếng hét liên tiếp vang lên, đám người tiếp tục ầm ĩ.

"A a a, Verus, I love you! Yêu Yêu, chị cực ngầu!"

"Yêu Yêu, tiếp nữa đi!"

"Yêu Yêu" là tên riêng của An Bộ trong dàn nhạc. Tuy số lần cô biểu diễn không nhiều nhưng cô thích trang điểm kỳ dị cộng với kỹ năng cực ngầu khiến mọi người khác sâu ấn tượng về cô.

Biểu diễn xong một bài, An Bộ đi xuống sân khấu, đổi cho tay trống nguyên gốc của dàn nhạc lên sân. Bài hát thứ hai sắp bắt đầu nhưng mọi người luôn cảm thấy dường như thiếu thứ gì, có vẻ như sự nhiệt huyết sôi trào lúc trước đã không còn...

"Bộ Bộ, nè, đây là rượu trái cây điều chế riêng cho em, Red Luo Skirt." Ông chủ quán bar, Hoa Áo, đẩy một ly rượu trái cây trước quầy bar tới trước mặt An Bộ.

"Cảm ơn anh." An Bộ vẫn giữ nguyên gương mặt yêu điểm có thể hóa quỷ bất cứ lúc nào, nâng ly bình tĩnh nhắm nhấp rượu trái cây. Cô chỉ có thể uống rượu trái cây 18°, không thể uống quá lượng, nếu không giá trị sinh khí sẽ giảm xuống. Nhưng bất kỳ đồ uống gì vào miệng cô đều như nước sôi để nguội, không có mùi vị gì, thứ uống là cảm tưởng.

"Bộ Bộ, em thật sự không tính vào ban nhạc?" Hoa Áo cười nói, "Với kỹ thuật của em, nếu sắp tới ra mắt nhất định có thể nổi bật."

An Bộ dựa người vào quầy bar, ngón tay từ từ vuốt chiếc ly, miễn cưỡng nói: "Nếu muốn em đã ra mắt từ lâu rồi."

Tham gia vào nghề có độ nổi tiếng cao là một trong những cách nhanh nhất để tăng giá trị sinh khí. Độ nóng của giới giải trí khỏi nói cũng biết, nhưng An Bộ nhất định không thể trở thành minh tinh. Nói đúng ra, cô không thể trở thành nhân vật công chúng cần lộ mặt. Cô sẽ không già đi, một người duy trì mười năm tuổi xuân rất bình thường, nhưng hai mươi năm, ba mươi năm mà không có bất kỳ biến hóa nào sẽ thật sự khiến người ta nghi ngờ.

Để tránh phiền toái không cần thiết, An Bộ chỉ có thể nhịn đau bỏ qua con đường ngôi sao, điệu thấp rồi tích lũy nhân khí một cách đẹp đẽ.

"Ai da, thật tiếc." Hoa Áo nửa thật nửa giả cảm thán một câu.

Trong lúc hai người nói chuyện, bên ngoài quán bar xuất hiện một đám người hung hăng mặc thường phục cảnh sát, người cầm đầu đưa giấy chứng nhận ra, la lớn: "Cảnh sát kiểm tra, tất cả mọi người đứng yên tại chỗ, chờ kiểm tra ngẫu nhiên."

Quán bar này là loại vàng thau lẫn lộn, thường xuyên xuất hiện kẻ mua người bán những sản phẩm độc hại hoặc ma túy, vậy nên cách một khoảng thời gian cảnh sát sẽ đột nhập kiểm tra bất ngờ.

An Bộ không có ý kiến với việc kiểm tra, điều kiện tiên quyết là cô không ở đây.

Hoa Áo thấy An Bộ xoắn xýt, không nhịn được nhỏ giọng hỏi: "Đừng nói em..."

"Không phải, nhưng em không tiện cho việc kiểm tra." Kiểm tra ra thứ gì còn hay, không tra được cái gì mới sợ.

Hoa Áo cũng không hỏi, chỉ phía sau quầy bar: "Phía đó có một cửa an toàn, nhân dịp bây giờ đang hỗn loạn, em đi nhanh đi."

"Cảm ơn anh." An Bộ bỗng kéo chiếc nơ của Hoa Áo, hôn một cái xuống mặt hắn, sau đó nhanh chóng đi tới cửa ra sau quầy bar.

"Nhóc con này, không chọc người thì không được à?" Hoa Áo nhỏ giọng thì thầm, trong mắt chứa đầy ý cười. Nếu hắn trẻ lại mười tuổi nhất định sẽ không bỏ qua con nhóc yêu nghiệt này.

Bar Sôi Trào có hai lối an toàn, một lối công khai, một lối bí mật. An Bộ đi lối bí mật nên không bị cảnh sát vây lại.

Rời khỏi quán bar vừa lúc qua 11h, với An Bộ mà nói, ít nhất cô còn bốn tiếng thời gian hoạt động.

Cô vừa dạo bước trên đường phố, vừa nghĩ có nên chạy về không.

Đúng lúc này, điện thoại đột nhiên vang lên, là số của Tần Nghiên.

Lạ thật, không phải hôm nay cô nàng đi đón bạn trai sao? Thời gian này cô nàng hẳn phải nằm trong nhà hoặc thể hiện tình yêu với bạn trai ở khách sạn chứ không nên gọi cho cô.

An Bộ nhắc máy, vừa "Alo" một tiếng đã nghe đầu kia truyền đến một giọng nói xa lạ: "Xin chào, tôi là chủ cửa hàng tiện lợi Nguyên Nguyên, chủ nhân của chiếc điện thoại này uống say trong tiệm của tôi, không biết cô có thể tới đón cô ấy không?"

"Cửa hàng tiện lợi?" An Bộ cho là mình nghe lầm, "Cô ấy uống rượu trong cửa hàng tiện lợi của chú? Hơn nữa còn uống say?"

"Đúng vậy." Giọng chủ cửa hàng có chút uất ức, "Mong cô nhanh nhanh tới đây."

"Vâng, phiền chú gửi địa chỉ cho cháu với ạ."

Sau mười lăm phút, An Bộ vội vã tới cửa hàng tiện lợi Nguyên Nguyên. Cô vừa nhìn đã thấy Tân Nghiên say khướt nằm dưới đáy bàn, hai tay ôm chân ghế, khóc tới gào xé tâm can. Cạnh bên người cô nâng cổ vãi vô rượu rỗng tứ tung, trên đất còn một thứ như bã nôn, phát ra thứ mùi gay mũi khiến người ta muốn ói.

Cách đó không xa, một người đàn ông trung niên tướng mạo chất phác đầu khỏ nhìn bên này, thấy An Bộ đến, không những không thả lỏng mà còn bối rối hơn. Nguyên nhân rất đơn giản, An Bộ chưa kịp tẩy trang, ăn mặc tối tăm khác người như thể nhìn vào chính là thiếu nữ nổi loạn, hơn nữa còn là thiếu nữ nổi loạn giai đoạn cuối nguy hiểm.

"Cô, cô... cô là cô bé mới nói chuyện với tôi?" Chủ cửa hàng không xác định hỏi.

"Vâng ạ." An Bộ thấy sắc mặt chủ cửa hàng khác lạ, tự cho là mình rất hiểu tâm trạng ông ấy. Cửa hàng tiện lợi đang tốt đẹp lại bị một con con ma men chiếm đoạt khiến các khách khác đều không dám vào, dù là ai cũng không vui nổi. Nhưng trên thực tế, ông ấy sắp bị cách trang điểm của An Bộ dọa cho đứng người.

"Ngại quá, làm phiền chú rồi." An Bộ vừa nâng Tân Nghiên dậy, vừa tỏ vẻ áy náy với chủ cửa hàng. Tân Nghiên cũng thật tài, vậy mà lại say ở cửa hàng tiện lợi này! Người ta chưa báo cảnh sát cho là phúc hậu rồi.

"Không sao, cô mang người đi là được." Không ngờ chủ cửa hàng là người tốt, chân thành khuyên, "Cô bé vẫn còn trẻ, phải nghĩ thoáng lên."

"Chú nói đúng ạ, lát nữa cháu sẽ nói chuyện với cô ấy." An Bộ dừng một chút, lấy tờ tiền 100 từ túi ra, "Đây chút đền bù tổn thất nho nhỏ, mong là không gây quá nhiều thiệt hại cho chú."

"Không cần không cần, các cô về đi, về sớm một chút rồi nghỉ ngơi." Chủ cửa hàng vội khoát tay.

An Bộ cũng không nhiều lời, bỏ tiền xuống, vịn Tân Nghiên rời khỏi cửa hàng tiện lợi.

Bạn đang đọc truyện *Thi Thử Của Tôi Buông Thả Phóng Tung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Chị em tốt

Dịch giả: Lạc Đình Đang

Hôm sau, Tân Nghiên tỉnh dậy trong con đau đầu, vừa mở mắt đã thấy An Bộ ngồi bên giường với gương mặt người chết nhìn cô không cảm xúc.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Tân Nghiên mơ màng hỏi, rõ ràng chưa tỉnh ngủ.

"Bà nói đi?" An Bộ yếu ớt đáp, "Không biết ai lên con chạy tới cửa hàng tiện lợi của người ta uống say!"

Tân Nghiên sững sờ, lập tức che mặt, đau đớn nói: "Bộ Bộ, tôi thất tình!"

"Hừm, nói xem có chuyện gì?" An Bộ rót cho cô một chén nước, sau đó tựa vào đầu giường, đợi cô tự nói những chuyện bi thương mình đã trải qua.

Tân Nghiên ngậy người một lát, tâm tình suy sụp nói: "Anh ta sắp đính hôn."

"Cái gì?" An Bộ chưa nhìn thấy bạn trai Tân Nghiên, chỉ biết anh ta là một công tử nhà giàu, học cùng Tân Nghiên, nhưng sau đó vì một vài nguyên nhân nên Tân Nghiên nửa đường thôi học, vì không bằng cấp nên cô chỉ có thể tạm thời làm phục vụ ở nhà hàng. Dù như vậy nhưng hai người vẫn không chia tay, nói chuyện yêu đương gần ba năm. Vì đề xứng với anh ta, sau giờ làm việc Tân Nghiên tham gia lớp huấn luyện điều khiển kỹ thuật số VM, cố gắng phát triển bản thân, hi vọng một ngày đạt thành tựu trên sự nghiệp.

Cô luôn tin rằng tình cảm của hai người vô cùng bền vững, cho đến hôm qua, tất cả đều thay đổi.

Câu chuyện cũ rích nhưng cũng rất thực tế, công tử nhà giàu bỏ bạn gái bình dân, tìm một vị hôn thê giàu có môn đăng hộ đối. Điều tàn nhẫn hơn là, bạn trai Tân Nghiên chưa từng yêu cô, chỉ là coi cô là bạn giường cố định. Cô sạch sẽ, xinh đẹp, nghe lời, anh ta cảm thấy bao nuôi tình nhân dạng này rất dễ, vậy nên hai người giữ vững quan hệ tình nhân ba năm. Cho tới khi gia đình công tử nhà giàu này yêu cầu anh ta đính hôn với một cô gái xuất thân danh môn.

Tân Nghiên không nói cho bạn trai biết mình đi đón máy bay, lúc đầu vốn chuẩn bị một bất ngờ cho anh ta, kết quả lại thấy anh ta kéo một cô gái rời khỏi sân bay. Hai người cười cười nói nói, cử chỉ thân mật. Lúc đó Tân Nghiên còn tự an ủi mình, có lẽ cô gái kia là chị em của anh ta, vậy nên can đảm tới chào.

Nhưng tên công tử nhà giàu kia chỉ kinh ngạc vài giây với sự xuất hiện của cô, sau đó bình tĩnh giới thiệu: "Đây là vị hôn thê của anh, Nguyên Thi Thi."

Giới thiệu Tân Nghiên với người kia là: "Đây là bạn học cũ của anh, Tân Nghiên."

Bạn học cũ, ngay cả "Bạn gái cũ" cũng không phải.

Thấy thái độ bạn trai, Tân Nghiên còn gì không hiểu? Nếu anh ta có một chút tình cảm với cô thì sẽ không định nghĩa quan hệ của hai người một cách hời hợt như thế, thậm chí không chút bối rối hay chột dạ, dường như cô chỉ là một người qua đường không đáng kể.

Ngay lúc đó, Tân Nghiên cảm thấy cả thế giới đều sụp xuống, tình cảm ba năm bị một câu của anh ta đập cho tan nát. Dưới cái nhìn soi mói của vị hôn thê xinh đẹp bên cạnh anh ta, hay cả sức đề hòi cô cũng không có, cứ vậy tro mắt nhìn họ tình chàng ý thiếp rời khỏi tầm mắt mình.

Sau đó, cô nhận được tin nhắn của người đàn ông kia. Anh ta nói với cô, anh sắp phải đính hôn, nếu cô vẫn muốn đi theo anh ta, anh ta sẽ bao nuôi cô thật tốt.

Bao nuôi cô? Định biến cô thành một tình nhân trong tối sao? Thân phận của cô chỉ xứng làm một tình nhân trong tối?!

Tân Nghiên không biết mình rời khỏi sân bay bằng cách nào, lúc ấy chỉ muốn tìm một nơi trú ẩn.

"Vậy nên, cửa hàng tiện lợi kia thành nơi trú ẩn của bà." An Bộ hứng thú hỏi, "Tôi khá hiếu kỳ, sao bà chọn trúng được cửa hàng tiện lợi kia vậy?"

Tân Nghiên lúng túng trả lời: "Cửa hàng tiện lợi kia bày rượu trên kệ gần cửa sổ..."

An Bộ: "... Ha ha." Vậy nên, loại đồ dễ khiến người ta nào tàn thế này thì đừng đặt ở nơi bất mắt!

"Không phải, trọng điểm của bà sai rồi!" Tân Nghiên bỗng kịp phản ứng, "Tôi bị tên cận bã đó làm tổn thương, sao bà chỉ quan tâm cửa hàng tiện lợi kia?"

"Bà cũng nói anh ta là tên cận bã, sao phải tự giày vò vì loại cận bã này? Lúc ở sân bay, bà nên kết thúc luôn với anh ta chứ không phải ngáy ra nhìn họ rời đi."

"Không như vậy thì tôi làm gì được chứ?" Tân Nghiên cúi đầu, hai mắt đỏ bừng, "Vừa nhìn đã thấy vị hôn thê của anh ta là tiểu thư nhà giàu, đi với anh ta trai tài gái sắc, tình ý rõ rịch. Nếu tôi làm âm lên trước mặt mọi người thì càng nhếch nhác hơn. Ba bốn năm quen nhau, tôi vẫn nghĩ chúng tôi yêu nhau thật lòng, kết quả anh ta chỉ coi tôi là trò tiêu khiển. Có phải xuất thân của tôi tốt hơn một chút mới có tư cách đi cạnh anh ta? Gia thế thật sự quan trọng như vậy sao?"

Đúng là rất quan trọng

An Bộ thấy rất nhiều cặp thân phân cách biệt, phần lớn đều có kết thúc xám xịt ảm đạm. Tình yêu chân thành chỉ có thể gặp mà không thể mong cầu, nói gì đến loại tình cảm ngay từ đầu đã không bình đẳng. Chuyện cô bé Lọ Lem chỉ có trong cổ tích mà thôi. Những tên con giàu kia được thấy đủ loại phụ nữ xinh đẹp, có bao nhiêu người sẽ động lòng với một cô gái bình thường, thậm chí vì cô từ bỏ cơ hội phát triển sự nghiệp gia đình? Hơn nữa dù Tân Nghiên xinh đẹp, nhưng tiểu thư nhà giàu tài mọ nhiều mặt cũng không phải số ít. Con em nhà giàu có rất nhiều lựa chọn, cũng có được rất dễ.

"Bà định làm gì tiếp?" An Bộ hỏi.

"Làm gì ư?" Về mặt Tân Nghiên mờ mịt. Ý tên đàn ông kia rất rõ, một là hai người hai ngã, không thì làm tình nhân bí mật của anh ta, không có lựa chọn thứ ba.

"Khi nào họ đính hôn?" An Bộ bỗng hỏi.

"Không biết." Tân Nghiên vô lực tựa vào đầu giường, lòng như tro tàn.

An Bộ nhìn cô một cái, lấy Laptop trên tủ đầu giường ra, mở web, nhanh chóng tìm kiếm một lúc, quả nhiên thấy tin tức cô cần ở một mục giải trí.

[Đại công tử Lương gia sẽ tổ chức nghi lễ đính hôn với thiên kim Nguyên gia ngày 28 tháng này.]

Đại công tử Lương gia Lương Hòa Phủ và vị hôn thê của anh ta, Nguyên Thi Thi.

Ngày 28? Ngày ba ngày sau.

"Được rồi, đừng làm ỏ trong chăn nữa, chúng ta ra ngoài dạo chơi." An Bộ đặt Laptop xuống bàn, một tay kéo cô nằn lên.

Tân Nghiên cố sức túm ga trải giường, lớn tiếng gào: "Không, để cho tôi nằm chết trên giường đi, tôi không muốn ra ngoài!"

"Đây là giường của tôi, nếu bà dám chết trên đó, tôi sẽ lột sạch bà rồi ném trên đường cho người ta chiêm ngưỡng."

"Sao bà độc ác như vậy!!!!" Tân Nghiên cắn phẫn lên án.

Cuối cùng, Tân Nghiên vẫn khuất phục dưới d*m uy của An Bộ, nặng nề kéo người ra ngoài theo.

Đầu tiên An Bộ xách cô nàng đến hàng ăn sáng, đưa cô nàng sữa đậu nành và bánh quẩy, mình chỉ cần một chén sữa bò. Đồ ăn tiệm này rất sạch sẽ, là số ít cửa hàng ẩm thực An Bộ nếm qua mà không khiến giá trị sinh khí của cô tụt xuống. Còn hương vị, cô không bình luận.

Rõ ràng Tân Nghiên không có khẩu vị gì, cầm bánh quẩy, ngăn người nhìn ảnh gia đình chủ cửa hàng treo trên vách tường.

An Bộ lấy tờ tiền mệnh giá 10 khoa trước mặt cô: "Ăn xong bữa sáng, cái này thưởng cho bà."

Tân Nghiên lạnh nhạt nhìn cô một cái, dù cô nàng thất tình nhưng không phải thiếu năng, vậy nên cô nàng quả quyết rút tiền mặt trong tay An Bộ, sau đó bắt đầu ăn.

An Bộ: "... " Tiền tài quả là vạn năng.

Ăn sáng xong, An Bộ định mang cô nàng tới công viên giải trí thư giãn một chút. Kết quả chứng minh, lựa chọn này sai quá sai. Tân Nghiên vừa vào công viên giải trí đã rơi nước mắt là chỗ, ngồi xồm trên đất khóc ròng: "Trước kia anh ta cũng thường xuyên dẫn tôi tới công viên giải trí."

An Bộ: "... " Là lỗi của cô, cô quên mất công viên giải trí là thánh địa hẹn hò của các cặp đôi.

Kéo Tân Nghiên từ dưới đất lên, An Bộ quyết định mang cô nàng tới nơi mà bạn trai cô nàng nhất định sẽ không dẫn đi - Thảm! Mỹ! Viện!

Trung tâm thành phố có một nơi làm đẹp nổi tiếng quốc tế, tên là "Hoán Thái Hoa Đô". Ở đây chủ yếu là làm đẹp về cơ thể, Spa thơm, dưỡng sinh bảo vệ sức khỏe, yoga, tập dáng khỏe mạnh và vài hạng mục lớn khác. Kỹ thuật cực kỳ chuyên nghiệp, giá cả cũng rất chuyên nghiệp.

Nhưng Tân Nghiên không có khái niệm gì với việc này, chỉ thấy nơi này trang hoàng cao cấp, giống như bước vào quốc gia khác.

Thiếu nữ tiếp đón hai người quét một vòng cách ăn mặc của cả hai một cách nhanh chóng và không lộ liễu, sau đó trưng ra nụ cười chuyên nghiệp: "Chào các bạn, không biết có thể phục vụ gì cho các bạn?"

Tân Nghiên kéo góc áo An Bộ, nhỏ giọng hỏi: "Chúng ta tới đây làm gì?"

An Bộ trả lời: "Làm Spa, thư giãn một chút."

"Rất đắt đó?"

"Chỉ làm một mục Spa thôi, không tốn bao nhiêu tiền." An Bộ đáp qua loa.

Thiếu nữ tiếp đón nghe vậy, khoe miệng co giật một chút. Spa bình thường cũng vài trăm hơn ngàn, nhưng làm Spa một lần ở đây, loại kém nhất cũng cần một triệu. Cô thật sự không nhìn ra vị mỹ nữ ăn mặc bình thường trước mặt lại là một người giàu có.

An Bộ lấy danh mục từ thiếu nữ tiếp đón, chọn một mục Spa không hẹn trước.

Sau khi trả tiền, một thiếu nữ tiếp đón khác nhiệt tình dẫn các cô vào bên trong.

Trước nay Tân Nghiên chưa từng vào những nơi thế này, nhìn cái gì cũng thấy mới lạ, âu sâu trong lòng cũng giảm bớt không ít.

"Tốn bao nhiêu tiền, khi về tôi chuyển cho bà." Tân Nghiên biết An Bộ muốn cô vui, nhưng cô sẽ không tùy tiện chiếm lợi của người khác.

"Hừm, bà mời tôi đi ăn một bữa chay dưỡng sinh là được rồi."

Tân Nghiên không nghi ngờ gì gạt đầu. Quán ăn chay dưỡng sinh An Bộ nói cô nàng đã đi qua vài lần, độ tốn kém khá cao, là khoảng ba món ăn một món canh tốn năm sáu trăm.

Hai người thay áo tắm, tự đến bể tắm ngâm người.

Ngâm xong, An Bộ dẫn đầu bước vào phòng tĩnh, để thợ Massage xoa bóp toàn thân. Chỉ cần không ấn ngực hoặc cố ý sờ mạch đập của cô thì không cần lo thợ Massage sẽ phát hiện cô là một bộ thi thể.

Massage giúp tăng cường hoạt tính cơ bắp, mỗi lần tắm rửa An Bộ đều tự Massage, nhưng tự mình Massage không thể làm được toàn thân nên mỗi tháng cô đều tới làm Spa một lần, nhưng Hoán Thái Hoa Đô này là tới lần đầu.

Nhắm mắt lại, An Bộ thả lỏng cả người, mặc dù không thể cảm nhận được loại cảm giác thoải mái thoải mái dễ chịu kia nhưng có thể cảm nhận cơ bắp thay đổi.

Lúc này, cách màn bên ngoài bỗng truyền tới một giọng nữ lạnh lùng: "Tân Nghiên? Cô tên là Tân Nghiên à? Bạn học của Hòa Phú."

Trong căn phòng yên tĩnh An Bộ từ từ mở mắt, xuyên qua khe hở màn mờ hồ nhìn thấy ba bóng người, một là Tân Nghiên, hai người khác một trái một phải đứng trước người Tân Nghiên.

Bạn đang đọc truyện *Thi Thể Của Tôi Buông Thả Phóng Tung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Bà tiên đỡ đầu

Dịch: Lạc Đình Đang

"Thi Thi, cậu quen vị tiểu thư này à? Cô ấy là thiên kim nhà ai vậy?" Cô gái tóc quăn đứng bên cạnh Nguyên Thi Thi tò mò hỏi.

Nguyên Thi Thi khoanh tay, cười nhạt nhìn Tân Nghiên: "Tớ cũng muốn biết, chẳng hay Tân tiểu thư có thể giới thiệu một chút về mình không?"

Tân Nghiên túm chặt áo tằm, mắt bình tĩnh đáp: "Tôi không phải thiên kim tiểu thư gì, tôi chỉ là một người bình thường."

"Ồ?" Cô gái tóc quăn có phần thích thú nói, "Rất hiếm người bình thường chịu được chi phí ở Hoa Đô đó."

Nguyên Thi Thi cười khẽ một tiếng: "Có thể chỉ tới đây mở mang kiến thức một chút thôi, hạng mục bình thường cũng không đắt, tốn vài tháng tiền lương vẫn chịu được."

Tân Nghiên cúi thấp đầu, khó khăn kìm lại bi thương lần nữa xông lên đầu. Cô gắng nhìn nước mắt, cảm xúc tự ti khiến cô không có can đảm đáp lời.

"Thi Thi, đi thôi, đừng mất thời gian ở đây. Có thể anh thợ Massage đẹp trai tớ hẹn đang ở phòng chờ mình." Cô gái tóc quăn thúc giục.

"Được rồi, chờ một lát, chờ một lát." Nguyên Thi Thi vỗ tay cô nàng trấn an, sau đó nói với Tân Nghiên, "Ba ngày sau là lễ đính hôn của tôi và Hòa Phủ, cô là "bạn học" của anh ấy, không biết có nhận được thiệp mời hay không? Nếu không có, khi về tôi có thể nói một tiếng với Hòa Phủ để anh ấy bổ sung một tấm."

Giọng nói kiêu ngạo bề trên và vẻ hào phóng giả dối khiến Tân Nghiên cảm thấy cực kỳ xấu hổ giận dữ, rất lâu mới nghiến răng thốt được hai chữ: "Không cần."

"Vậy thì thật tiếc." Trong mắt Nguyên Thi Thi lóe lên một tia nhạo báng, lập tức kéo tay cô gái tóc quăn, dịu dàng nói, "Đi thôi, đi làm Spa."

Hai người ung dung bước đi, nhìn bóng lưng họ, cuối cùng nước mắt của Tân Nghiên không kìm được rơi là chảy.

"Sao vừa nãy không đắp lại?" Một thanh âm lạnh nhạt bỗng truyền đến từ bên cạnh.

Tân Nghiên lau nước mắt, quay đầu nhìn về phía An Bộ, nức nở nói: "Tôi đắp lại thế nào được chứ? Không lẽ nói với cô ta tôi mới là bạn gái Lương Hòa Phủ?"

"Không không không." An Bộ kéo cô nàng vào phòng tĩnh, bảo thợ Massage tạm ra ngoài, sau đó nói với cô nàng, "Bà nên nói với cô ta, Lương Hòa Phủ là tên cận bã bà bỏ đi, cảm ơn cô ta đã thoải mái nhốt tên cận bã này vào lồng, đừng cảm hy sinh lớn vì xã hội hài hòa."

"Ha." Tân Nghiên bật cười, nín khóc.

Tân Nghiên cười nhưng An Bộ không cười. Cô đưa Tân Nghiên tới đây là mong cô ấy có thể nhanh chóng khôi phục tinh thần, không phải uể oải suy sụp vì một tên cận bã, kết quả mọi thứ đều bị vị hôn thê đứng chuẩn kia phá hỏng. Cô không xúi Tân Nghiên mang xăng và axit sunfuric tới báo thù là hay rồi, người phụ nữ này còn không biết im lặng như gà còn chạy tới vênh mặt khoe khoang, lí nào lại như vậy!

"Tân Nghiên." An Bộ nhẹ nhàng vỗ đầu Tân Nghiên.

"Gì vậy?" Tân Nghiên Yên Yên mà nhìn xem cô.

"Đọc truyện "Cô bé Lọ Lem" chưa?" An Bộ hỏi.

Tân Nghiên khó hiểu: "Loại truyện cổ tích nổi tiếng thế này có ai chưa đọc?"

An Bộ cười cực kỳ căm tức: "Vậy bà có muốn làm cô bé Lọ Lem một lần?"

Tân Nghiên không hiểu cho lắm: "Là sao?"

"Tôi sẽ làm bà tiên đỡ đầu của bà, đưa bà một đôi giày thủy tinh, dẫn bà tham gia lễ đính hôn của họ. Ma pháp có hiệu lực trong một buổi tối." An Bộ vuốt một ngón tay ra, "Sau đó, hi vọng bà có thể hoàn toàn quên gã đàn ông kia, bắt đầu cuộc sống mới."

Sáng sớm ba ngày sau, An Bộ tràn đầy năng lượng xuất hiện bên ngoài nhà Tân Nghiên, tay cầm một chiếc ô che nắng màu đen, mặc một bộ váy dài màu đỏ tươi, đi đôi giày cao gót màu vàng đứng dưới mặt trời chói chang, nhìn như yêu nữ đến từ địa ngục, nào có dáng vẻ của bà tiên đỡ đầu.

Tân Nghiên choáng váng nhìn cô, sau đó choáng váng bị cô kéo khỏi cửa, tới thẳng trung tâm mua sắm.

Giày cao gót năm số, lễ phục sáu số, trang sức bảy số, cộng thêm thợ trang điểm chuyên nghiệp, bà tiên đỡ đầu An Bộ cải tạo Tân Nghiên từ đầu đến chân.

Cả người Tân Nghiên đều mơ màng, cảm giác như An Bộ thật sự có Ma pháp, muốn cái gì sẽ có cái đó. Cô vừa cảm thấy vinh hạnh vừa tức đến lú lười, ngay cả buồn bã trong lòng cũng quên. Khó trách có người nói mua sắm giúp áp lực biến mất, An Bộ lấy phương thức tiêu xài của nhà giàu chứng minh hùng hồn chuyện này.

21h, bên ngoài khách sạn Thánh Đạt, siêu xe tới vô số, danh nhân giàu có các ngành lần lượt tới khách sạn, người nào cũng bóng bảy lộng lẫy, lộ rõ vẻ xa hoa.

Nhưng sau hồi lâu, một chiếc xe thể thao đồ nhanh chóng lao tới, kết một tiếng dừng trước khách sạn.

Người giữ cửa lập tức tiến lên, cung kính mở cửa xe. Một cặp đôi đẹp chậm rãi hiện ra, giày thủy tinh trên chân sáng lấp lánh, một giai nhân đáng người cao gầy vạm vỡ xinh đẹp bước xuống.

Vô số ánh mắt kinh ngạc nhìn về bên này. Đây là lần đầu tiên Tân Nghiên lấy phong thái lộng lẫy như vậy xuất hiện trong tầm mắt mọi người, nhịp tim không kiểm soát được đập thình thịch, lòng bàn tay căng thẳng tới mức vã mồ hôi.

"Ngẩng đầu, ưỡn ngực, ánh mắt nhìn thẳng, coi mình là Nữ hoàng." Trong đầu bất chợt hiện lên lời An Bộ, "Người trước mắt bà đều là diễn viên cùng sân khấu với bà, kỹ thuật diễn của ai cao thì người đó nắm quyền chủ động."

"Tôi sợ mình không làm được."

"Không làm được thì sao? Bà đừng quên, Ma pháp của bà chỉ có một buổi tối. Nếu diễn hỏng thì cùng lắm phải mông một cái rồi bỏ đi, dù sao bọn họ cũng đâu trả phí xuất hiện cho bà."

"Bộ Bộ, bà không đi cùng tôi à?"

"Yên tâm, tới lúc đó tôi sẽ tìm bà."

...

Tân Nghiên hít sâu một hơi, từ từ cất bước.

Trong phòng yến hội, An Bộ mặc quần áo của phục vụ khách sạn. Cô bê khay, lượn ngang dọc giữa đám tân khách, mắt tia bốn phía, tai nghe tám phương, nhanh chóng nhớ ngoại hình, chiều cao, trang phục,... của tất cả mọi người.

Đây là thói quen của cô, chủ yếu để rèn luyện não bộ. Cô chỉ có khả năng nhớ trong nháy mắt, nếu quá ba ngày không ôn lại, cô sẽ quên sạch những thứ mình đã nhớ. Vậy nên những tri thức hoặc kỹ năng cô học đều phải được ôn tập thường xuyên, không ngừng rèn luyện, nếu không học từ đâu sẽ trở về đó.

An Bộ tiếp tục rót rượu đặt trên khay, vừa định cất bước, một cánh tay bỗng duỗi ra từ bên cạnh, lấy một ly rượu đỏ trên khay. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng cầm chiếc ly, móng tay được cắt gọn gàng sạch sẽ dưới ánh rượu hiện lên màu sắc ôn hòa.

Theo cánh tay, An Bộ quay đầu nhìn về phía chủ nhân của nó.

Người này khoảng ba mươi tuổi, cao hơn An Bộ tron một cái đầu, dáng người hoàn mỹ tỉ lệ vàng, gương mặt mang đặc điểm con lai, một đôi mắt lạnh như băng toát ra sự sắc sảo từ ngàn dặm xa. Đứng dưới ánh đèn, trông anh như hạc giữa bầy gà, phong độ ngời ngời.

Người đàn ông này chính là vị khách An Bộ tiếp đón ở nhà hàng vài hôm trước, người được China nhìn trúng nhưng lại bỏ đi. Nhưng cô đã quên mất anh.

Giản Ninh Huyền cầm một ly rượu đỏ, không đi ngay mà đứng cạnh An Bộ, ánh mắt sắc bén nhìn cô chằm chằm.

An Bộ không hiểu sao bị anh nhìn chằm chằm, không kim được hỏi: "Tiên sinh, ngài cần gì nữa không?"

"Cô có phải là phục vụ ở nhà hàng The Careys không?" Giản Ninh Huyền hỏi.

"Đúng vậy." An Bộ gật đầu, "Ngài là khách quen của The Careys?"

"Không phải." Xác định suy đoán trong lòng, Giản Ninh Huyền không nói thêm gì nữa, ánh mắt dừng ở thềm tên trên ngực cô.

Đây là ý gì?

Trong lòng An Bộ khó chịu. Cô không nghĩ anh sẽ chảy nước miếng với "sắc đẹp" của cô, loại ánh mắt cao ngạo lạnh lùng kia giống như đang nhìn một

“người chết” hơn. Được rồi, tuy cô thật sự là một người chết, nhưng bị người ta nhìn chăm chăm như vậy, không chừng sẽ biến thành xác chết sống dậy đó.

An Bộ quyết định chạy là thượng sách. Sau khi nở một nụ cười lễ phép với anh ta, cô bê khay đi vào đại sảnh.

Đi được mười mấy mét, cô phát hiện người đàn ông kia cũng đi theo, không có ý bắt chuyện, chỉ đơn giản là theo sát, duy trì khoảng cách bốn, năm bước.

An Bộ: "... "Mày muốn làm gì, ngon thì nói xem! Đi theo sau như một cái đuôi, anh ta không biết cảm giác tồn tại của mình mạnh thế nào hả?

Sau bảy, tám phút, cuối cùng An Bộ không nhịn được, dừng bước hỏi: "Tiên sinh, xin hỏi là ngài muốn gì?"

Giản Ninh Huyền thần nhiên đáp: "Tôi chỉ đi loanh quanh một chút."

An Bộ trừng mắt: Hội trường lớn thế này, sao anh chỉ “đi loanh quanh” bên cạnh tôi?!

Giản Ninh Huyền thoáng nhìn lửa giận trong mắt cô, không đổi sắc mặt, hỏi: "Có chuyện gì sao?"

An Bộ: "... "Trời cao cho anh một gương mặt sáng sủa đứng đắn không phải để anh dùng thế này.

"Nếu ngài chỉ muốn đi loanh quanh một chút, vậy tôi kiến nghị ngài nên tới bàn ăn bên kia, vừa thưởng thức đồ ngon, vừa có thể ngắm nhìn cảnh đêm." An Bộ chỉ cho anh ta một con đường sáng.

"Tôi làm gì không cần cô quyết định hộ." Giọng điệu Giản Ninh Huyền không đổi.

An Bộ: Tốt thôi, tôi không quyết định được hành động của anh, nhưng tôi có thể quyết định tôi ghét anh.

"Rất xin lỗi, vậy ngài cứ tự nhiên." An Bộ xoay người, không để ý anh ta nữa, tập trung tinh thần làm việc.

Theo lý mà nói, người đàn ông giỏi giang hơn người như vậy phải được chào đón nồng nhiệt mới đúng, sao anh ta lại độc lai độc vãng, thờ ơ với mọi thứ xung quanh như vậy? Không xã giao với người khác, cũng không chào hỏi chủ nhân bữa tiệc, rốt cuộc anh ta tới đây làm gì?

9h 30', ông Lương lên sân khấu, đầu tiên là đọc diễn văn theo thông lệ, sau đó cao giọng tuyên bố tin Lương Hòa Phủ và Nguyên Thi Thi đính hôn, cùng nhau nâng chén chúc mừng. Dưới sự chứng kiến của mọi người, hai người hoàn thành nghi thức đính hôn. Toàn đại sảnh đều vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, sau đó là thời gian mọi người nâng ly chào hỏi nhau.

Lương Hòa Phủ dẫn Nguyên Thi Thi xuyên qua hội trường, nhận lời chúc phúc của các khách mời.

"Thi Thi, vị hôn phu nhà cậu đẹp trai như vậy, nhưng nếu chọn rồi thì đừng để anh ấy bị tiểu yêu tinh bên ngoài câu mắt." Đinh Di nửa thật nửa giả nói.

"Ai không nhớ thương đàn ông chất lượng tốt chứ? Hoa cỏ trước kia thế nào tởm mặc kệ, nhưng về sau, anh ấy sẽ chỉ yêu mình tớ. Anh nói xem có phải không, Hòa Phủ?" Nguyên Thi Thi quay đầu cười nũng nịu với Lương Hòa Phủ.

Lương Hòa Phủ ấn nhẹ mũi cô: "Đương nhiên, có một vị hôn thê xinh đẹp như vậy ở cạnh, còn phụ nữ nào lọt được vào mắt anh?"

Nguyên Thi Thi hiện ra gương mặt ngọt ngào, Đinh Di bên cạnh thấy vậy âm thầm nhếch miệng. Chờ khi Lương Hòa Phủ rời khỏi, cô ta lập tức lại gần nhỏ giọng nhắc: "Thi Thi, tớ nghe nói trước đó vị hôn phu của cậu quen biết một bạn gái rất lâu, cậu không lo lắng chút nào sao?"

"Cậu nói con nhỏ kia á?" Nguyên Thi Thi khinh thường nói, "Chỉ là một nhân vật nhỏ bình thường, không đáng để lo."

"Thật sao?" Đinh Di nhìn quanh bốn phía, hỏi, "Hôm nay cô ta có tới không?"

"À, Hòa Phủ vốn không phát thiệp mời cho cô ta. Cậu cảm thấy với thân phận của cô ta có thể tham dự lễ đính hôn của tớ sao?"

"Bảo này..." Lời còn chưa dứt, chợt nghe tiếng xôn xao truyền tới từ ngoài công, vài người cùng lúc nhìn ra...

Một cô gái từ từ bước vào đại sảnh. Cô mặc một bộ váy dài lộ vai màu lam sít eo phác ra thân hình lồi lõm đầy đủ, làn váy gọn sóng nhấp nhô, tóc búi cao lộ ra cổ trắng nõn thon dài. Chiếc dây chuyền bảo thạch màu lam đeo trên cổ càng tôn lên làn da trắng nõn của cô. Nhan sắc đẹp tự nhiên dưới mọi mặt, vẻ thanh cao và quyến rũ của cô được thể hiện một cách hoàn mỹ.

Là người cuối cùng có mặt, không ngoài ý muốn cô trở thành tiêu điểm của mọi người. Trong nháy mắt phong thái tài hoa đó khiến không ít người sững sờ.

Bạn đang đọc truyện *Thi Thế Của Tôi Buông Tha Phóng Tung* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Ký ức

Dịch: Lạc Đình Đang

"Sao cô ta lại tới đây?" Nguyên Thi Thi quay đầu nhìn về phía vị hôn phu của mình, lại thấy anh ta ngo ngác nhìn ra cửa, giống như lạc mất trái tim.

Trong mắt Nguyên Thi Thi lóe lên con giận, bước qua túm tay Lương Hòa Phủ, lạnh giọng hỏi: "Anh đưa thiệp mời cho cô ta?"

Lương Hòa Phủ phục hồi tinh thần, thấy sắc mặt vị hôn thê không tốt, vội nói: "Không phải."

"Vậy sao cô ta xuất hiện ở đây?" Nguyên Thi Thi cắn giận nhìn chằm chằm anh ta.

"Sao anh biết chứ?" Lương Hòa Phủ có phần bất mãn với thái độ cô ta, không nhịn được lại nhìn thoáng qua Tân Nghiên.

Nguyên Thi Thi thấy vậy, con giận càng bốc cao, nhưng không phát cáu lên mà là chăm chăm kéo tay Lương Hòa Phủ, lạnh lùng nhìn Tân Nghiên đang đi về phía này.

Đình Di bên cạnh nhỏ giọng hỏi: "Cô ấy là người yêu cũ của vị hôn phu nhà cậu à? Chẳng phải cậu bảo cô ấy chỉ là người bình thường sao? Trang phục trên người cô ấy không phải thứ người bình thường mặc nổi."

Nguyên Thi Thi cười nhạt: "Ai biết cô ta mượn của công tử Bạc Liêu nào chứ."

Mẹ nó quá cáu rồi! Cô ta vừa chế giễu "bạn gái cũ" của vị hôn thê với hội chị em, kết quả đảo mắt một cái người ta đã xuất hiện một cách lộng lẫy, kinh diễm toàn trường, lập tức cướp mất sự chú ý của cô ta, ai không biết còn tưởng hôm nay con nhỏ đó mới là nhân vật chính!

"Ha ha." Đình Di cười không nói.

Tân Nghiên thông thả bước đến trước mặt Lương Hòa Phủ, bàn tay phải nắm chặt đến đau nhức, lưng thẳng tắp, dùng toàn bộ sức lực để giữ bình tĩnh, thân nhiên nói: "Chúc mừng anh, "Đàn anh khóa trên"."

Lương Hòa Phủ nhìn cô với ánh mắt sáng rực, trước giờ anh ta không biết cô lại có một mặt xinh đẹp động lòng người như vậy. Trước kia cô giống như một món trang sức lỗi thời, vì dùng quen nên thi thoảng anh ta sẽ mang đi tô điểm một chút. Mà hiện giờ cô như một viên ngọc được chạm khắc tuyệt đẹp, không còn khiếm khuyết, bày ra phong thái mê người nhất.

Lương Hòa Phủ từng thấy rất nhiều phụ nữ đẹp, Tân Nghiên không phải là người đẹp nhất. Nhưng trước sau tương phản cực lớn khiến ấn tượng của anh ta với Tân Nghiên sụp đổ trong nháy mắt, khiến anh ta bị kích thích không nhỏ.

Nguyên Thi Thi thấy Lương Hòa Phủ mặt mũi đơ ra, giận không chỗ xả, lén véo anh ta một cái, toan tính hỏi: "Tiểu thư Tân Nghiên, không biết ai đưa thiệp mời cho cô ta vậy?"

Tân Nghiên không thèm liếc cô ta, chăm chú nhìn Lương Hòa Phủ, trong mắt hàng ngàn lời muốn nói, tràn đầy tình ý buồn thương. Cô theo lời An Bộ nhắc, khi gặp mặt chỉ cần đặt lực chú ý trên người Lương Hòa Phủ, những người khác là phông nền.

Tân Nghiên không thèm nhìn khiến Nguyên Thi Thi cảm thấy nhục nhã, đang muốn nổi khùng thì nghe thấy Tân Nghiên nói: "Hôm nay em chỉ là "đàn em khóa dưới" tới gửi một lời chúc phúc. Chân tình thể gian khó cầu, đã gặp rồi thì mong anh cố gắng nâng niu quý trọng, đừng phí mất hai đến ba năm, cuối cùng lại chọn buông bỏ."

Trong lòng Lương Hòa Phủ đau xót, há miệng muốn nói, lại bị Nguyên Thi Thi đưa tay cản lại. Cô ta bước lên một bước, hùng hăng nói: "Đương nhiên tôi và Hòa Phủ có thể bên nhau vĩnh viễn, không cần cô lo lắng. Mong cô cũng có thể tìm một bạn trai phù hợp, sống "thực tế", đừng nên ôm ảo tưởng hoang đường. Dù khoác áo gấm thì gà rừng cũng không thành Phượng Hoàng được."

"Cô nói đúng." Tân Nghiên chưa từng tỉnh táo như bây giờ, cao ngạo lạnh lùng liếc mắt nhìn Nguyên Thi Thi, "Dù trét áo gấm thì gà rừng cũng không phải Phượng Hoàng."

Câu nói này thay đổi vài từ, cộng với ánh mắt của cô, lập tức biến thành mĩa mai Nguyên Thi Thi, ám chỉ cô ta chỉ là một con gà rừng trong ổ Phượng Hoàng.

Mấy người xung quanh che miệng cười, thoát đầu Nguyên Thi Thi sững người, rồi sau cô ta nhanh chóng tức giận: "Cô..."

Đang tính mĩa mai lại, một cô phục vụ bỗng xuất hiện trong tầm mắt cô ta, chắn ngang giữa cô ta và Tân Nghiên.

Tân Nghiên thấy cô phục vụ này, trong mắt lóe lên chút kinh ngạc. Thấy cô ấy lén lút nháy mắt với cô, Tân Nghiên không nhịn được cười, tâm tình căng thẳng hoàn toàn bình tĩnh lại.

Hiển nhiên cô phục vụ này chính là An Bộ tạm thời cos bà tiên đỡ đầu, cô nâng chiếc khay trong tay, Tân Nghiên ngẫm hiểu, cầm một ly rượu trên đó,

cười với Lương Hòa Phủ: "Đàn anh khóa trên, em mời anh một ly."

Nguyễn Thi Thi bị chấn tâm mắt: Phục vụ ở đâu thế này, mẹ nó quá chướng mắt!

Lương Hòa Phủ nâng ly, vừa thầm khen Tân Nghiên khéo hiểu lòng người, vừa phong độ nhẹ nhàng chạm ly với cô.

Đúng lúc này, Tân Nghiên vung mạnh tay, hất toàn bộ rượu đỏ trong ly lên mặt anh ta, đồng thời gằn từng chữ: "Chúc Lương thiếu gia và Nguyễn tiểu thư trăm năm hảo hợp, hạnh phúc mỹ mãn." Ngón tay buông ra, ly rượu từ từ rơi xuống, loảng xoảng một tiếng, vỡ thành vô số mảnh.

Tay Lương Hòa Phủ dừng giữa không trung.

Nguyễn Thi Thi sững sờ.

Mọi ánh mắt đều nhìn về bên này, thấy Lương Hòa Phủ nhếch nhác, thấy Nguyễn Thi Thi kinh hãi và một bóng dáng xinh đẹp ngẩng đầu rời đi.

An Bộ yên lặng bật like cho cách rời đi cực ngẫu nhiên của cô nàng, sau đó nhanh chân chạy, vội lẫn vào đám người. Không ai chú ý hướng đi của cô phục vụ nhỏ, chỉ có mình Giản Ninh Huyền sau khi cô rời đi khoảng bảy, tám mét lập tức phát hiện. Anh đưa mắt nhìn, chỉ thoáng thấy bóng lưng cô biến mất ngoài cửa.

Phản sau tiệc rượu thế nào An Bộ không quan tâm. Với năng lực của Lương gia thì dư sức ứng phó chuyện này, hơn nữa mọi chuyện xảy ra trong vài phút ngắn ngủi, chỉ có vài người xung quanh mới nhìn thấy một hai, đa số người ta sẽ coi như chuyện cười nhất thời, Lương gia chưa tới mức vì chuyện này mà làm khó một cô bé. Nhưng sợ rằng trong lòng Nguyễn Thi Thi và Lương Hòa Phủ cũng không thoải mái như vậy. Tuy chuyện này còn xa mới bù đủ tổn thương mà Tân Nghiên chịu nhưng cũng coi chấm dứt một cách gọn gàng linh hoạt.

Rời khỏi khách sạn, An Bộ nhanh chóng thấy Tân Nghiên ở một góc đường. Cô nàng ngồi xổm trên đất, nhỏ giọng nức nở giống như lần cuối khóc thương cho tình cảm này.

"Được rồi, về thôi." An Bộ cởi áo ngoài ra trùm lên đầu cô nàng.

Tân Nghiên túm góc áo, chán nản đứng lên, như cô vợ nhỏ đứng bên người An Bộ.

An Bộ kéo tay cô nàng, lấy điện thoại di động ra gọi. Một lát sau, chiếc xe thể thao thịnh hành đưa Tân Nghiên tới dừng trước mặt hai người.

An Bộ mở cửa xe, đỡ Tân Nghiên lên trước rồi vào sau.

Im lặng một lát, Tân Nghiên bỗng rầu rĩ nói: "Bộ Bộ, nếu bà là đàn ông, nhất định sẽ thành bạn trai hoàn mỹ nhất trong lòng phụ nữ."

"Dù không phải đàn ông thì tôi cũng có thể trở thành 'Bạn trai' hoàn mỹ nhất." Chút tự tin nhỏ nhoi An Bộ vẫn có.

Tân Nghiên dừng một lát, do dự nói: "Tôi không có hứng thú với phụ nữ, đừng có dụ dỗ." Vậy nên dù Bộ Bộ tốt cô nàng cũng không thay đổi tính hướng.

"... Bà nghĩ nhiều rồi." Mạch não của con bé này nhiều khi rất khó hiểu.

Tân Nghiên thờ phào nhẹ nhõm, lập tức lại nói: "Bà nói xem, lần này tôi bêu xấu Lương Hòa Phủ như vậy, liệu anh ta có sai người trả thù tôi không?" Làm xong chuyện xấu, cô nàng bắt đầu sợ.

"Yên tâm đi." An Bộ khẳng định nói, "Dù tên Lương Hòa Phủ này cặn bã nhưng anh ta không có thói ức hiếp phụ nữ." Còn vị hôn thê của anh ta thì rất khó nói.

Tân Nghiên gục đầu xuống, ánh mắt mơ màng, tựa như rơi vào hồi ức trong quá khứ.

An Bộ không làm phiền cô nàng, buông một mối tình không dễ, thoát khỏi nó lúc nào phải xem bản thân Tân Nghiên.

An Bộ đưa Tân Nghiên về nhà mình, thu dọn một phòng khách cho cô nàng.

Tân Nghiên tắm rửa xong, sửa sang lễ phục, giày và trang sức thật tốt rồi cẩn thận trả An Bộ.

"Bộ Bộ, cảm ơn bà."

"Mấy thứ này mua cho bà đây, bà giữ đi."

Tân Nghiên lắc đầu: "Ma pháp của cô bé Lọ Lem giúp cô ấy có được tình yêu của Hoàng tử, mà tôi lại dùng Ma pháp này để chấm dứt một tình yêu nhục cười, đã không phải của tôi thì cuối cùng vẫn không thuộc về tôi. Chỉ có đồ tồn tại chân thật mới đáng quý trọng, giống như tình bạn với Bộ Bộ, cho tôi mười tên Lương Hòa Phủ tôi cũng không đổi."

An Bộ khinh bỉ nhìn cô nàng: "Gặp một tên cặn bã bà còn chưa thấy đủ? Còn muốn mười tên thế này?"

"Hiểu trên tình thân mà." Tân Nghiên kéo tay cô cười, "Tôi muốn bà biết bà là nhất!"

Trải qua chuyện lần này, Tân Nghiên ngu ngốc đến mấy cũng biết An Bộ không phải người bình thường. Nhưng với thân phận của cô, Tân Nghiên không hỏi nhiều, cũng không định hỏi. Cô nàng không mong tình bạn của mình với An Bộ bị biến chất vì tiền tài, càng không mong mình coi sự giúp đỡ của An Bộ như một điều đương nhiên.

An Bộ sờ đầu Tân Nghiên, có cảm giác tuổi già an lòng.

"Đúng rồi." Tân Nghiên đột nhiên nói tiếp, "Tôi định thi đại học lần nữa."

"Ồ? Được đó." An Bộ tỏ vẻ ủng hộ.

Tân Nghiên hít sâu, nhìn trần nhà: "Trước đó vì trong nhà có chuyện nên tôi đành phải thôi học, sau đó vì muốn xứng với Lương Hòa Phủ, tôi rất muốn một công việc có thể diện, đạt thành tựu trên sự nghiệp. Nhưng bây giờ tôi chỉ muốn cố gắng một lần vì chính mình, thi đậu trường đại học lý tưởng, từng bước theo đuổi mục tiêu của mình."

"Cần tôi giúp một tay không?"

"Không cần." Tân Nghiên cười nói, "Mấy năm gần đây tôi vẫn học tập chăm chỉ, cũng có chút tiền tiết kiệm, hơn nữa tôi có thể làm thuê, hoàn thành việc học không thành vấn đề."

Nói đến đây, trên mặt cô nàng hiện ra vẻ tự tin.

An Bộ nằm nghiêng trên giường, cười híp mắt nhìn cô nàng. Giữ vững sự trong sáng và kiên cường này, tin rằng tương lai nhất định cô nàng sẽ trở thành một phụ nữ cực kỳ thành đạt.

Đêm khuya, hai người vào máy tính, hăng hái bùng bùng so sánh ưu khuyết các trường đại học, liên tục thảo luận tới hừng đông.

Vài ngày sau, Tân Nghiên chọn một trường đại học ở tỉnh bên cạnh, vậy nên bỏ việc ở nhà hàng, định nhanh chóng chuyển đi, chuẩn bị cho thi đầu vào hai tháng sau.

Vốn Tân Nghiên không nhờ xa An Bộ, chọn đại học trong tỉnh, nhưng An Bộ thấy cô nàng ra tỉnh ngoài rất tốt, tránh cho Nguyên Thi Thi tới cửa gây chuyện, vậy nên sau cùng cô nàng mới đổi ý.

Trước khi đi, hai người chơi trên phố cả ngày, chụp một tá ảnh, sau đó dặn nhau giữ gìn sức khỏe, lưu luyến chia tay.

Sau khi tiễn Tân Nghiên, An Bộ rửa tất cả ảnh chụp, dán toàn bộ ảnh trong Album nhật ký, dán theo thời gian. Bên dưới bức ảnh Tân Nghiên đầu tiên, An Bộ viết: Tân Nghiên, 24 tuổi, tháng 2 năm 2174 công lịch kết bạn tại lớp huấn luyện điều khiển kỹ thuật số VM...

Trong ngăn tủ của An Bộ còn cất sáu mươi, bảy mươi quyển Album nhật ký thật dày và một đồng chip dành riêng, ghi chép những người và việc cô trải qua trong mười năm. Vì trí nhớ cô nhất định phải thường xuyên ôn lại, nếu không chẳng mấy chốc sẽ quên, cho nên mỗi lần cô đi tới đâu, quen biết ai, gặp chuyện gì đều sẽ ghi lại.

Bảy mươi lăm quyển Album nhật ký và đám chip dành riêng đều được cô cất vào két sắt ngân hàng, trừ một tấm ảnh gia đình mang theo bên mình. Ký ức mười năm trước đã sớm không nhớ rõ, nhưng chỉ cần két sắt kia vẫn còn, những đồ được cô coi như trân bảo này sẽ không bị mất.

Sau khi cất giữ tốt ký ức về Tân Nghiên, An Bộ nhanh chóng nhận được một công việc bán thời gian mới – linh vật tuyệt vời của công viên giải trí: Bé Cưng Gấu Trúc.

Bạn đang đọc truyện *Thi Thử Của Tôi Buông Thả Phóng Tung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Bé Cưng Gấu Trúc

Dịch giả: Lạc Đình Đang

Công viên giải trí là nơi nhân khí nơi tụ tập, cũng là một trong những nơi An Bộ thường đến làm bán thời gian nhất.

Hiện giờ là đầu hè, thời tiết rất nóng, không nhiều người có thể mặc đồ búp bê hình người cực dày đi tới đi lui trong hai đến ba giờ dưới ánh mặt trời, thể chất hơi kém một chút sẽ say nắng trong vài phút. Nhưng An Bộ hoàn toàn không cần lo lắng những chuyện này, cô không cảm nhận được nóng, dù mặc áo bông dày 50cm cũng không thể khiến cô thành một bộ thi thể nóng rực mồ hôi đầm đìa. Chẳng qua cô không thể tiếp xúc trực tiếp với ánh mặt trời, nếu không vì da bị cháy nắng mà dẫn tới giá trị từ khí tăng lên.

Trong công viên giải trí, một chú gấu trúc lông mềm như nhung cầm mười quả bóng bay, trên ngực treo một cái bảng viết bằng kiểu chữ phim hoạt hình: [Trẻ em dưới 140cm dùng vé trẻ em có thể nhận một quả bóng bay miễn phí, đồng thời có thể cầm tay Bé Cung Gấu Trúc chụp ảnh và được đưa lên cao.]

Đám trẻ vui sướng chạy tới, tranh giành muốn một quả bóng bay. Bé Cung Gấu Trúc vừa đưa bóng vừa bình tĩnh gỡ những tiểu quỷ bám víu trên người cô, còn không quên bày tư thế ngẫu lòi với ống kính máy ảnh khiến mọi người xung quanh liên tục vui cười.

"Chú ơi, bên kia có nhiều bóng bay quá, chúng ta qua đó xem đi." Một cô bé khoảng sáu, bảy tuổi chỉ vào gấu trúc cách đó không xa, phấn khích gọi người đàn ông bên cạnh.

Người đàn ông ngẩng đầu lên, lộ ra một gương mặt đẹp trai với góc cạnh sắc sảo.

Giản Ninh Huyền gật đầu, ra hiệu trợ lý Tiểu Lưu đưa bé con qua đó, anh thì bước từ từ theo sau. Tiết trời nắng nóng khiến anh rất bức bối, lưng áo phồng ướm đầm mồ hôi, dính nhớp khó chịu.

"Vi Vi muốn quả bóng nào?" Tiểu Lưu hỏi.

Giản Tiểu Vi nhìn hồi lâu, cuối cùng chọn hình sói xám già.

Tiểu Lưu đưa phiếu trẻ em ra, nhận một quả bóng hình sói xám già trên tay Bé Cung Gấu Trúc, đưa cho Giản Tiểu Vi.

Giản Tiểu Vi cầm quả bóng sói xám già, đôi mắt đen láy vẫn nhìn chăm chú những quả bóng bay khác trên tay Bé Cung Gấu Trúc, không có ý rời đi.

"Sao vậy?" Tiểu Lưu không hiểu nhìn về phía Giản Tiểu Vi.

Giản Tiểu Vi không để ý tới anh ta, hất tay anh ta chạy đến trước mặt Bé Cung Gấu Trúc, khao khát nhìn những quả bóng bay.

Lúc này Giản Ninh Huyền đi tới, đang định thúc giục một tiếng, nhưng lúc cách Bé Cung Gấu Trúc ba bước, anh dừng bước, trông mắt màu xanh da trời sáng lên.

"Bé Cung Gấu Trúc, tớ muốn có thêm bóng bay hình thỏ con kia." Giản Tiểu Vi chỉ vào quả bóng bay hình con thỏ màu hồng trên tay An Bộ, ấp úng nói.

"Cậu có sói xám già rồi, không thể lấy thêm thỏ con nữa." Ý An Bộ là mỗi người chỉ có thể nhận một quả bóng bay.

Giản Tiểu Vi chu môi: "Không có thỏ con sói xám già sẽ cô đơn suốt đời, Bé Cung Gấu Trúc hẳn tâm nhìn nó cô đơn sao?"

Ai bảo bé là sói xám già và thỏ con là một cặp? Loại phối đôi cực kỳ trái với luật rừng này không tồn tại.

An Bộ nói năng chính nghĩa: "Cậu sai rồi, thỏ con là vị hôn thê của tớ, sao tớ có thể đưa vị hôn thê của mình cho sói xám già được?"

Giản Tiểu Vi há to mồm, trong mắt phủ đầy khiếp sợ: Thỏ con là vị hôn thê của Bé Cung Gấu Trúc ư? Chuyện này xảy ra lúc nào vậy? Chẳng lẽ bé đã bỏ lỡ tình tiết truyện quan trọng nào rồi?

Bé xoắn xuyết một hồi, cuối cùng vẫn cúi đầu xuống, cô đơn nói: "Được rồi, tớ không tranh với cậu, tớ không thể để sói xám già của tớ là tiểu tam xen vào chuyện tình người khác."

An Bộ: Bình thường người lớn nhà bé dạy bé cái gì vậy?

Giản Tiểu Vi ủ rũ, chuẩn bị đi thì chợt nghe sau lưng có tiếng một đứa bé: "Tớ muốn một thỏ con!"

Giản Tiểu Vi trầm nghĩ: Thỏ con là hoa đã có chủ, còn lâu cậu ta mới nhận được.

Ai ngờ Bé Cung Gấu Trúc vừa từ chối cô bé lại thoải mái đồng ý: "Ok, cho cậu thỏ con."

Giản Tiểu Vi đột ngột quay đầu, không thể tin nhìn Bé Cung Gấu Trúc đưa thỏ con cho người khác.

"Không phải cậu nói thỏ con là vị hôn thê của cậu sao?!" Giản Tiểu Vi vội vàng chạy đến, tức giận chỉ vào mặt Bé Cung Gấu Trúc hỏi, bộ dáng như nhìn thấy đàn ông bạc tình.

An Bộ mặt không đổi sắc: "Chúng tớ vừa hủy bỏ hôn ước và cậu ấy đã tìm thấy hạnh phúc mới."

Giản Tiểu Vi méo miệng, vô cùng ảm ức: "Vậy sao cậu không cho cậu ấy ở cùng sói xám già!"

An Bộ nhẹ nhàng đặt tay gấu dày xuống đầu cô bé, nói khẽ: "Bé ngốc, chẳng phải sói xám già đã có cậu rồi sao?"

Giản Tiểu Vi ngẩn ngơ, ngẩng đầu nhìn bóng bay trên tay mình, sói xám già với bản mặt du côn đang mỉm cười rực rỡ với cô bé.

Bé cúi đầu, nhỏ giọng thăm thì: "... Ừm, sói xám già có tớ là đủ rồi."

An Gấu Trúc: Trẻ em bây giờ trưởng thành sớm thật...

Giản Ninh Huyền đứng bên cạnh nhìn toàn bộ câu chuyện tình yêu giữa nhiều loài khác nhau, tâm tình có chút vi diệu.

"Chú ơi, con muốn chơi đu quay với sói xám già." Giản Tiểu Vi quay đầu nói với Giản Ninh Huyền.

Nhìn theo ánh mắt cô bé, lúc này An Bộ mới phát hiện sau mình còn một người cách cô khoảng hai bước.

"Ừ, để chú Tiểu Lưu đưa con đi, chú ở đây chờ con." Giản Ninh Huyền không nhúc nhích đứng bên cạnh An Gấu Trúc, hoàn toàn không có ý định chuyển ồ.

"Vâng ạ." Giản Tiểu Vi ngoan ngoãn nói, lạnh lợi theo sát Tiểu Lưu.

An Gấu Trúc liếc Giản Ninh Huyền một cái, cảm giác như đã gặp người đàn ông này ở đâu rồi. Nhưng với người qua đường không đáng nói cô cũng không nghĩ nhiều, chuyên tâm làm gấu trúc của cô, đưa bóng bay cho đám trẻ, hết lô bóng này tới lô bóng khác, sau đó chuyển chỗ tiếp tục đưa bóng.

Trong quá trình này luôn có người theo sát cô, không đứng bên trái thì đứng bên phải cô, duy trì khoảng cách hai đến ba bước giống như cận vệ.

Tình cảnh quen thuộc cuối cùng gọi lên trí nhớ mơ hồ của An Bộ, chẳng phải người đàn ông này là tên kỳ quái cô gặp ở lễ đính hôn hai nhà Lương Nguyên sao?

Phát hết lô bóng bay thứ ba, An Bộ quyết định trò chuyện vài lời với anh ta.

"Nên gọi tiên sinh thế nào?" Cô không tin mình ăn mặc thế này anh ta vẫn nhận ra cô là ai.

"Giản Ninh Huyền." Giản Ninh Huyền hòa nhã trả lời. Dù trên thực tế không lộ sắc mặt nhưng người quen biết anh nhất định biết đây là vẻ mặt ôn hòa.

"Ngài rất thích gấu trúc à?" Trước mắt An Bộ chỉ có thể nghĩ tới khả năng này, nếu không làm gì có người bình thường nào đi tới đi lui theo một nhân viên công tác cos gấu trúc?

Giản Ninh Huyền nhìn chằm chằm gương mặt gấu trúc kia, hoàn toàn không thấy đáng yêu chút nào. Vì cảm giác thị giác quá mạnh, anh như thường xuyên thấy khuôn mặt y đúc đó trong gương.

"Không thích à?" An Bộ nhìn mặt mà nói chuyện, vừa nhìn đã biết đây là một tên không có tính chất phác ngây thơ, trên dưới toàn thân đều tỏa ra mùi tiền tài gian ác, "Vậy sao anh luôn đi theo tôi?"

"Cạnh cô rất mát mẻ." Giản Ninh Huyền cho cô một đáp án bất lực.

"Xung quanh bao nhiêu chỗ che nắng thì anh không cần, lại thấy đứng dưới ánh mặt trời bên cạnh tôi rất mát?" An Bộ nâng đầu gấu lên, mặt đơ nhìn anh ta.

Giản Ninh Huyền trầm mặc không nói, hiển nhiên không định giải thích.

Trong lòng An Bộ khẽ động, nếu người đàn ông này thật sự cảm thấy ở cạnh cô rất mát mẻ, như vậy chỉ có thể do anh ta cảm nhận được mùi xác chết trên người cô. Mùi xác chết sẽ khiến người ta lạnh lẽo trong lòng, nhưng cái lạnh này không thể giúp giảm nhiệt độ nóng bức. Dù người đàn ông này nhạy cảm hơn người bình thường thì cũng chỉ vô thức cách xa cô chứ không phải coi cô như cái điều hòa.

An Bộ nhấc chân gấu, đi 1m, 2m, 3m,... tới lúc cách 7m, Giản Ninh Huyền lại đi theo, rút ngắn khoảng cách về 2m, ngoại trừ có phần chiếm diện tích thì không hề ồn ào láo nháo, cũng không có động tác thất lễ nào. An Bộ nghi ngờ khả năng cao anh ta có thể chất đặc thù nên mới đi theo cô.

Bình thường chỉ có hai loại người thích tiếp xúc với âm khí, một là mang thể chất cực âm, tu luyện dựa vào âm khí; một là thể chất cực dương, cần âm khí điều hòa. Trên người tên này hòa khí tràn đầy, hiển nhiên là loại sau. Nghĩ như thế, cô đã hiểu việc hành vi của anh ta.

An Bộ nghĩ nghĩ, lần đầu tiên nhận bốn mươi lăm quả bóng bay, chia cho Giản Ninh Huyền một nửa: "Giúp tôi phát bóng, đó là phí cho anh đứng đây."

Lông mày Giản Ninh Huyền giật giật vài cái, ghét bỏ nhìn đám bóng bay trên tay, nhưng cũng không nói gì, đứng thẳng cạnh cô như một bức tượng mang phong cách độc đáo.

Vậy là một màn kỳ quái xuất hiện, đám trẻ vây quanh Bé Cung Gấu Trúc, mà bên người Giản Ninh Huyền thì không ai quan tâm. Một bên người nói ồn ào, một bên đơn độc lẻ loi. Chỉ cách nhau hai mét nhưng lại như hai thế giới.

An Bộ không thể không thừa nhận mình sai rồi, mặc dù giá trị nhan sắc của Giản Ninh Huyền cao đến nghịch thiên nhưng biểu cảm sắc bén lạnh lẽo cộng thêm tính cách giao tiếp không khéo, anh ta chẳng có chút hấp dẫn nào với trẻ em, dù cầm bóng bay đáng yêu trên tay cũng không tăng tí chút lực tương tác nào. Không cần đoán cũng biết, nhất định nhân duyên tên này rất kém.

Sau hai giờ, công việc buổi sáng của An Bộ gần như kết thúc.

Giản Ninh Huyền gọi điện cho Tiểu Lưu, hẹn gặp ở cửa hàng kem Kabri.

An Bộ quay người đi ra chuẩn bị tìm một chỗ nghỉ ngơi, cô uống hai chén nước trái cây bổ sung một chút Vitamin.

Vừa đi vài bước, sau lưng truyền đến tiếng gọi lạnh lùng của đàn ông: "An Bộ."

Gọi chính xác tên cô.

An Bộ kinh ngạc quay đầu lại, sao người đàn ông này lại biết tên cô? Mà sao cô mặc đồ dày như vậy anh ta vẫn nhận ra? Dựa vào mùi xác chết trên người để nhận ra cô? Đường như cảm nhận này quá nhạy cảm rồi.

Giản Ninh Huyền đi đến trước người cô, hỏi: "Chẳng hay cô có hứng thú với công việc trợ lý không?"

"Không." An Bộ từ chối rất kiên quyết.

"Tiền lương ba triệu, bao ăn bao ở, cộng thêm tiền thưởng." Giản Ninh Huyền đưa ra không ít phúc lợi tốt.

Nhưng mà, đừng nói ba triệu, dù ba trăm triệu cũng không làm An Bộ đổi ý.

"Xin lỗi, tôi rất hài lòng với công việc bây giờ của mình."

"Công việc cô bảo hài lòng là làm phục vụ nhà hàng, phục vụ khách sạn và linh vật công viên giải trí sao?" Giọng nói Giản Ninh Huyền sắc bén vạch ra.

"Đúng vậy đó, có vấn đề gì à?"

"Tiền lương cao nhất của những việc này chỉ có năm hoặc sáu nghìn, mà nhìn dáng vẻ của cô cũng chỉ là bán thời gian, không có thu nhập ổn định. Nếu vậy sao không nhận lời mời của tôi?" Giản Ninh Huyền tự nhận điều kiện anh đưa ra đủ ưu đãi rồi.

"Vì tôi thích thử những công việc khác nhau." An Bộ ung dung nói, "Thu nhập thế nào tôi vốn không quan tâm."

Giản Ninh Huyền: "..."

Chủ nghĩa hiện thực gặp chủ nghĩa lãng mạn, lập tức đề tài này không còn đường đi tiếp.

"Được rồi, tôi muốn đi nghỉ ngơi, có duyên gặp sau." An Bộ giờ tay gấu lên, lắc lư rồi đi.

Giản Ninh Huyền nhìn bóng lưng nàng "gấu to khỏe" dần đi xa, trong lòng có chút bức bối. Cảm giác khiến anh thoải mái dễ chịu biến mất, anh lại tiếp tục lâm vào cái nóng như thiêu đốt, nhưng anh không thích làm khó, nếu cô không muốn, anh cũng không dây dưa, chẳng qua trong lòng luôn có cảm giác mất mát vì điều.

Bạn đang đọc truyện *Thi Thử Của Tôi Buông Thả Phóng Tung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Trợ lý giảm áp lực

Dịch giả: Lạc Đình Đang

An Bộ đặt một chân lên bệ cửa sổ của phòng nghỉ nhân viên, vừa uống nước trái cây ngắm cảnh vừa ép chân vận động, đeo headphone nghe ngoại ngữ đọc chậm, vô cùng chú tâm kết hợp thể lực và trí nhớ.

Trang phục gấu trúc trên người cô vẫn chưa thay, chỉ tháo cái đầu gấu xuống. Cơ thể béo lùn ục ịch ép chân vận động nhưng vẫn linh hoạt như một chú khiêu vũ.

Tập xong một bài, cũng học thuộc lòng một đoạn văn trong sách, cô dang cánh tay gấu, hô to một tiếng hưng phấn: "Don't waste life in doubts and fears! (Không nên lãng phí sinh mệnh trong sự hoài nghi và sợ hãi!)"

Nhân viên công tác đứng lúc đi qua: "...". Có một con gấu tinh to béo bị bệnh.

An Bộ mặt không đổi sắc đội đầu gấu lên, bình tĩnh đi qua mấy người: Nhân loại ngu xuẩn các người sẽ không hiểu được Bé Cưng Gấu cao lớn.

Buổi chiều, Bé Cưng Gấu không phát bóng bay mà chỉ tập trung bán mồi. An Bộ cất từng bước gấu, lắc lư xung quanh công viên giải trí, khi bị du khách bắt được sẽ dâng hiến cơ thể mình, tạo hình theo yêu cầu của họ. Hầu hết du khách đều thân thiện, nhưng thi thoảng cũng gặp vài người độc đáo lạ kỳ.

Ví như đôi tình nhân trước mặt.

Họ yêu cầu An Bộ ngồi xổm trên đất, một người dùng dao đồ chơi mô phỏng động tác chặt đầu cô, một người khoa tay múa chân đòi đâm mông.

Đâm mông? Quả thực không thể nhịn được.

An Bộ biết ý đồ của họ thì kiên quyết từ chối yêu cầu. Loại động tác chứa tính vũ nhục này nếu người quen vui đùa thì thôi, nhưng ở nơi đông người, áp dụng lên một người xa lạ sẽ có chút vô lễ.

"Chỉ bày poss thôi, chúng tôi đâu làm thật?" Thanh niên không hài lòng nói.

"Đúng vậy." Cô gái cũng phụ họa theo, "Chẳng phải linh vật chuyên dùng cho du khách chơi à? Giả bộ thanh cao cái gì chứ?"

"Nhanh nhanh một chút, chúng tôi chụp xong rồi đi." Thanh niên cầm dao đồ chơi gõ vai An, vênh vang đắc ý nói, "Nếu hôm nay mày không để tui này chụp, tui này sẽ đi khiếu nại."

"Mời hai người tự nhiên." An Bộ không thèm để tâm.

Cô gái làm nũng với thanh niên: "Honey, em vừa thông báo với danh sách bạn rồi, không chụp được chẳng phải sẽ thành trò cười cho họ sao?"

"Không, nhất định hôm nay sẽ chụp cho em." Thanh niên vỗ về vài câu, sau đó hung ác nói với An Bộ, "Mày ngồi xuống cho tao, nếu không đừng trách tao đánh."

Hai bên tranh cãi rất nhanh khiến một số du khách chú ý, không ít người vây qua xem náo nhiệt.

An Bộ thoáng nhìn những bạn nhỏ xung quanh, ý nghĩ xoay chuyển, cô vung tay gấu lên, khí phách nói: "Bé Cung Gấu Trúc sẽ không khuất phục trước thế lực tà ác."

"Mày nói gì?" Nam nữ "thế lực tà ác" tức giận nói, "Giờ mặt tui này à? Hời mày một lần nữa, mày có chụp hay không?"

"Không chụp." An Bộ ngẫu nhiên nắm chặt quyền với các bạn nhỏ vây xem, đây động tác đặc trưng của Bé Cung Gấu Trúc khi nó muốn chiến đấu. Bé Cung Gấu Trúc là nhân vật chính của một bộ phim hoạt hình, dũng cảm, đáng yêu, trung thành, được rất nhiều bạn nhỏ yêu thích. Nhìn thấy động tác nắm tay của An Bộ, tất cả các bạn nhỏ đều kích động nhảy lên, nhắc tay hô theo.

Đôi nam nữ kia không rõ lắm, chỉ coi An Bộ đang trêu đùa họ. Vậy là thanh niên xông lên trước, đưa tay định tóm tay cô.

Thân người An Bộ lóe lên, nhẹ nhàng linh hoạt tránh qua một bên.

"Mẹ nó mày dám tránh! Đứng lại cho tao!" Thanh niên thẹn quá hoá giận, tiếp tục lao về phía cô.

An Bộ cười khúc khích, lượn vòng một cái, di chuyển ra sau lưng thanh niên.

"Cô ta đứng sau anh!" Cô gái chạy lên vài bước, muốn cùng thanh niên bao vây An Bộ.

An Bộ vốn không coi họ ra gì, trong vòng tròn bán kính không tới bảy mét, dùng dáng người gấu trúc thể hiện sự nhanh nhẹn của thỏ con. Chạy, nhảy vọt, lộn ngược ra sau, lập tức biến một màn kịch khôi hài thành một màn biểu diễn xiếc. Đám người thấy vậy vỗ tay khen hay, đồng thời lấy điện thoại ra quay chụp các kiểu. Các bạn nhỏ càng phấn khích hơn, hét to Bé Cung Gấu Trúc. Đặc biệt là khi họ bỗng thấy An Bộ ôm một bé gái, ôm bé gái lộn nhào về sau, các bạn nhỏ gần như đều phát điên, hoan hô nhào về phía An Bộ, vây quanh cô.

Về phía đôi nam nữ gây sự kia đã sớm bị bảy người chen lấn đẩy đi chỗ khác, làm còn ai nhớ xích mích lúc trước?

Bé gái An Bộ ôm vào ngực là Giản Tiểu Vi.

Buổi chiều Giản Ninh Huyền định mang cô bé về nhưng bé nhất quyết không chịu, nằng nặc đòi chơi hai giờ. Giản Ninh Huyền không cách nào đành chiều theo, không ngờ nửa đường lại gặp An Bộ, thấy cô bị một đôi nam nữ gây khó dễ.

Đôi nam nữ kia rõ ràng đang quấy rối, nhân phẩm cũng không tốt, Giản Ninh Huyền tưởng chuyện sẽ bị làm ầm lên, không ngờ cô giải vây dễ như trở bàn tay. Chẳng những không mang tới bất kỳ ảnh hưởng trái chiều cho công viên giải trí, ngược lại tăng thêm không ít nhân khí.

"Cảm ơn cậu, Tiểu Vi Vi." Sau khi An Bộ tiễn đám tiểu quý ờn ào huyện náo đi, ôm Giản Tiểu Vi tới chỗ Giản Ninh Huyền.

Khuôn mặt bé nhỏ của Giản Tiểu Vi đỏ bừng, tựa trong ngực Bé Cung Gấu Trúc không kìm được vui mừng.

"Tiên sinh, bé con của ngài, mời nhận." An Bộ đưa Giản Tiểu Vi tới trước mặt Giản Ninh Huyền.

Cô tới gần khiến Giản Ninh Huyền tiếp tục cảm nhận được cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái dễ chịu.

Giản Ninh Huyền không đưa tay ra. Ánh mắt anh liếc về bên cạnh, trợ lý Tiểu Lưu lập tức bước tới nhận Giản Tiểu Vi lưu luyến không rời từ trên tay An Bộ.

"Hành động vừa rồi của cô quá liều lĩnh." Giản Ninh Huyền bỗng nói.

"Cái gì?" An Bộ không hiểu lắm nhìn anh.

"Chưa được phụ huynh đồng ý đã ôm trẻ con lộn nhào, nếu xảy ra chuyện gì thì sao?" Giọng nói Giản Ninh Huyền không có ý trách cứ, chỉ đơn giản trần thuật sự thật.

"Đúng vậy, anh nói đúng." An Bộ không phủ nhận, khom người gấu làm một động tác nhận lỗi ưu nhã, "Đúng là vừa rồi tôi quá liều lĩnh, mong anh tha lỗi."

"Chú oi." Giản Tiểu Vi mở miệng nói, "Con rất thích Bé Cưng Gấu Trúc, chú đừng trách cô ấy."

Giản Ninh Huyền gật gật đầu, tiếp tục nói với An Bộ: "Cô không thể xem xét đề nghị trước đó của tôi một chút sao?"

An Bộ: "Tôi chỉ làm việc bán thời gian."

Giản Ninh Huyền dừng một chút: "Bán thời gian cũng được."

Tiểu Lưu bên cạnh nghe không hiểu ra sao, chẳng hiểu hai người đang nói cái gì.

"Xin hỏi tiên sinh là làm công việc gì?" An Bộ hỏi.

Giản Ninh Huyền lấy danh thiếp đưa cô: "Tôi là một thương nhân tài chính, bình thường công việc khá bận, thời gian nghỉ ngơi không có quy luật, việc cô cần làm là giúp tôi giảm bớt áp lực trong khi nghỉ ngơi."

Tiểu Lưu trừng mắt, dường như nghe được điều khó tin nào đó. Những năm gần đây ngay cả một trợ lý chuyên phụ trách sinh hoạt Giản tiên sinh cũng không có, giờ lại chủ động thuê Gấu Trúc này?

An Bộ nhìn danh thiếp, bên trên chỉ có một cái tên và một chuỗi số điện thoại di động.

Cô ngẫm một lát, do dự nói: "Tôi không chắc là mình sẽ luôn có mặt."

"Ba đến năm lần một tháng là được." Giản Ninh Huyền nhượng bộ. Khí tức trên người cô gái này khiến anh cảm thấy thoải mái thực sự trong hai chín năm sống. Nếu anh bỏ qua, sợ rằng tương lai sẽ không gặp được nữa.

"Vậy được." An Bộ đồng ý, "Khi cần anh có thể liên hệ với tôi."

Việc An Bộ đồng ý liên quan tới thân phận thương nhân tài chính của Giản Ninh Huyền. An Bộ rất giàu, trước kia cô chủ yếu làm giàu bằng cách mua bán bất động sản, tiếp sau bắt đầu đầu tư mạo hiểm, sở hữu cổ phần vài doanh nghiệp lớn. Tiền tài tích lũy trong hơn tám mươi năm chính cô cũng không tính được, nhưng những tiền tài này không thể tăng nhiều giá trị sinh khí cho cô. Tương lai cô muốn bước chân vào ngành nghề có nhân khí cao, ví dụ như điện ảnh truyền hình giải trí, thể dục thi đấu, chăm sóc y tế,... nên cô cần hiểu biết về thị trường chứng khoán, có nhân viên với ánh mắt đầu tư chuyên nghiệp giúp cô quản lý tài chính dư thừa.

An Bộ và Giản Ninh Huyền trao đổi phương thức liên lạc, coi như đạt thành hiệp nghị thuê mướn ban đầu.

"Có thể cùng ăn bữa tối nay không?" Giản Ninh Huyền thuận miệng mời, trong giọng nói mang theo ý vui mừng khó phát hiện.

Câu nói này tiếp tục dọa sốc Tiểu Lưu. Người hiểu rõ Giản Ninh Huyền đều biết, vì thể chất đặc thù nên anh ít thân cận với người khác, cộng thêm đặc thù nghề nghiệp, gần như anh có thể úp mặt vào máy tính phân tích số liệu trong một tháng chứ đừng nói mời người khác ăn cơm, ngay cả tiệc kết giao bình thường cũng rất ít khi tham gia.

"Cảm ơn anh, nhưng công việc của tôi vẫn chưa xong." An Bộ xua tay tạm biệt.

Nhìn cô đi ra khoảng năm, sáu mét, Giản Ninh Huyền tiếp tục bị một cỗ bốc sóng nhiệt bốc lên bao phủ. Sau khi tận hưởng cảm giác sáng khoái dễ chịu, anh bỗng cảm thấy khó mà chịu nổi sức nóng đã theo mình hai chín năm.

Giản Ninh Huyền trầm nghĩ, cô gái kia là máy tính hoặc điện thoại có phải tốt không, mang được theo người...

Xong việc ở công viên giải trí, An Bộ uống hai ly nước trái cây rồi tới phòng tập thể dục một giờ, sau đó về nhà tắm rửa, vừa xem chương trình cuộc thi kiến thức vừa làm đồ thủ công nhỏ.

Hơn 9h tối, An Bộ nhận được một tin nhắn đến từ ông chủ tương lai Giản Ninh Huyền.

[Cô biết nấu ăn không?]

[Có.]

An Bộ từng học kỹ nấu ăn, nhưng cô không thể làm được mỹ vị thật sự vì vị giác cô khác hẳn người thường, chỉ có thể phối chế bình thường, nấu được đồ ăn phù hợp tiêu chuẩn. Mặc dù hương vị tốt hơn người bình thường nhưng không thể đổi mới. Mà nếu có người lên thêm một số thành phần khác vào đồ ăn thì cô cũng không nêm ra được.

[Giờ cô có tiện không? Có thể tới làm giúp tôi một bữa khuya chứ?]

Hơn 9h tôi gọi một cô gái tới nhà anh ta làm bữa khuya? Tên này đang giả bộ đứng đắn hay đơn thuần thật?

[Gửi địa chỉ đi.]

An Bộ thoải mái đồng ý, quyết định coi tối nay là cuộc phỏng vấn với ông chủ, nếu không hợp cách thì sau này dẹp luôn.

Rất nhanh Giản Ninh Huyền đã gửi địa chỉ tới, cách tiểu khu An Bộ khoảng mười phút đi đường.

Thay một bộ quần áo thể thao, An Bộ khoác ba lô trên lưng ra cửa.

Trên tầng cao nhất của tòa nhà Hằng Đế, Giản Ninh Huyền ngồi trước máy vi tính, con mắt nhìn chằm chằm màn hình nhưng tâm trí không ở đó. Điều hòa trong nhà bật 14 độ nhưng anh vẫn thấy cả người không thoải mái giống như trong người có một đám lửa không ngừng bốc cháy, hơi lạnh bên ngoài va chạm với khí nóng trong người khiến anh vô cùng khó chịu.

Giản Ninh Huyền do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định gửi tin nhắn kia cho An Bộ.

Sau mười lăm phút, thấy chuông ngoài cổng kêu vang, Giản Ninh Huyền ấn xem video, xác nhận thân phận cô và lập tức mở cửa lớn.

Trong nháy mắt cô gái bước vào phòng, dường như cả mùa thu đều được mang vào đây, toàn bộ khô nóng khó chịu đều biến mất, theo đó là cảm giác mát mẻ khiến tinh thần người ta thoải mái.

"Chào buổi tối, Giản tiên sinh." An Bộ cười tươi rói với anh.

"Chào buổi tối." Giản Ninh Huyền đứng trong phòng khách, lặng yên nhìn cô.

"Anh muốn ăn gì?" An Bộ vừa thay giày vừa hỏi.

"Cô xem rồi làm, tôi không kén ăn." Trên thực tế, Giản Ninh Huyền rất kén chọn đồ ăn, bất kỳ đồ gì sinh nhiệt đều loại khỏi menu của anh. Nhưng giờ cô có gái ở đây, có lẽ anh không cần chú ý.

Nhìn cô vào bếp, Giản Ninh Huyền lơ đãng thoáng nhìn con số hiển thị trên điều hoà, vội vàng hạ nhiệt độ xuống 26 độ.

Những năm này, sở dĩ bên cạnh anh không có trợ lý sinh hoạt cố định, trừ đặc thù cơ thể và tính cách quái gở còn có một nguyên nhân là trong nhà duy trì nhiệt độ thấp quá lâu, người bình thường đều không chịu được.

Nhưng khi cô gái này bước vào, dường như không biểu hiện ra điều gì bất thường? Chẳng lẽ cô không cảm thấy nhiệt độ trong phòng quá thấp sao?

Đương nhiên An Bộ sẽ không có cảm giác gì, bất kể là nhiệt độ cao hay nhiệt độ thấp, chỉ cần không đạt tới mức độ gây tổn thương da, với cô mà nói đều không khác nhau.

Mở tủ lạnh ra, không ngờ nguyên liệu nấu ăn bên trong rất phong phú. An Bộ chọn mì sợi, trứng gà, hành lá và một số nguyên liệu, định làm mì sợi sào trứng ốp la cho Giản Ninh Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Thi Thử Của Tôi Buông Thả Phóng Tung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Cứu người phải cần thận

Dịch: Jieun110498

Biên: Lạc Đình Đang

Thả mì sợi vào nước sôi, nấu chín khoảng bảy, tám phần rồi vớt ra để vào trong nước lạnh, sau đó lấy một quả trứng gà... Suy nghĩ một chút, An Bộ lấy thêm một quả, tách lòng trắng và lòng đỏ ra, phân chia rõ ràng. Tiếp tục vớt mì sợi lên cho ráo nước, bỏ thêm thịt bò ngâm tương vào, rồi đổ lòng trắng trứng, trộn đều, sau đó làm thành hình tổ chim, để đặt vào nồi hầm nóng, đun lửa nhỏ khoảng một phút, cho lòng đỏ trứng vào, rồi đun thêm khoảng ba,

bốn phút, rắc hành lá và tương ớt lên trên, vậy là đã hoàn thành món bánh trứng tổ chim thơm ngào ngạt rồi.

Với câu đúng cấu trúc tiếng Việt, cậu nên thay bằng động từ khác thích hợp, tránh câu gượng gạo.

Chính giữa mì sợi là lòng đỏ trứng tròn đầy, vàng óng ánh, thêm vào đó là màu đỏ của tương ớt và điểm xuyết màu xanh của hành lá, giống như một loại hồ phách, vừa đẹp lại vừa ngon.

Bưng bánh trứng tổ chim lên bàn, An Bộ ép một ly sữa chua trái cây cho Giản Ninh Huyền, hỗ trợ giúp tiêu hóa tốt.

"Nấu xong rồi, Giản tiên sinh nếm thử xem có hợp khẩu vị không?" An Bộ vừa cời tạp dề, vừa gọi Giản Ninh Huyền ở phòng khách.

Giản Ninh Huyền ngồi trước bàn ăn, cầm cái nĩa từ từ nếm thử mà không nói tiếng nào. Không biết có phải vì cả người đã xua tan khô nóng, mà phần ăn khuya đơn giản này, khiến khẩu vị của anh tăng lên, ăn uống vô cùng hài lòng, đường cong trên mặt không tự chủ hòa nhã vài phần, đến khóe môi cũng hiện ra độ cong nhỏ khó nhận ra, cả người tỏa ra hơi thở vui vẻ, thoải mái.

Mặc dù trên mặt không có nhiều biểu cảm, nhưng An Bộ lại thấy trên người anh có một vầng sáng hạnh phúc, không phải hình dung một cách khoa trương, mà thật sự là xuất hiện.

Với Thị giác đặc biệt của cô, thế giới trong mắt cô không hề có màu sắc, chỉ là vừa rồi cô nhìn thấy một vùng màu vàng của lòng đỏ trứng, giống như hai lòng đỏ trứng bị Giản Ninh Huyền ăn rồi hóa thành linh hồn xuất hiện trên người anh. Mặc dù chỉ trong nháy mắt, nhưng ở trong thế giới màu trắng, đen, xám thì tia sáng này giống như đom đóm trong đêm tối, lóe sáng khác thường.

Nếu vừa rồi Giản Ninh Huyền ăn tôm hùm chua cay, bông cải xanh xào tỏi, bắp cải tím, kem Quất, cháo bí đỏ hạt kê, liệu trên người anh có xuất hiện màu đỏ, xanh lá, tím, xanh dương, cam không?

Nghĩ đến đây, trong mắt An Bộ sáng lấp lánh, ánh mắt nhìn Giản Ninh Huyền như đang nhìn một báu vật hiếm có.

Dường như Giản Ninh Huyền nhận thấy điều gì, ngẩng đầu nhìn An Bộ, thấy sắc mặt bình thản của cô, không có gì bất thường.

Trạng từ để đầu câu, trước chủ ngữ và vị ngữ.

"Làm phiền cô quá, mì sợi bánh trứng ăn rất ngon." Giản Ninh Huyền nhận xét đúng trọng tâm.

"Đừng khách sáo." An Bộ lộ vẻ mặt tươi cười tiêu chuẩn của một quản gia, "Về sau nếu có cần, anh có thể gọi cho tôi bất cứ khi nào."

Giản Ninh Huyền cảm thấy thái độ An Bộ có phần khác so với trước đó, nhưng lại không nhìn ra khác chỗ nào, dường như bớt vài phần xa cách, nhiều hơn vài phần nhiệt tình sao thì phải?

An Bộ thu dọn bàn ăn xong, lễ phép hỏi: "Không biết Giản tiên sinh còn điều gì dặn dò?"

Giản Ninh Huyền nhìn thời gian, trong lòng đấu tranh một hồi, cuối cùng nói: "Không có, cảm ơn cô, cô có thể về được rồi."

"Vâng, tôi xin phép đi trước." An Bộ quay người đi ra cửa, đang chuẩn bị thay giày, phát hiện Giản Ninh Huyền cũng đi theo.

Thấy vẻ mặt khó hiểu của An Bộ, Giản Ninh Huyền giải thích: "Trẻ như này rồi, một mình cô đi về không an toàn, tôi đưa cô về."

"Không cần đâu." An Bộ vừa thay giày vừa nói, "Tôi lái xe về được."

Giản Ninh Huyền: "...". Thất vọng cắt giấy trong tay để về lại chỗ cũ, anh nghĩ có thể ở cùng nhau thêm một chút trên đường..

Chỉ là, anh vẫn xỏ dép lê đưa An Bộ xuống dưới lầu, nhìn cô ngồi lên một xe ô tô nhỏ, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt của anh.

Giản Ninh Huyền đứng trong bóng tối một lúc lâu, cảm thấy nóng như thiêu đốt, có lúc anh rất muốn giữ cô ở lại qua đêm, nhưng nghĩ đến nam nữ khác biệt, cuối cùng đành từ bỏ.

Anh bức bối kéo áo sơ mi, lộ ra cơ bắp căng cứng, bước chân đầy nhiệt nóng, nhanh chóng đi vào thang máy.

An Bộ về đến nhà, đầu tiên là đi tắm, thay đồ thoải mái ở nhà, sau đó lấy ra một cuốn sổ nhật ký mới, viết: [Tháng 7 năm 2175, gặp Giản Ninh Huyền ở khu vui chơi Khố Nhạc, xây dựng mối quan hệ làm thuê hữu nghị. Người này có thể chất đặc biệt, khí nhiệt trần đầy, dường như có năng lực thần kỳ, biến màu sắc của đồ ăn hiện ra. Nhưng loại năng lực này cần đợi xác minh, chờ đến lần gặp sau, thử thay đổi mấy loại đồ ăn màu sắc khác nhau xem sao.]

Bên dưới cùng, còn vẽ hình bánh trứng tổ chim đơn giản, vẽ một vòng tròn tượng trưng cho vầng sáng, kèm theo một câu: [Ánh vàng rực rỡ, vàng cam cam ~~~~ tôi là lòng đỏ trứng gà sáng nhất thế giới.]

Sáng thứ hai, An Bộ ở nhà may quần áo cho mình, nhân tiện đọc thuộc lòng luật thương mại nước Z, đến khi đọc xong "Cách truy cứu trách nhiệm thương mại" thì chiếc váy cũng may xong.

Nghỉ ngơi ba mươi phút, An Bộ uống hai ly nước ép rau củ quả, sau đó thay đồ thể thao đi ra ngoài.

Nếu ngày thường không đi làm phiên dịch thì An Bộ sẽ làm tài xế, vừa nhớ kỹ từng con đường thành phố, từng khu vực, từng cửa hàng, vừa nhìn xem có gặp phải người nào bị tử khí quấn lấy không, tiện tay cứu giúp.

Chạy tới chạy lui đưa đón ba vị khách, trên đường không có gì đáng sợ. Đang ở ngã tư chờ đèn đỏ, ánh mắt An Bộ vô tình lướt qua, bỗng nhiên con người co lại, phía trước có một xe khách chậm rãi chạy qua, đi về phía bên phải đường quốc lộ.

Trên xe có mấy chục hành khách, từng người dần biến mất trong tử khí dày đặc, hoàn toàn không biết mình đang trên đường đi đến cái chết.

Đèn xanh sáng lên, An Bộ không chút suy nghĩ liền đánh tay lái, nhanh chóng đuổi theo chiếc xe khách kia.

Nếu cả người và xe đều xuất hiện tử khí, vậy có khả năng rất lớn là sẽ xảy ra tai nạn giao thông nghiêm trọng. Điểm đến cuối cùng của chiếc khách kia là huyện Long Thành của thành phố S, sau hai mươi phút sẽ lái ra ngoài nội thành, chạy vào đường quốc lộ số 3.

Tên đường mình thường thấy để chữ số, nên mình để chữ số nha cậu.

Phần lớn hai bên đường quốc lộ số 3 là đồng ruộng, hồ nước, xe cộ thưa thớt, không phải là khu vực xảy ra tai nạn lớn nhất.

An Bộ không biết nguyên nhân tai nạn, tất nhiên là không thể yêu cầu xe khách dừng lại, chỉ có thể tiếp tục đi theo bọn họ ra khỏi nội thành, ánh mắt cảnh giác nhìn xung quanh, chú ý tình hình của xe khách, đáng tiếc không phát hiện bất cứ điều gì khác thường.

Mất thấy tử khí càng ngày càng đậm, An Bộ nhủ thầm, quyết định vượt lên phía trước, bảo họ dừng xe trước rồi tính.

Đúng lúc này, tốc độ của xe khách bỗng nhanh hơn bình thường, thân xe cũng mất kiểm soát, lắc lư qua trái qua phải, sau đó trực tiếp lao xuống hồ nước ở bên phải.

Tiếng hét chói tai phát ra từ trong xe khách, rầm một tiếng, bọt nước bắn lên tung tóe, chiếc xe đổ nghiêng xuống hồ nước, từ từ chìm xuống dưới.

An Bộ thảng gập, lấy một chiếc búa từ trong hộp dụng cụ, sau đó chạy xuống xe, nhảy vào hồ nước.

Thời tiết nóng bức, xe khách mở máy điều hoà, cửa sổ đóng chặt, dưới tác dụng của nước, hành khách rất khó thoát từ bên trong ra ngoài, cộng thêm hoảng sợ, càng không biết phải làm thế nào.

Năm đó An Bộ cũng chết chìm trong xe dưới nước, rất hiểu cảm giác tuyệt vọng, không thể chạy trốn này. May mắn là từ tai nạn kia, hiện tại khả năng bơi lội của cô có thể sánh với tuyển thủ Olympic. Bơi tới đầu xe buýt, nhìn trong xe, hành khách điên cuồng đập cửa sổ, từng vệt mặt trong nước vì sợ hãi mà méo mó khác thường.

An Bộ không để ý bọn họ, lùi lại giữ cây búa đập vào góc cạnh cửa sổ, liên tục mấy lần, cuối cùng cửa sổ bị phá vỡ, nước tràn vào trong xe, vùng kính bể vỡ đủ cho mọi người có thể chui ra. Nhưng rất nhanh, bọn họ liền tranh nhau chen lấn về phía cửa sổ đã bị đập vỡ, kết quả chen thành một đoàn,

thành ra không ai trốn ra được.

Từ "Ngược lại" trong câu cậu hạn chế dùng nhé, có thể thay đổi tùy theo ngữ cảnh.

An Bộ không để ý đến bọn họ, tiếp tục đập cửa sổ thứ hai. Bình thường ở trong nước con người có thể nín thở nhiều nhất là 2, 3 phút, vượt quá thời gian này sẽ hôn mê vì thiếu dưỡng khí, hôn mê ở trong nước có nghĩa là sẽ chết. Vì vậy An Bộ không có thời gian trấn an hành khách, chỉ có thể cố gắng cung cấp càng nhiều lối thoát hiểm càng tốt.

Trong quá trình đập cửa sổ, An Bộ phát hiện tài xế gục trên tay lái không nhúc nhích, rõ ràng trên người không có vết thương, rất có thể là lúc lái xe đột nhiên phát bệnh.

Trong vòng 1 phút, An Bộ liên tục đập vỡ ba cửa sổ, nhưng thoát không quá bốn năm người, trong xe càng nhiều người tranh nhau, không ai nhường ai, trong đó có mấy đứa bé sắp ngạt thở.

Đang đập cửa sổ thứ tư, An Bộ thật sự không nhịn được nữa, đá vào đỉnh đầu người đàn ông trung niên muốn chen lấn chạy đến cửa sổ, dùng sức đá hấn vào trong xe, sau đó ở bên cửa sổ túm cổ áo một người khác, một tay kéo ra ngoài. Tiếp tục kéo người thứ hai, ai ở phía trước thì kéo trước, ai muốn chen ngang thì đá người đó. Kể từ đó, ngược lại mọi người bình tĩnh không ít, bắt đầu có thứ tự trốn ra ngoài. Có mấy người bơi tốt, cùng cùng An Bộ hỗ trợ cứu người.

Chỉ là một lúc lâu, người đàn ông trung niên vừa bị đập một cước cũng bị An Bộ kéo ra ngoài xe, lúc An Bộ quay người bơi vào bờ, tên đàn ông trung niên này đột nhiên trở tay, dùng mảnh kính bể trong tay cào mạnh lên mặt cô một cái, trong chốc lát, da thịt bong tróc, máu tuôn ra.

Một thanh niên hỗ trợ cứu người nhìn thấy cảnh này, mắt trừng to, không khỏi tức giận, đẩy người đàn ông trung niên qua một bên, nhanh chóng bơi đến bên cạnh An Bộ, kéo cô bơi vào bờ.

An Bộ cũng không từ chối, bơi cùng người thanh niên trên mặt nước.

"Tôi khinh, ông mẹ nó còn là người sao?" Sau khi lên bờ, người thanh niên túm người đàn ông trung niên vừa mới bơi trên mặt nước, tức giận mắng, "Cô ấy cứu mạng ông, cứu mạng tất cả chúng ta! Mẹ nó ông lại lấy oán trả ơn!"

Về mặt người đàn ông trung niên trắng bệch, không ngừng thở dốc, vô lực ngụy biện: "Tôi, tôi không cố ý..."

"ĐM không phải ông cố ý!" Người thanh niên không khỏi tức giận đánh ông ta một quyền.

Phần lớn mọi người xung quanh được cứu không rõ nguyên nhân, ngồi dưới đất mờ mịt nhìn bọn họ. Sau đó, bọn họ nghe tiếng mắng chửi của người thanh niên, cuối cùng cũng hiểu rõ tình huống, biết được người đàn ông trung niên vì thù riêng, dùng mảnh kính vỡ tấn công cô gái cứu ông ta, tất cả mọi người đều nhìn ông ta với ánh mắt xem thường.

Bọn họ nhìn về phía An Bộ, phát hiện cô lại bị thương nặng như vậy, trên mặt bị rạch một đường dài khoảng năm sáu centimet, từ trán xuống bên phải cằm, thiếu chút nữa là đâm rách mắt phải của cô, da thịt lộ ra, máu nhuộm dần nửa khuôn mặt, rất là đáng sợ. Vết thương sâu như vậy, trừ khi đi phẫu thuật thẩm mỹ, nếu không rất khó mà không để lại sẹo.

Đối với diện mạo của một cô gái trẻ mà nói, loại sẹo này không khác gì hủy hoại nhan sắc, mà còn là người được mình cứu nữa.

An Bộ lặng lẽ đi về phía xe hơi của mình, lấy một chiếc khăn lông từ trong xe, giữ chặt miệng vết thương. Từ khi cô bắt đầu bị thương, giá trị sinh khí không ngừng giảm xuống, giá trị từ khí không ngừng tăng lên, cho đến lúc này, giá trị từ khí không ngừng thay đổi mới dần dần dừng lại, nhưng giá trị sinh khí vẫn đang giảm xuống, bởi vì chữa trị vết thương cần phải tiêu hao giá trị sinh khí. Hàm lượng máu trong cơ thể cô là cố định, mất một giọt, giá trị sinh khí sẽ bỏ sung một giọt. Vết thương trên mặt ước chừng cần tiêu hao khoảng 200 điểm giá trị sinh khí mới có thể chữa trị hoàn toàn.

Cách đó không xa, rất nhiều người đi đường vây lại xem đều dùng điện thoại chụp một màn này, nhanh chóng lan truyền trên mạng...

Bạn đang đọc truyện *Thi Thử Của Tôi Buông Thả Phóng Tung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Phong cách lộn xộn của An Bộ

Dịch: Jieun110498

Trên đời có người lương thiện, giản dị, cũng có người nhân phẩm thấp kém, lấy oán trả ơn, An Bộ gặp không ít, sớm đã không dậy sóng. Cô cứu người là vì thu được giá trị sinh, không cần người khác biết ơn, báo đáp, nhưng cũng không để kẻ tiểu nhân tùy ý làm tổn thương.

Lần này nếu đổi thành một cô gái bình thường, hành động của tên đàn ông trung niên kia, sẽ tạo đã kích rất lớn đối với thể xác và tinh thần của cô ấy.

Trong đồng tử đen nhánh của An Bộ, từ khí quanh quần dày đặc, cô chậm rãi giơ tay lên, dùng ngón tay lau một giọt máu tươi từ mép vết thương, ngưng tụ thành hạt, cong ngón tay bắn về phía người đàn ông trung niên, bắn chính xác vào trong miệng của ông ta. Đây là cái giá phải trả cho hành vi khiến cô tổn thất mấy trăm điểm giá trị sinh, An Bộ tặng ông ta một giọt máu thi thể độc, trong mười năm, thân thể của ông ta từ từ bị thi thể độc ăn mòn, ngày càng suy yếu, cho đến chết. Người đàn ông này lẽ ra nên chết trong tai nạn này, bây giờ để ông ta sống lâu thêm mười năm cũng coi như ông ta được lợi.

"Tiểu Khê, Tiểu Khê!" Đúng lúc này, một tiếng khóc kêu lên từ bên hồ, "Người đâu đến đây, mau cứu con của tôi!"

An Bộ theo tiếng kêu nhìn lại, chỉ thấy một người phụ nữ ba mươi mấy tuổi ôm một đứa bé trai đang hôn mê, lo lắng, khóc lóc cầu xin đám đông xung quanh, nhưng đa số hành khách vừa được cứu, óc còn không mang nổi mình óc, mà người qua đường vây xem cũng không biết xử lý như thế nào, tất cả đều đứng ở một bên chần chừ không đi lên.

Ném khăn mặt trên tay, An Bộ không xử lý vết thương của mình, bước nhanh về phía hai mẹ con kia, trước tiên là kiểm tra một chút tình hình của đứa bé, sau đó lật người của bé qua, dùng đầu gối đè vào bụng, sau khi nôn ra mấy ngụm nước, vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, lại để bé nằm ngửa dưới đất, bắt đầu tiến hành hô hấp nhân tạo tim, một lần, hai lần, ba lần... Từng giọt máu tươi chảy xuống từ vết thương bị nứt ra, khiến cho khuôn mặt vốn đã rất đáng sợ lại càng vô cùng thâm trầm hơn. Vậy mà lúc này, không có ai cảm thấy sợ hãi hay chán ghét, tất cả đều im lặng nhìn chăm chú lên từng hành động của cô.

Kiều Nặc, chính là người trẻ tuổi vừa rồi nổi giận vì An Bộ, nhìn thấy An Bộ không để ý đến vết thương của mình, hết lòng cứu giúp những người khác, không khỏi xúc động. Bị bạn bè phản bội, tiền tiết kiệm bị lừa hết, cho rằng cái gọi là lòng người đã nguội lạnh, bây giờ nhìn thấy hành động của cô gái này, anh ta bỗng nhiên lấy lại mấy phần nhiệt huyết.

"Khụ khụ..." Đứa bé trên đất ho khan vài tiếng ngăn ngui, xung quanh lập tức truyền đến tiếng hoan hô vui mừng.

Trải qua hơn một phút cấp cứu, cuối cùng An Bộ đã cứu lại được đứa bé từ trong tay Tử Thần.

Mẹ đứa bé vui đến phát khóc, ôm đứa bé nói cảm ơn liên tục với An Bộ.

An Bộ lúc này, mắt phải hoàn toàn ướt đầm máu tươi, tóc ướt lộn xộn dán vào mặt và trên người, nhìn cả người cực kỳ chật vật.

Đám người thấy vậy, trong lòng vừa bội phục vừa đau lòng, đồng thời đối với tên đàn ông trung niên đã làm cô bị thương càng thêm phần nộ.

"Mẹ kiếp, tên kia chạy!" Đến khi Kiều Nặc lấy lại tinh thần, phát hiện tên đàn ông trung niên thừa dịp mọi người không chú ý lại lén lút chạy trốn.

Những người khác nghe vậy, tìm kiếm khắp nơi, quả thật không thấy bóng dáng người kia.

"Ngọa tào, có ai biết hắn ta chạy hướng nào không? Bây giờ tôi đuổi theo."

"Không biết, vừa rồi không có chú ý."

"Mẹ nó quá vô sỉ!"

...

Thừa dịp mọi người tìm kiếm tên đàn ông trung niên kia khắp nơi, An Bộ một mình trở lại xe, lặng yên rời khỏi hiện trường tai nạn. Cô không thể ở lại, nếu không sẽ phải tiếp nhận điều trị của bác sĩ, còn phải tiến hành giám định vết thương. Mặc dù cô có máu có thịt, nhưng hoàn toàn không có đặc điểm của người sống, chỉ cần kiểm tra, cái gì cũng không giấu được.

Không lâu sau, JC và xe cứu thương lần lượt chạy tới hiện trường, bắt đầu tiến hành điều tra và khắc phục hậu quả tai nạn này.

Chiếc này xe buýt có tất cả 47 hành khách, cuối cùng cứu được 42 người. Tài xế xe buýt lao xuống hồ không lâu liền chết vì tắc nghẽn cơ tim cấp tính, ông ta là người có trách nhiệm chính gây ra tai nạn này. Tài xế sớm tử vong, có nghĩa là ông ta không cách nào mở cửa xe trước khi xe buýt rơi xuống nước, hoàn toàn ở trong tình trạng bị đóng kín, dưới tình huống này, hành khách hoang mang lo sợ muốn chạy trốn, khả năng vô cùng thấp. Nhưng mà tai nạn lần này bao gồm tài xế thì chỉ có 5 người không may bỏ mình, có thể coi là một kỳ tích không nhỏ.

Vào ban đêm, tin tức liên quan đến tai nạn giao thông lần này được đăng trên các trang web truyền thông lớn, trên mạng lan truyền video hiện trường do nhiều người đăng lên. Vốn là mỗi ngày tai nạn tương tự đều xảy ra, cư dân mạng tùy tiện xem qua. Nhưng lần này thì khác, 42 hành khách được một cô gái cứu, kết quả cô gái này bị người ta hủy dung, thật sự khiến người khác bất bình phần nộ.

Video 1, cô gái từ trong nước bơi lên, từ từ ngẩng đầu, bỗng nhiên lộ ra một khuôn mặt đáng sợ, vết thương như khe rãnh dài khoảng sáu bảy centimet, sâu có thể thấy cả xương, máu tươi hòa với nước hồ, không ngừng nhỏ xuống.

Video 2, một thanh niên đánh một người đàn ông trung niên, tức giận mắng "Lấy oán trả ơn".

Video 3, gương mặt đầy máu tươi làm hô hấp nhân tạo tìm cho một đứa bé, cuối cùng thành công cứu sống đứa bé.

Video 4, đàn ông trung niên lén lút bỏ chạy, người qua đường tìm kiếm không có kết quả.

Phía dưới các video, còn có người kể lại, chi tiết sự việc đã xảy ra, thấy cư dân mạng giận dữ không thôi.

【 Ngọa tào, còn biết một chút vô liêm sỉ không? 】

【 Bây giờ lòng người lạnh lùng, xã mình cứu người người vốn không nhiều lắm, thật vất vả mới xuất hiện một người, lại gặp phải loại tổn thương này, thật sự làm cho người ta thất vọng! 】

【 Nhìn cô gái mới khoảng hai mươi, mặc dù không thấy rõ mặt, nhưng ngũ quan cân đối, đích thực là một cô gái đẹp, thật sự là đáng tiếc. 】

【 Loại trình độ này đã đạt đến mức trọng thương!!! 】

【 Có ai biết tên hỗn đản kia là ai không, đưa hắn ra ánh sáng, không thể để cho hắn ta nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật. 】

【 trên mạng có hình của hắn ta, mọi người cùng nhau thịt hắn! 】

...

Sau khi An Bộ về đến nhà, vết thương trên mặt bắt đầu từ từ khép lại, mặc dù không phải lo lắng lưu lại sẹo, nhưng vì danh dự, sợ là vài ngày không thể đi ra ngoài.

Nhìn mỗi giây giá trị sinh rơi xuống -1, -2, -3, An Bộ có chút đau lòng. Cứu người trên xe, cô thu được 2709 điểm giá trị sinh, đồng thời vì bị thương nên giá trị từ tăng lên 124 điểm, cuối cùng còn phải tiêu hao hơn 200 điểm giá trị sinh để chữa trị vết thương, tổng kết thì được lời không ít, nhưng nếu không có đàn ông trung niên kia, lần này hành động cô cứu người có thể hoàn hảo rồi.

Lúc này, Tân Nghiên đang chuẩn bị kỳ thi ở tỉnh, tình cờ nhìn thấy đưa tin tai nạn này, liếc mắt một cái liền nhận ra người trong video, sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, lúc này gọi điện thoại gấp cho An Bộ: "Bộ Bộ! Cậu bị thương rồi? Có nghiêm trọng không?!"

An Bộ: "Ai nói tớ thụ thương?"

"... Cậu không bị tổn thương? Người trong video kia không là cậu sao?"

"Video nào?"

Tân Nghiên lập tức gửi đường link video cho cô.

Sau khi An Bộ xem, trả lời bình tĩnh: "Chỉ là dáng dấp có điểm giống mà thôi, không phải tớ."

"Thật sao?" Tân Nghiên có chút không tin.

"Không sai." Giọng nói khẳng định của An Bộ.

"Không được." Tân Nghiên không có bị lừa, "Tớ rất lo, chúng ta gọi video một chút đi."

"Hiện tại tớ không tiện, nếu cậu không tin, cuối tuần tớ đến chỗ cậu, đến lúc đó cho cậu kiểm chứng được không?"

"Thật chứ?" Nghe cô nói như vậy, Tân Nghiên vui vẻ cười lên, cũng không hỏi tới nữa. Nếu như thật sự bị thương nặng như vậy, thời gian một tuần là tuyệt đối không thể chữa hết, "Cậu không bị thương, tớ yên tâm rồi, chú ý an toàn, một tuần sau nhớ đến tìm tớ, tiền lương tớ tiết kiệm một tuần, tất cả dùng để chiều đãi cậu."

An Bộ cười nói: "Được, cứ thế quyết định như vậy."

Kết thúc trò chuyện với Tân Nghiên, An Bộ xem tin tức và bình luận liên quan đến tai nạn này, trong lòng không có chấn động lớn, giống như chuyện này không có quan hệ gì với cô, nhìn một lúc, cô không quan tâm nữa, bắt đầu học tập và rèn luyện mỗi ngày.

Một bên khác, tầng cao nhất của tòa nhà Hằng Đế, Giản Ninh Huyền đang xem tin tức thời sự, trong lúc lơ đãng ánh mắt liếc thấy một bức ảnh nổi bật, nhướng mày, nhấn mở trang web, nhanh chóng lướt qua nội dung, sắc mặt trở nên hơi khó coi, lập tức lấy điện thoại, bấm dãy số của An Bộ.

An Bộ không nghĩ tới Giản Ninh Huyền cũng quan tâm chuyện này, phủ nhận nói: "Anh nói video kia sao, không phải tôi." Cô chỉ muốn kiếm một chút giá trị sinh khí, không muốn cho người ta biết.

Giản Ninh Huyền không dễ gạt như Tân Nghiên, tai nạn xảy ra gần đường quốc lộ vùng ngoại thành, cô gái trong video không những dáng dấp giống An Bộ, mà còn lái chiếc xe cùng màu, mặc dù không có chụp biển số xe, nhưng Giản Ninh Huyền khẳng định cô gái trong video chính là cô.

Thấy An Bộ không thừa nhận, anh cũng không có truy cứu tiếp, chào hỏi vài câu rồi cúp điện thoại.

Ngày thứ hai, khi An Bộ đang khắc hoa trong phòng bếp, bỗng nhiên ngoài cửa vang tiếng chuông, nhấn mở video, bất ngờ thấy một người cao lớn khôi ngô, lẳng lặng đứng ở cửa.

Giản Ninh Huyền? Sao anh ta lại đến?

Trong mắt An Bộ lóe lên một chút kinh ngạc, không lập tức mở cửa, nghe người đàn ông ngoài cửa nói: "Tôi biết cô ở nhà."

An Bộ khó hiểu hỏi: "Làm sao anh biết tôi ở chỗ này?"

"Định vị điện thoại." Giản Ninh Huyền trả lời ngắn gọn.

Theo như An Bộ biết, chỉ cảnh sát mới có hệ thống định vị điện thoại và phụ huynh giám sát làm được, đương nhiên, hacker là chuyện khác.

Chỉ là, An Bộ cũng chẳng muốn hỏi nhiều, do dự một lát, mở cửa ra.

Giản Ninh Huyền nhìn nửa gương mặt quần băng của An Bộ, trong mắt lộ ra mấy phần tức giận.

"Bị thương có nghiêm trọng không?" Giản Ninh Huyền trầm giọng hỏi.

"Không nghiêm trọng lắm." An Bộ để anh vào nhà, đưa cho anh một đôi dép lê số lớn.

Giản Ninh Huyền thay dép lê, đi theo An Bộ vào phòng khách, vừa ngẩng đầu, thiếu chút nữa mắt bị mù vì phong cách trang trí trong phòng.

Bức tường màu vàng sáng, trần nhà màu trắng tinh, ghế sofa xanh đậm, thảm màu nâu đỏ, bàn trà và tủ TV màu tím nhạt, nền tường nhiều màu, rèm cửa hoa văn mẫu đơn, đèn tròn cầu vồng, tranh trừu tượng, gốm sứ kỳ lạ và trang sức nhỏ đáng yêu...

Giản Ninh Huyền giống như đi vào một thế giới lộn xộn của họa sĩ bệnh tâm thần vẽ lung tung, mọi thứ trước mắt, đối với nhu cầu theo đuổi sự hoàn mỹ của anh mà nói, chính là một loại tra tấn thị giác.

"Tùy ý ngồi đi, không cần khách khí." An Bộ nói một tiếng, quay người đi vào phòng bếp.

Giản Ninh Huyền ngồi cứng nhắc trên ghế sofa, cố gắng giữ tầm mắt của mình ở 20 độ, tránh bị tác động sâu hơn. Điều an ủi duy nhất là, trên người An Bộ, từ đầu đến cuối đều cảm nhận được sự nhẹ nhàng thoải mái.

Một lúc sau, An Bộ bưng trái cây và các món nguội cùng một chén trà xanh trở lại phòng khách, cười nói: "Trái cây này hôm qua vừa mua, rất tươi, anh ném thử xem."

Giản Ninh Huyền cúi đầu nhìn, trong mâm hình lá sen đựng trái cây, kiwi, xoài, dưa hấu, cam được cắt ra ngay ngắn, màu sắc tươi ngon, hương thơm bay khắp nơi.

Lại ngẩng đầu nhìn về cô gái mỉm cười trước mắt, Giản Ninh Huyền không hiểu, sau khi bị thương như vậy, vì sao cô còn có thể thờ ơ như thế?

Bạn đang đọc truyện *Thi Thử Của Tôi Buông Tha Phóng Tung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Vinh quang

Dịch: Jieun110498

"Tôi biết mấy bác sĩ ngoại khoa không tệ, có muốn tôi hẹn giúp cô không?" Về mặt Giản Ninh Huyền nghiêm túc.

"Không cần, vết thương của tôi thật sự không nghiêm trọng." An Bộ lịch sự từ chối.

Giản Ninh Huyền đã xem những video và hình ảnh kia, không nghĩ vết thương như vậy có thể gọi là "Không nghiêm trọng".

"Nếu để lại sẹo thì sao?" Giản Ninh Huyền nhìn nửa khuôn mặt quần băng, chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế của anh không chịu được trên gương mặt hoàn hảo xuất hiện một khuyết điểm nhỏ nào. Mặc dù khuôn mặt này không phải của mình, nhưng một thời gian dài ở tương lai, sẽ xuất hiện trong tâm mắt của anh.

"Sẽ không để lại sẹo." An Bộ trả lời một cách hồ hững, ánh mắt lướt qua trái cây trên bàn, cô đặc biệt chọn bốn loại quả có màu sắc khác nhau, rốt cuộc anh có ăn hay không?

"Làm sao cô chắc chắn không để lại sẹo?" Giản Ninh Huyền cảm thấy cô gái này thật sự không coi mặt của mình ra gì.

An Bộ cầm lấy cái nĩa nhỏ, xiên một miếng quả sô, giơ lên trước mặt anh: "Bởi vì trái cây có thể làm đẹp da."

Giản Ninh Huyền: "... Cô nghiêm túc?

"Ném thử xem, hương vị thật sự rất ngon." An Bộ giới thiệu.

Giản Ninh Huyền mặt lạnh, không nhúc nhích.

"Tôi dứt cho anh?" Vì muốn nhìn anh phát sáng đôi màu, An Bộ lấy khuôn mặt quần vải băng, bắt buộc dùng "Mỹ nhân kế".

Lông mày Giản Ninh Huyền khẽ nhăn một cái, nhận cái nĩa, ăn miếng quả sô.

An Bộ không chớp mắt, nhìn anh chăm chú, từng giây trôi qua, không có gì xảy ra.

Kỳ quái, tại sao không phát sáng? Chẳng lẽ anh ta không thích ăn quả sô?

"Thử xoài xem sao?" An Bộ đẩy mâm đựng trái cây về phía anh.

Giản Ninh Huyền buông nĩa xuống: "Lát nữa lại ăn sau, chúng ta tiếp tục đề tài vừa rồi."

"Không nói chuyện này, chúng ta có thể duy trì quan hệ chủ thuê."

Một câu nói phá hỏng tâm trạng của Giản tiên sinh.

An Bộ thấy chiến lược trái cây không thành công, vì vậy đứng lên nói: "Anh có muốn ở lại ăn cơm trưa không?"

"... Được, làm phiền cô rồi." Ở đây, Giản Ninh Huyền được tiếp đãi rất thoải mái, thật sự không thể dối lòng mà từ chối.

An Bộ không muốn nói về vết thương của mình, anh cũng không cần phải làm khó cô, tạm thời để chuyện điều trị qua một bên, chờ cô thật sự cần lại giúp cô.

Giản Ninh Huyền ngồi trên ghế sofa, ngón tay thon dài đan chéo vào nhau, ngón cái tay trái nhẹ nhàng vuốt khớp xương ngón trỏ tay phải, thỉnh thoảng, đôi mắt lạnh màu xanh lam nhìn về phía nhà bếp.

Đây là lần đầu tiên anh làm khách ở nhà người không quen, hai tay không dường như có chút thất lễ, mà đối phương là người bệnh, mình đến thăm, thậm chí cả quà tặng cũng không mang.

Nghĩ vậy, Giản Ninh Huyền đứng lên, đi đến cửa nhà bếp, nói với An Bộ đang bận rộn bên trong: "Tôi đi ra ngoài một lát."

"Được." An Bộ trả lời cũng không quay đầu lại.

Sau bốn mươi phút, An Bộ bưng đồ ăn lên bàn, đúng lúc Giản Ninh Huyền trở về, trong tay còn cầm một bó hoa tươi, 11 bông hoa hồng phấn, xung quanh là hoa lưu ly tím, điểm xuyết hoa Baby.

"Tặng cho cô." Anh đưa bó hoa cho An Bộ, "Chúc cô sớm hồi phục."

"Cảm ơn anh." Mặc dù trong mắt An Bộ, bó hoa này chính là một khối tròn màu trắng và đen, xen lẫn vài điểm màu xám, nhưng trên mặt cô là nụ cười chân thành.

"Anh rửa tay đi, chuẩn bị ăn cơm." An Bộ tìm bình hoa gốm sứ, cắm hoa vào, sau đó đặt trên bàn trà, làm cho căn phòng thêm màu sắc mới.

Bữa trưa rất phong phú, thịt bò sốt tương (màu nâu), cá hồ kho cà chua (màu cam), rau xanh xào hẹ (màu xanh lá), đậu phụ trứng hấp tôm bóc vỏ (màu vàng), củ cải ngâm rượu đỏ (màu hồng nhạt), canh rau dền (màu tím), thêm một phần salad bảy màu, có thể nói là đầy màu sắc, ngon và bắt mắt.

Giản Ninh Huyền nhìn một cái bàn đồ ăn, luôn cảm thấy An Bộ rất cố chấp với màu sắc, cho dù là đồ trang trí hay là thức ăn.

"Bữa cơm bình thường thôi, đừng khách sáo." An Bộ múc cho Giản Ninh Huyền một chén canh, sau đó ngồi đối diện anh, vừa ăn salad, vừa lặng lẽ quan sát.

Giản Ninh Huyền ăn rất yên tĩnh, ngón tay thon dài không quen dùng đũa, thấy rằng bình thường anh ăn cơm Tây.

Đúng lúc này, bỗng nhiên trước mắt xuất hiện một vòng màu nâu, động tác của An Bộ dừng lại, ánh mắt nhanh chóng nhìn qua Giản Ninh Huyền vừa ăn xong thịt bò sốt tương. Sau đó, trên người anh lại hiện lên một vòng màu hồng nhạt, lần này là củ cải ngâm rượu đỏ.

Đến món cá hồ kho cà chua, rau xanh xào hẹ, không có gì thay đổi, đến khi ăn salad bảy màu, trên người anh lại lần lượt hiện lên bốn màu vàng, xanh lá, đỏ, tím, tương ứng với bắp ngô, đậu hà lan, cà chua bi, bắp cải tím.

An Bộ nhìn hết sức chăm chú, đôi mắt đen trong suốt lấp lánh, trong lòng dâng lên niềm vui sướng khó tả bằng lời. Cô đã tám mươi mấy năm chưa từng được thấy màu sắc, cho dù chỉ trong thời gian ngắn, cũng là tuyệt đẹp.

Một người sống có thể hiểu vị ngọt bùi cay đắng mặn, nhìn thấy màu đỏ, vàng, xanh dương, xanh lá, tím, cảm nhận niềm vui, giận dữ, yêu thương, căm ghét, mà trong thế giới của cô, chỉ có một màu tẻ nhạt. Cô cố gắng tích lũy từng chút một giá trị sinh khí, là muốn khôi phục lại cảm xúc của người bình thường, để tìm hứng thú cuộc sống.

"Cô đang nhìn cái gì vậy?" Bị An Bộ nhìn không chớp mắt thêm vài phút, cuối cùng Giản Ninh Huyền không nhịn được mở miệng hỏi.

An Bộ từ đáy lòng khen ngợi: "Giản tiên sinh, ngài thật là chói lọi." Không phải là nịnh nọt, tuyệt đối là nói thật.

Giản Ninh Huyền: "..."

Vừa ăn một miếng đậu phụ trứng, màu vàng sáng hiện ra, so những món ăn trước đó đều chói lọi. Đôi mắt An Bộ chăm chú, được chiếu sáng rực rỡ, tràn ngập màu sắc.

"Giản tiên sinh, có phải anh rất thích ăn đậu phụ trứng phải không?"

"Ừm." Khuôn mặt Giản Ninh Huyền giãn ra, bên trong giọng trầm thấp mang theo sự thoải mái.

An Bộ tìm sơ sơ được một ít quy luật, chỉ cho anh ăn những món anh thích, đồng thời tâm trạng thoải mái, sinh khí trên người anh mới có thể xuất hiện màu sắc.

Chờ bữa cơm kết thúc, trong lòng An Bộ đã lập một kế hoạch tấn công khẩu vị Giản tiên sinh sao cho chính xác.

Buổi chiều Giản Ninh Huyền còn làm việc, không ở lại nhà An Bộ quá lâu, uống một chén trà xanh rồi đi.

Trở lại công ty, Giản Ninh Huyền khởi động điện thoại, lập tức nhận được hơn mười âm thanh nhắc nhở của tin nhắn. Anh nhanh chóng xem, đồng thời bật máy tính lên, vừa xem báo cáo nghiên cứu thị trường của cấp dưới, vừa tiến hành phân tích kỹ thuật đường cổ phiếu K, đại não hoạt động nhanh chóng, tinh thần tập trung cao độ.

Mười phút sau, anh trả lời từng tin nhắn, truyền chỉ thị xuống dưới, chuẩn bị tốt để đối phó thị trường có thể biến động bất cứ lúc nào.

"Haiz." Giản Ninh Huyền kéo cổ áo, đứng dậy đi đến phòng tắm, cảm thấy trên người khô nóng khiến anh hết sức khó chịu, chỉ có khi làm việc mới có thể tạm thời quên đi sự khác thường của cơ thể.

Nước lạnh chảy khắp cơ thể cường tráng, hiện lên tầng sương mù, nhiệt độ cơ thể cao đến 44 độ, đối với người bình thường mà nói, đủ gây nguy hiểm tính mạng, nhưng anh lại không ốm không đau đến 29 tuổi, loại nhiệt độ cao khó mà khó chịu đựng được này đã theo anh suốt hai mươi chín năm. Vốn cho là cuộc đời này sẽ không thay đổi, không nghĩ rằng có thể gặp được một cô gái mang lại cho anh sự thoải mái và yên tĩnh.

Trong đầu không nhận được hiện ra hình ảnh của cô, khoe miệng Giản Ninh Huyền hơi cong lên, khuôn mặt lạnh sắc bén không tự chủ giãn ra vài phần.

Quần khăn tắm đi ra, nhìn căn phòng trống và màu sắc xung quanh lạnh lẽo, bỗng nhiên Giản Ninh Huyền cảm giác thiếu một cái gì. Chẳng lẽ anh bị đầu độc bởi phong cách trang trí sắc sỡ trong nhà An Bộ, "gu" thẩm mỹ của anh cũng đã thay đổi rồi sao?

Lắc đầu, ném suy đoán đáng sợ này ra sau đầu, Giản Ninh Huyền ngồi trước máy vi tính, theo dõi những diễn biến tiếp theo có liên quan đến tai nạn kia. Chứng minh An Bộ chính là cô gái bị hủy dung, Giản Ninh Huyền vừa tán thưởng lòng dũng cảm, vừa thương tiếc sự lương thiện của cô, cũng cảm thấy tức giận với chuyện cô gặp phải.

Cư dân mạng đã bắt đầu hành động, tìm khắp nơi tên căn bã làm hại cô gái, nhất định phải khiến hắn công khai xin lỗi và tiếp nhận sự trừng phạt.

Không đến một ngày, danh tính của người kia bị dân mạng thần thông quảng đại đưa ra ánh sáng.

Hoàng Khải Bình, 48 tuổi, là đội phó đội bảo vệ của công ty nào đó, trước mắt đang nghỉ phép. JC rất nhanh xác định vị trí, hắn bị mang về cục cảnh sát với tội cô ý gây thương tích, thế nhưng muốn định tội hắn thì cần phải tìm người bị hại.

Vì vậy, có người đăng bài trên mạng khởi xướng tìm kiếm thiên thần, hi vọng cô gái kia có thể xuất hiện để lấy lại công đạo cho mình.

Nhưng mấy ngày trôi qua, từ đầu đến cuối không có tin tức của cô gái kia. Trong video, khuôn mặt cô đầy máu, chỉ có thể nhìn ngoại hình. Cô lái xe, cũng chỉ biết kiểu xe và màu sắc, không có chụp biển số xe. Chuyện này khiến đám dân mạng thảo luận thật lâu, chụp kiểu xe mà không có ai chụp biển số xe, thật sự không thể tưởng tượng nổi, giống như bọn gia hỏa này đều nhất trí che giấu biển số xe.

Sự việc có chuyển biến xảy ra vào ngày thứ bảy sau tai nạn, có người tuyên bố đã tìm được cô gái kia.

【 Thiên thần chính là cô! 】@ Bối Mộng Lạp.

【 Bối Mộng Lạp? Tiểu minh tinh hạng ba kia? 】

【 Cái gì, là Lạp Lạp nhà ta?! 】

【 Nhìn kỹ thì Bối Mộng Lạp và cô gái kia đúng là ngoại hình có điểm giống nhau. 】

【 Mấy ngày trước, weibo xác nhận Bối Mộng Lạp bị thương, chỉ là không nói bị thương ở đâu và lý do. 】

【 Paparazzi có chụp mấy tấm hình, trên mặt Lạp Lạp quần vải băng, bị thương bên má phải. 】

【 Mẹ kiếp, thật hay giả vậy? Trùng hợp như thế sao? 】

...

Phóng viên và cư dân mạng nhao nhao vào weibo Bối Mộng Lạp, tìm chân tướng sự thật.

Weibo Bối Mộng Lạp đăng tải một tin tức: 【 Lần này Lạp Lạp bị thương khá nghiêm trọng, cần một thời gian khôi phục điều trị, hi vọng mọi người vẫn ủng hộ cô ấy như trước đây, giúp cô ấy vượt qua ái khó khăn này. 】

Không thừa nhận, cũng không phủ nhận, nhưng không lâu sau đó, công ty giải trí Tinh Huy của Bối Mộng Lạp lại kiện Hoàng Khải Bình, động thái này là bằng chứng chứng minh sự suy đoán của mọi người.

Một viên đá đẩy lên ngàn con sóng.

Sự nổi tiếng của Bối Mộng Lạp trong thời gian cực ngắn tăng vọt, tên của cô xuất hiện khắp tại trang V lớn, mọi khen ngợi ùn ùn kéo đến. Những lời khen như là "Đôi cánh thiên thần", "Minh tinh đẹp nhất", "Nữ thần lương thiện", tất cả đều giống như muốn ném tiền cho cô vậy.

Vì vậy, vết thương của An Bộ cơ bản hồi phục, có người thành công lấy những việc cô làm gắn lên người mình.

Bạn đang đọc truyện *Thi Thề Của Tôi Buông Thả Phóng Túng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Diễn viên quần chúng

Dịch: Jieun110498

"Ken, làm như vậy có được hay không? Nếu cô gái kia xuất hiện thì sao?" Trong căn hộ, khuôn mặt Bối Mộng Lạp quần băng gạc nhìn notebook trên bàn, nét mặt do dự không chắc.

"Chuyện này không còn cách nào khác, ai mà biết cô phẫu thuật thẩm mỹ xảy ra vấn đề, nếu không làm như vậy, e rằng con đường trở thành minh tinh của cô cũng kết thúc." Ken ngồi trên ghế sofa, bình chân như vại nói, "Sự kiện cứu người vừa vặn trở thành một bước đột phá, miễn là làm thỏa đáng, vết thương trên mặt cô khép lại, cô có thể một bước bay lên trời, còn cô gái kia..." Dừng một chút, anh tiếp tục nói, "Không có ai ở hiện trường thấy rõ khuôn mặt của cô ta, dù cô ấy trở về, cũng không thể chứng minh được gì. Lui một bước, chúng ta vẫn có thể dàn xếp kín đáo bằng tiền."

"Nhưng thẩm mỹ viện kia..." Bối Mộng Lạp còn chút lo lắng.

Ken cười một tiếng: "Bọn họ phẫu thuật sai sót, chúng ta không kiện đã là tốt rồi, chẳng lẽ họ còn nghĩ công khai chuyện này, tự hủy hoại danh dự hay sao?"

Bối Mộng Lạp không nói gì nữa, nhìn chủ đề trên mạng liên quan đến mình đứng đầu hot search, vô số dân mạng trở thành fan hâm mộ của cô, khen ngợi cô, chưa bao giờ cô nhận được sự chú ý như vậy, tuy trong lòng thấy tội lỗi, nhưng lại có sự thỏa mãn khó nói nên lời.

Khi phẫu thuật thẩm mỹ thất bại, Bối Mộng Lạp gần như tuyệt vọng, nhưng kế hoạch thay thế của Ken ngay lập tức biến nhược điểm thành ưu điểm, khiến cô thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn. Đây chính là một canh bạc, nếu thua cuộc, chẳng qua là rút khỏi giới giải trí, làm người bình thường; nếu thắng cuộc, cô sẽ có một sự đảo ngược tuyệt vời, dễ dàng có được giấc mơ về tương lai rực rỡ.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Bối Mộng Lạp từ do dự biến thành kiên định, sau đó hiện ra phong thái mình muốn.

Việc có người mạo danh thay thế, An Bộ không biết, dù có biết cũng sẽ không để ý, cô vốn chỉ muốn kiếm thêm giá trị sinh khí, người khác thích nổi tiếng thì cứ để bọn họ làm, chỉ cần họ đừng chơi đùa với chính mình là được.

Đi tinh bên tìm Tân Nghiên chơi hai ngày, sau khi trở về, An Bộ nhận một công việc mới-- diễn viên quần chúng.

Gần đây có một bộ phim truyền hình đang quay tên là « Khuyết Thành Tuyệt Đại », địa điểm quay phim ở Ảnh Thị Thành, cần nhiều diễn viên quần chúng. Mặc dù An Bộ không thể làm minh tinh, nhưng chỉ cần được tham gia, bất luận là hình thức nào, đều có thể thu được giá trị sinh khí tương ứng.

An Bộ dừng xe, vừa mở cửa thì gặp một cô gái tóc ngắn, ăn mặc xinh đẹp bước xuống từ trên xe bảo mẫu bên cạnh.

Cô ta nhìn xe An Bộ, trong mắt lóe lên một tia khinh thường: "Bây giờ sao lại có nhiều người thích theo trào lưu như vậy chứ."

Hừ lạnh một tiếng, bước chân nhẹ nhàng đi qua trước mặt An Bộ, trợ lý sau lưng mang theo bao lớn bao nhỏ.

Về mặt An Bộ không hiểu, hoàn toàn không biết cô ta đang nói cái gì.

Đi theo sau họ vào Ảnh Thị Thành, An Bộ nhận hạ đánh giá xung quanh, nhìn nhân viên đoàn phim làm việc bận rộn, thiết bị hiện đại và kiến trúc cổ đại pha trộn với nhau, có một cảm giác về thời gian và không gian.

An Bộ không nhàn nhả quá lâu, làm diễn viên quần chúng phải tùy thời chờ lệnh. Vai đầu tiên của cô là một người phụ nữ đi dạo, gọi chung là người qua đường Giáp, mục đích duy nhất là muốn tăng sự náo nhiệt cho đường phố.

Thay chiếc váy cổ xưa, thuần thực làm tóc, trang điểm, không quá ba mươi phút, An Bộ biến mình thành một người bình thường, quần áo mộc mạc, quanh năm làm việc nhà. Nếu nói về hóa trang hoặc trang điểm đậm, khẳng định bệnh mù màu của An Bộ không kiểm soát được mà sáng tạo, nhưng chỉ là đánh phấn lót, trang sức đơn giản, cơ bản không có gì khó.

Khi thợ trang điểm còn đang bận rộn trang điểm cho những người khác, An Bộ đã vác giỏ trúc đi dạo trên đường.

Đạo diễn đang sắp xếp việc quay phim, diễn viên khác hoặc là trang điểm, hoặc là đối diễn, hoặc là ôn lại kịch bản, đều chuẩn bị cho việc quay phim chính thức.

"A! Là Vũ Hạo!" Bỗng nhiên trong đám người có tiếng hô vang lên, dẫn tới một cảnh rối loạn.

An Bộ theo tiếng kêu nhìn lại, thấy một người đàn ông cao ít nhất là 183 centimet chậm rãi đi vào studio, mặc áo dài trắng, tóc cài trâm ngọc, đai lưng vàng treo ngọc rũ xuống, khí chất nghiêm túc, lúc giơ tay nhắc chân mang theo khí thế mạnh mẽ, trong nháy mắt đẹp trai vượt qua tất cả người ở đây.

An Bộ có chút ấn tượng với anh ta, vì quảng cáo, tin tức bất quá, diễn đàn blog thường xuyên xuất hiện ảnh của anh, là một người có nhân khí bùng nổ, ngoại hình xuất chúng, phái diễn viên thực lực, nhân vật hàng ngày cần quét trên màn ảnh, An Bộ không cần cố gắng nhớ cũng khó mà xem nhẹ sự tồn tại

của anh ta.

Vũ Hạo là nhân vật phản diện trong bộ phim này, vai Tiết Từ Dật là một người tâm cơ sâu, vừa chính diện vừa tà ác, mưu đồ muốn soán vị Vương gia.

"Vũ Hạo đại thần." Một mỹ nữ mặc đồ nam đi đến bên cạnh, nói dịu dàng, "Em là Lư Uyển Nhi, lần đầu tiên hợp tác với đại thần, xin chỉ giáo nhiều hơn."

Vũ Hạo mỉm cười: "Trực tiếp gọi tên là được, không cần khách sáo."

"Vậy sau này em sẽ gọi anh là "Vũ ca"." Lư Uyển Nhi cười nhẹ nhàng, trang điểm tinh xảo, có vẻ đặc biệt xinh đẹp động lòng người.

An Bộ nhìn thoáng qua, nhận ra vị mỹ nữ kia là người gặp ở bãi đậu xe không lâu trước đó, hình như là nữ số hai, vai diễn là con gái Thừa tướng, Vương Lạc Tuyết, vị hôn thê của Tiết Từ Dật.

"Được rồi, mọi người ai vào chỗ này, chuẩn bị bắt đầu quay cảnh đầu tiên." Đạo diễn cầm loa lớn hô lên.

Cảnh đầu tiên là nữ số hai Vương Lạc Tuyết giả trang đàn ông đi chợ đêm, dẫn theo nha hoàn xông vào một kỹ viện, tính sổ với Tiết Từ Dật đang mua vui, lấy thân phận vị hôn thê chỉ trích hành vi phóng - đãng - hình - xác của hắn.

Một tiếng "Action", Lư Uyển Nhi diễn Vương Lạc Tuyết nổi giận dưng dưng xuất hiện ở chợ đêm.

"Cút ngay!" Nàng thô lỗ đẩy người cản đường phía trước, giống như là người đàn bà đánh đá đi đến kỹ viện.

"Cut!" Đạo diễn lớn tiếng kêu dừng, chỉ vào Vương Lạc Tuyết nói, "Biểu cảm của cô là cái gì vậy? Mặc dù cô là đi "bất gian", nhưng cô đừng quên thân phận của mình, cô là con gái Thừa tướng, đừng diễn như người phụ nữ thô lỗ trong núi."

Lư Uyển Nhi đỏ mặt, trong mắt lóe lên một chút xấu hổ.

Tiếp tục quay phim, "Vương Lạc Tuyết" lần nữa xuất hiện trong ống kính, lần này biểu cảm có chút thu lại, đáng tiếc chỉ thu lại một chút, hoàn toàn không nhìn thấy tức giận.

Đạo diễn bất đắc dĩ lại kêu ngừng, quay lại lần thứ ba. Lư Uyển Nhi mở màn thất bại, bực bội bộc phát, biểu hiện càng dở tệ.

Vũ Hạo ngồi một bên, trên mặt không có biểu cảm gì, trong mắt lại lộ ra mấy phần lạnh nhạt.

Bị mọi người nhìn chăm chú, Lư Uyển Nhi cảm thấy rất mất mặt, thậm chí quá hoá giận, dùng sức đẩy thiếu niên chặn đường bên cạnh. Thiếu niên không có chuẩn bị, loạng choạng ngã xuống đất.

Ngay lúc hoảng sợ, bỗng nhiên một cái tay bên cạnh vươn ra, cầm cổ áo phía sau thiếu niên, kéo anh ta nghiêng người về chỗ cũ.

"Không sao chứ?" "Phu nhân" An Bộ trước quầy hàng rong chọn quạt giấy, nhẹ nhàng hỏi.

Thiếu niên vỗ ngực: "Thật sự là hù chết bé cưng, nếu cô không kéo tôi lại, nhất định tôi sẽ rơi vào cuộc sống tự sinh tự diệt."

An Bộ: Còn có thể khoa trương một chút nữa được không?

"Các người đang làm cái gì?!" Đạo diễn nổi giận, "Lư Uyển Nhi, mẹ nó cô đến cùng có thể quay phim được không? Một cảnh mở màn thế mà cut ba lần! Còn có vị đại tỷ kia, cô chỉ là một người phụ nữ bình thường, không cần diễn như cao thủ thâm tàng bất lộ? Ra tay nhanh nhẹn như vậy, khán giả có thể nghĩ cô là nội gián của nhân vật phản diện lẫn vào quần chúng nhân dân!"

Phụt phụt phụt... Studio truyền tiếng cười liên tục, ngay cả khóe miệng Vũ Hạo cũng lộ ra mỉm cười.

P phía sau câu kia của đạo diễn rõ ràng là giận chó đánh mèo, biểu hiện của Lư Uyển Nhi vốn là muốn cut, An Bộ có cứu người hay không đều không ảnh hưởng gì.

Đương nhiên An Bộ sẽ không cãi lại, chỉ là mở cây quạt ra, che nửa khuôn mặt, tỏ vẻ mình biết sai rồi.

Sau một màn mở đầu cut bốn lần, rốt cục thuận lợi thông qua. An Bộ nghĩ đạo diễn bất bē như vậy, bộ phim này rất có thể quay trên mười năm.

Cảnh thứ hai quay ở sân kỹ viện.

An Bộ và mười cô gái khác nhanh chóng thay quần áo, lập tức từ người phụ nữ mộc mạc biến thành cô gái xinh đẹp tuyệt trần.

Lần này thợ trang điểm hỗ trợ hóa trang, trang điểm đậm, ánh mắt ảo diệu, khoác lên vài voan trong suốt, dụ hoặc - đường cong như ẩn như hiện, lộ vẻ một người xa hoa trụy lạc.

Vũ Hạo diễn Tiết Từ Dật quần áo không chỉnh tề ngồi trên giường, tay cầm chén rượu, dựa vào kỹ nữ, ánh mắt lười biếng mang theo vài phần không tình tảo, ánh mắt quay vòng, mê hoặc tự nhiên, đến xương tủy. Rõ ràng là đàn ông xấu điển hình chìm vào tử sắc, được anh diễn lại có phong thái kiên

cường, sinh ra là bá chủ thế giới.

"Vương Lạc Tuyết" xông vào phòng, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, hô hấp cứng lại, thiếu chút nữa là quỵ xuống, cũng may cô không quên thân phận của mình, kịp thời điều chỉnh biểu cảm, xấu hổ chỉ vào "Tiết Từ Dật", run giọng nói: "Chàng, chàng vậy mà lại..."

An Bộ lẫn trong một đám mây nữ, lẳng lặng xem bọn họ diễn. Ai ngờ "Tiết Từ Dật" bỗng nhiên đặt chén rượu xuống, đưa tay ôm eo nhỏ nhắn của An Bộ, kéo cô vào lòng, nghiêng đầu dựa vào cổ của cô, ngà ngà say, mông lung nói: "Vị nhân huynh này, sao lại tự tiện xông vào phòng của ta? Quấy rầy nhũ hính của ta chứ?"

"Vương Lạc Tuyết" mặc đồ nam, "Tiết Từ Dật" liếc mắt một cái là nhận ra thân phận của nàng, lại cố ý giả bộ như không biết.

An Bộ buồn bực, cô rõ ràng núp ở phía sau, sao lại bị Vũ Hạo "kéo" ra chứ?

Vũ Hạo khó hiểu liếc An Bộ một cái, cảm giác bên người mình lạnh ngắt, giống như không có nhiệt độ.

"Vương Lạc Tuyết" nhìn hai người thân mật, càng tức giận: "Nhờ có Vương gia mà chàng mới có địa vị cao quý, sao lại đắm mình trụy lạc, lưu luyến nơi phong nguyệt này?"

"Ồ?" "Tiết Từ Dật" nhún mày, "Huynh biết ta?"

"Ta, ta là..." "Vương Lạc Tuyết" cắn môi, có vẻ không biết giải thích như thế nào.

"Tiết Từ Dật" kéo tay An Bộ, dịu dàng đặt trên môi, trong miệng lại lạnh lùng nói ba chữ: "Cút ra ngoài."

"Vương Lạc Tuyết" chấn động, trên mặt không dám tin, trong lòng lại hô to: Mẹ nó quá đẹp trai! Làm sao lại đẹp trai như vậy? Ta phải quý! Để cho ta quý đi!

"Cut!" Đạo diễn gầm lên giận dữ, cắt ngang Lưu Uyển Nhi đang mơ màng.

Dù cho cô cố gắng làm ra biểu cảm của nhân vật, nhưng trong mắt say đắm đắm thiết đã bán đứng cô.

An Bộ nhân cơ hội rút tay mình về, thuận tiện đẩy Vũ Hạo đang dựa trên người cô.

Vũ Hạo cảm nhận được An Bộ ghét bỏ, không nhìn được nhìn cô một cái, nói: "Vừa rồi rõ ràng cô rất hưởng thụ."

"Kịch bản yêu cầu." An Bộ nghiêm mặt nói, "Là một tiểu thư có phẩm hạnh, cho dù trong lòng hận thấu xương, rất muốn cắt jj của tên đàn ông trước mắt, tôi cũng phải thể hiện chuyên nghiệp, về mặt tươi cười mê người mà không chút sơ hở nào."

Vũ Hạo: "...". Nhất định là có rất nhiều đàn ông thua trên tay cô phải không?

Bạn đang đọc truyện *Thi Thử Của Tôi Buông Thả Phóng Tung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Nữ chính giá lâm

Dịch: Jieun110498

Lưu Uyển Nhi bị đạo diễn gọi qua một bên phê bình, An Bộ cầm nước trái cây ngồi trên ghế, vừa so sánh mọi người đọc khẩu hình miệng, vừa nhìn người trong góc trang điểm, mô phỏng kịch bản.

Nữ số hai Vương Lạc Tuyết là một nhân vật bất hạnh, yêu nhân vật phản diện Tiết Từ Dật, vì hán mà phản bội phụ thân của mình, cuối cùng rơi vào cảnh nhà tan cửa nát, điên loạn suốt đời. An Bộ thấy Lưu Uyển Nhi không phù hợp với nhân vật này, không nói đến diễn xuất, chỉ riêng tố chất tâm lý đã không đạt.

Nghỉ ngơi mấy phút, tiếp tục quay phim, sau hai lần NG, miễn cưỡng thông qua. Về mặt đạo diễn như bị táo bón, đối với hiệu quả quay phim không hài lòng, nhưng lấy diễn xuất của Lưu Uyển Nhi, cũng chỉ có thể đạt đến trình độ này.

Nhân vật phản diện và nữ số hai quay đến 10 giờ tối, An Bộ từ người qua đường, cô gái phong trần, lại đến nha hoàn, liên tục thay đổi mấy thân phận khác nhau, trên mặt đều là đồ trang điểm, cũng may cô là một cỗ thi thể, không sợ tổn thương đến làn da, chỉ tổn thất mấy điểm giá trị sinh khí, quay về uống một ly nước trái cây để bù lại mới được.

Sau khi kết thúc, An Bộ không ở trong ký túc xá tạm thời với những diễn viên quần chúng khác, mà đặt trước khách sạn gần đó. Mặc dù cô không quan tâm nghề nghiệp cao thấp sang hèn, nhưng chất lượng cuộc sống tuyệt đối không thể giảm xuống.

Gọi một phần ăn dinh dưỡng, An Bộ ngồi gần cửa sổ của nhà hàng khách sạn, vừa thưởng thức món ăn vô vị, vừa mở ra notebook lướt web.

"Có phiền nếu tôi ngồi ở đây không?" Bỗng nhiên truyền tới một giọng nam dễ nghe từ bên cạnh.

An Bộ ngẩng đầu nhìn, thấy Vũ Hạo mặc quần áo bình thường xuất hiện trước mặt, anh ta dùng đôi mắt thâm thúy yên lặng nhìn cô.

"Có phiền." An Bộ không chút do dự mà từ chối.

"Cô rất chán ghét tôi?" Vũ Hạo cảm thấy không làm chuyện gì khiến cô khó chịu.

"Anh rất chói mắt, tôi không muốn bị paparazzi chụp được." Nói xong, An Bộ không biết từ đâu lấy ra một cặp kính râm đeo lên.

Vũ Hạo lần đầu tiên bị người khác nói là "Chói mắt": "..."

Trong lúc Vũ Hạo còn muốn nói gì, trợ lý của anh thờ hồng học chạy tới, về mặt đầy bất đắc dĩ nói: "Đại thiếu gia của tôi, anh muốn ăn gì thì nói với tôi, đừng không nói tiếng nào mà chạy đến đây được không? Mặc dù an ninh của khách sạn này không tệ, nhưng khó tránh khỏi có paparazzi lên chui vào."

"Chỉ là ăn cơm thôi, không cần phải khang trương như vậy." Sắc mặt Vũ Hạo hơi trầm xuống, nhìn An Bộ một chút, quay người đi đến phòng của mình.

Đi vào thang máy, anh đột nhiên hỏi trợ lý: "Khách sạn này một đêm bao nhiêu tiền?"

Trợ lý sững sờ, trả lời: "Một phòng là 450."

Vũ Hạo lộ vẻ vẻ trầm tư, cô gái kia chỉ là một diễn viên quần chúng, sau khi kết thúc cô nhận được tiền lương, chỉ sợ không đủ thanh toán tiền ở và ăn của khách sạn...

Ăn cơm xong, An Bộ đang chuẩn bị quay về phòng, bỗng thấy một đám người chậm rãi đi vào khách sạn.

Đi đầu là một nam một nữ, bất kể là ngoại hình hay dáng người đều đặc biệt kén chọn, chính là nam nữ chính của bộ phim này -- Hoa Áo và Kỳ Tư Kỳ, rõ ràng bọn họ đi máy bay suốt đêm tới, cảnh tượng vội vã, vẻ mặt mệt mỏi.

An Bộ chỉ nhìn lướt qua rồi không quan tâm nữa, trực tiếp đi đến thang máy. Thang máy vừa mở ra, thấy một đoàn người Hoa Áo đi tới, cũng không nhìn cô, ào ào vào thang máy, An Bộ là người thứ hai đếm ngược đi vào, khi người cuối cùng vào, thang máy phát ra thông báo nhắc nhở quá tải.

Gần như là đồng thời, tất cả mọi người trong thang máy nhìn người ngoài duy nhất là An Bộ.

An Bộ bị kẹp giữa mọi người: "..."

Cái này có chút khó xử.

An Bộ cảm thấy lực lượng đơn độc, đang chuẩn bị ra ngoài, chợt nghe giọng Kỳ Tư Kỳ không tốt quát mắng: "Không thấy thang máy quá tải sao?"

Chân phải vừa bước lại thu về chỗ cũ, An Bộ cười nói: "Đúng vậy, làm phiền vị kia của các người ra ngoài đổi một thang máy khác được chứ?"

Kỳ Tư Kỳ mắng: "Mắt của cô mù sao? Ở đây đều là người của tôi, muốn ra ngoài cũng là cô phải đi."

An Bộ khẽ nghiêng người dựa vào cột, miễn cưỡng nói: "Xin lỗi, chân của tôi đau, không thể đi được, hi vọng mọi người có thể thông cảm một chút."

Kỳ Tư Kỳ vội chạy đến suốt một ngày, vốn là có chút gắt gỏng, bây giờ lại gặp phải một người không biết cách cư xử, càng thêm giận dữ, chỉ vào một tên vệ sĩ ra lệnh: "Anh, đuổi cô ta ra ngoài cho tôi!"

Hoa Áo bên cạnh hoàn toàn không có ý ngăn cản, khoanh tay thờ ơ lạnh nhạt.

Vệ sĩ túm cánh tay An Bộ, cô nghiêng người qua, thuận tay đẩy một chút, nhìn như không dùng lực, lại làm cho dáng người cường tráng của vệ sĩ lão đảo mấy bước, vừa vặn ra khỏi thang máy.

An Bộ lập tức ấn nút lên tầng 15, lúc tên vệ sĩ kia quay người, cửa thang máy đã từ từ đóng lại.

Tất cả xảy ra chỉ trong vài giây, Kỳ Tư Kỳ cứng họng, Hoa Áo có hứng thú nhìn An Bộ.

"Cô có ý gì? Tại sao lại đẩy vệ sĩ của tôi ra ngoài?" Kỳ Tư Kỳ lấy kính râm xuống, giận dữ chỉ vào An Bộ.

"Tôi chỉ vỗ vai anh ta một cái, cơ bản không dùng lực." An Bộ bình tĩnh nói, "Rõ ràng là anh vệ sĩ kia phát huy tinh thần quý ông, nhân cơ hội cho tôi một chỗ, nếu không cô cho là với sức của tôi, làm sao có thể đẩy một vệ sĩ khỏe mạnh, được huấn luyện nghiêm chỉnh chứ?"

Kỳ Tư Kỳ bị cô nói mà không phản bác được.

Lúc này, nghe tiếng "tinh", đã đến tầng 15. An Bộ lịch sự nói cảm ơn, bước ra thang máy, để lại một bóng lưng xinh đẹp.

Ngay khi cửa thang máy sắp đóng lại, bỗng nhiên Hoa Áo đưa tay chặn cửa, nói với Kỳ Tư Kỳ đang sững sờ: "Đi thôi, chúng ta cũng ở tầng 15."

Nói xong, anh dẫn đầu ra khỏi thang máy, theo sau An Bộ, đi đến cửa phòng, phát hiện An Bộ ở phòng bên cạnh.

"Thật là khéo." An Bộ quét thẻ mở cửa phòng, quay đầu nói với Hoa Áo một tiếng.

Hoa Áo hỏi: "Cô cũng là diễn viên « Khuynh Thành Tuyệt Đại »?"

"Cứ xem là vậy đi." An Bộ tùy ý trả lời, sau đó đi vào phòng, đóng cửa lại.

"Cô ta cũng gia nhập « Khuynh Thành Tuyệt Đại »? Diễn nhân vật gì? Sao tôi chưa thấy qua?" Kỳ Tư Kỳ nhìn Hoa Áo, "Anh biết cô ta là ai không?"

Hoa Áo lắc đầu: "Không biết."

"Hừ, chỉ là một người mới không có tên tuổi." Kỳ Tư Kỳ khinh thường nói, "Cô ta không thể nào không biết chúng ta là ai? Thái độ còn kiêu căng như thế, đoán chừng là có chỗ dựa kim chủ nên không sợ."

Hoa Áo từ chối cho ý kiến, mở cửa đi vào phòng mình.

Kỳ Tư Kỳ nhìn chằm chằm cửa phòng An Bộ, trong mắt lóe lên một tia u ám, trong lòng cười lạnh. Một người mới nhỏ bé cũng dám đối phó với cô ta, nhất định sẽ làm cho cô biết hậu quả của việc đắc tội với cô ta.

Kỳ Tư Kỳ và Hoa Áo giống như ngôi sao xung quanh mặt trăng đi vào studio, chào hỏi từng người. Kỳ Tư Kỳ nhìn xung quanh, không tìm thấy người mình muốn tìm, vì vậy gọi một nhân viên công tác lại hỏi: "Ngày hôm nay, diễn viên đều ở đây sao?"

"Đúng vậy, đạo diễn yêu cầu mọi người có mặt đúng giờ, không có ai đến trễ." Nhân viên công tác thành thật trả lời.

Kỳ Tư Kỳ nhíu mày, do dự hỏi: "Vậy anh có thấy một cô gái người hai mươi tuổi, tóc dài, làn da trắng nhợt nhạt?"

Nhân viên công tác: Cô gái có ngoại hình như vậy có rất nhiều...

Kỳ Tư Kỳ thấy anh ta không trả lời được, lại không tình nguyện bổ sung: "Thực ra ngoại hình cô ấy rất xinh đẹp, cao khoảng 168 centimet, mang giày bệt màu hồng."

Nhân viên công tác: "Tôi... Không chú ý những thứ này."

"Được rồi, anh đi đi, thật là vô dụng." Kỳ Tư Kỳ không kiên nhẫn đuổi anh ta đi, nghĩ thầm cô gái kia chẳng lẽ lừa cô, thật sự không phải là diễn viên của đoàn làm phim này?

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên từ phía sau truyền đến một giọng nói của cô gái: "Em nghĩ em biết người chị tìm là ai."

Kỳ Tư Kỳ quay đầu, thấy Lưu Uyển Nhi chậm rãi đi tới, cười chào hỏi: "Xin chào, chị Kỳ, em là Lưu Uyển Nhi, rất vui khi hợp tác với chị."

"Cô nói là cô biết?" Kỳ Tư Kỳ trực tiếp hỏi, "Cô ta là ai, ở đâu?"

"Toàn bộ đoàn làm phim chỉ có một cô gái mang giày bệt màu hồng." Lưu Uyển Nhi chỉ phía trước, "Ở bên kia, là người thứ hai từ bên trái qua."

Kỳ Tư Kỳ nhìn theo hướng cô chỉ, thấy trên bậc thang cách đó không xa, ngồi bảy, tám người mặc quần áo rách rưới.

An Bộ mặc quần áo ăn mày, đầu tóc rối bời, mặt mũi đầy vết bẩn, vừa cùng người cá mè một lứa trò chuyện vui vẻ, vừa nhàn nhã phơi nắng.

Kỳ Tư Kỳ: "...". Cô đã nghĩ vô số khả năng, chỉ là không nghĩ tới diễn viên quần chúng! Rõ ràng được bao nuôi, tại sao phải làm một diễn viên quần chúng?!

Diễn viên quần chúng có kim chủ cái cọng lông! Hậu thuẫn cái rắm! Đáng để cô phí sức đối phó sao?!

Bạn đang đọc truyện *Thi Thê Của Tôi Buông Thả Phóng Tung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Bị gián đoạn

An Bộ vừa ngồi xem náo nhiệt, vừa quan sát học tập mọi người diễn xuất.

Mặc dù tính cách Kỳ Tư Kỳ không tốt lắm nhưng diễn xuất cũng không tệ, đối diễn với Hoa Áo và Vũ Hạo rất có thực lực, trái ngược với Lư Uyển Nhi, chỉ cần xuất hiện cùng với xuất hiện trong khung hình, lập tức biến thành vật làm nền, thấy đạo diễn liên tục nhíu mày, nhiều lần bởi vì cô ta mà làm chậm trễ tiến độ quay phim, điều này khiến cho Kỳ Tư Kỳ vô cùng bất mãn với cô ta.

Chỉ là Lư Uyển Nhi rất biết cách nhìn sắc mặt người khác, khom lưng nín thở, nằm nhỏ làm thấp, bất luận Kỳ Tư Kỳ trách cứ thế nào cũng không cãi lại, thường xuyên qua lại khiến hai người trở nên quen thuộc.

An Bộ thầm nghĩ nếu Lư Uyển Nhi có thể lấy kỹ xảo đoán suy nghĩ người khác để diễn xuất, có thể đã sớm thành công chiếm một nửa bầu trời.

"Cut!" Lần thứ hai đạo diễn kêu dừng, chỉ vào Lư Uyển Nhi nói, "Lư Uyển Nhi, cô diễn vai Vương Lạc Tuyết, ban đầu chỉ động lòng với Tiết Từ Dật một chút, làm phiền cô dừng mỗi lần nhìn thấy hân đều say mê được không? Mắt cô say đắm đến muốn chảy ra màn hình!"

Mặt Lư Uyển Nhi đỏ lên, nhỏ giọng nói: "Thật xin lỗi đạo diễn, lần sau tôi nhất định sẽ chú ý."

"Được rồi." Dáng vẻ đạo diễn mệt mỏi, khoát tay nói, "Buổi sáng đến đây thôi, đứng hai giờ chiều tiếp tục quay phim."

Mọi người đáp lại một tiếng, đường ai nấy đi.

An Bộ ngồi dưới bóng cây, vừa nhìn kịch bản vừa uống nước trái cây. Trên người cô vẫn mặc bộ quần áo ăn mày, chỉ là vết bẩn trên mặt đã rửa sạch sẽ, bởi vì nhân vật buổi chiều của cô là nữ đầu bếp, nha hoàn và người qua đường Giáp Ất Bình. Chờ ăn com xong, cô muốn nhanh chóng thay đồ.

Cách đó không xa, từ trong tay trợ lý, Vũ Hạo nhận com hộp của mình, ngẩng đầu nhìn hình ảnh dưới cây kia, cả người rách rưới, lại thân nhiên tự đắc, bóng cây loang lổ chiếu trên người cô, lộ ra một cảm giác khiến trong lòng yên tĩnh.

"Tại sao cô không đi lấy com hộp?" Vũ Hạo đi đến bên cạnh An Bộ, ngồi trên đất giống cô.

"Tôi có mang theo đồ ăn." An Bộ cầm com hộp của mình tới trước mặt Vũ Hạo, bên trong có bày mấy loại trái cây và bánh ngọt, màu sắc tươi ngon, bắt mắt.

"Ăn những thứ này là đủ rồi sao?" Vũ Hạo mở com hộp của mình, "Muốn ăn chung không?"

"Không cần đâu." An Bộ cười từ chối, "Tôi thích ăn chay."

Vũ Hạo cũng không có kiên trì, an tĩnh ăn com trưa.

Một lát sau, anh đột nhiên mở miệng nói: "Có chuyện muốn cô giúp một tay."

"Chuyện gì?" An Bộ nghiêng đầu nhìn anh.

"Làm phiền cô giúp tôi đối diễn." Vũ Hạo nói, "Tôi cần tìm cảm giác."

An Bộ khó hiểu nhìn anh một cái: "Tại sao anh lại tìm tôi, chúng ta có vẻ không thân lắm?"

"Bởi vì phụ nữ trong đoàn phim chỉ có cô là không nảy sinh mơ mộng với tôi." Vũ Hạo nói chuyện đương nhiên.

An Bộ: "... Anh ẩn giấu tính cuồng tự luyện hay sao?"

"Được thôi, anh muốn đối diễn đoạn nào?" An Bộ cũng không giả mồm, sáng khoái đồng ý.

"Trong vườn mai, Tiết Từ Dật gặp được Vương Lạc Tuyết, cố ý giả say, hết sức trêu ghẹo cô ấy."

Tiết Từ Dật và Vương Lạc Tuyết có hôn ước, nhưng người hân thích chính là nữ chính Đỗ Ngân Hoan, vốn muốn mượn cơ hội này khiến Vương Lạc Tuyết chán ghét mình, không nghĩ tới vì vậy mà kết duyên.

Ăn com xong, An Bộ dọn dẹp hộp com ổn thỏa, khoát tay nói: "Bắt đầu thôi."

Vũ Hạo nhìn thoáng qua kịch bản mà cô để dưới đất, lập tức lười biếng dựa trên cành cây, vạt áo có chút mở rộng, mắt say lơ đãng mê ly, lộ vẻ u buồn và thâm trầm, bộ dạng này khiến người khác muốn phạm tội, cũng không trách các cô gái không khống chế được.

"Vương gia? Tại sao ngài lại ở chỗ này?" An Bộ đọc lời thoại của "Vương Lạc Tuyết".

Trong mắt "Tiết Từ Dật" gọn sóng xoay chuyển, khóe miệng tràn ra một ý cười, lão đạo đi đến bên nàng.

"Vương gia, ngài uống say sao?"

"Say? Sao bản vương có thể say được?" "Tiết Từ Dật" đưa tay ôm lấy ống tay áo "Vương Lạc Tuyết", cúi đầu dựa bên tai nàng, dùng tiếng khàn khàn nói, "Đêm dài đằng đẵng, không bằng cô nương cùng bản vương uống một chén rượu được chứ?"

"Vương gia, xin ngài tự trọng!" Trong giọng nói lộ ra mấy phần khản trương và xấu hổ.

"Cái gì gọi là 'Tự trọng'?" "Tiết Từ Dật" trầm giọng cười nhẹ, ngón tay xẹt qua vành tai của nàng, vén một sợi tóc đen, "Một mình cô nương tới đây gặp bản vương, bản vương sao có thể phụ ý tốt của cô nương chứ?"

"Vô si! Buông ta ra." Giọng nói như lông vũ trong gió, nhẹ nhàng run rẩy.

"Nếu như ta không buông, cô nương muốn như nào?"

"Vậy đừng trách Lạc Tuyết thất lễ."

"Vương Lạc Tuyết" hung hăng đá "Tiết Từ Dật", thoát khỏi giam cầm, hốt hoảng bỏ đi.

Hai nhân vật tương tác với nhau không dài, nhưng tên yêu nghiệt Vũ Hạo này, bất kể là ánh mắt, động tác hay là giọng nói đều như bay lên, chính là loại chỉ nhìn một chút là khiến người khác mang thai, khó trách anh ta dám đồng dạng nói người khác sẽ nảy sinh mơ mộng với mình.

An Bộ cho rằng đã đối diễn xong, bỗng nhiên Vũ Hạo lại đổi một biểu cảm khác, ánh mắt sắc bén mà nhìn chăm chăm vào cô, nghiêm nghị nói: "Vương Lạc Tuyết, không nghĩ cô lại ác độc như vậy? Ngân Hoan đã làm sai điều gì mà cô muốn hại nàng ấy thân bại danh liệt?"

An Bộ gần như không do dự tiếp lời: "Ác độc? Trong mắt Vương gia, Lạc Tuyết là người như vậy sao? Phụ thân của Đỗ Ngân Hoan hại chết nhũ mẫu của ta, chẳng lẽ ta không nên vì bà ấy mà lấy lại công đạo sao?"

"Việc này có chút kỳ lạ nên bản vương đang điều tra, ai cho cô tự mình phái người đến nhà Ngân Hoan quấy rối chứ?"

"Ngân Hoan, Ngân Hoan, gọi thật là thân mật. Vương gia, ta mới là vị hôn thê của chàng!"

"Cô... Đương nhiên là vị hôn thê của bản vương, mà Đỗ Ngân Hoan chỉ một dân thường, sao có thể so sánh với cô chứ?" Giọng nói "Tiết Từ Dật" uy nghiêm, không mang một chút tình cảm, nhưng "Vương Lạc Tuyết" lại không nghe được sự khác thường trong đó.

"Vì sao Vương gia luôn bảo vệ nàng ta?" Trong giọng nói mang theo vài phần tủi thân.

"Nàng ấy từng cứu mạng bản vương, ta chỉ muốn báo đáp ân tình của nàng ấy mà thôi."

"... Thật xin lỗi, Vương gia, là Lạc Tuyết lỗ mãng..."

Một giây sau, Vũ Hạo lại thay đổi phong cảnh, ánh mắt dịu dàng mà bi thương: "Cô chỉ là một quân cờ của bản vương, đừng mong thoát khỏi bàn cờ của ta, nếu không..."

"Nếu không thế nào?" Lần này lại biến thành lời thoại của Đỗ Ngân Hoan, "Giết ta sao?"

"Giết người? Bản vương có vô số cách khiến người khuất phục, giết người không phải là cách."

"Tiết Từ Dật, ta từng ngưỡng mộ người, kính nể người, biết ơn người, bây giờ trong lòng ta chỉ còn lại thù hận. Người cướp tất cả của ta, nhưng chỉ có cái mạng này, người không cướp đi cũng không để lại."

"Ngân Hoan..."

Sau đó, Vũ Hạo lại đổi kịch bản mấy lần, An Bộ đều đối đáp hoàn mỹ, hai người đối diễn mà quên mình, nhẹ nhàng vui vẻ. Trong lúc nhập vai, mặc dù không có nhiều động tác, nhưng thần thái cùng giọng nói lại nắm rất đúng chỗ.

Gần đó, không ít người bị hấp dẫn mà tới, vây xem hai người diễn xuất, lời thoại như bão tố.

Bộ phim này vừa mới quay, đa số các diễn viên còn chưa học thuộc toàn bộ kịch bản. Đặc biệt là mấy nhân vật chủ chốt, lời thoại rất nhiều, không thể sớm học thuộc lòng. Toàn bộ đoàn làm phim, cũng chỉ có trí nhớ của Vũ Hạo khác người, chẳng những đọc thuộc trôi chảy mà còn sử dụng thành thạo.

Trước kia không ai có thể theo kịp tiết tấu của Vũ Hạo, bây giờ lại xuất hiện một đối thủ ngang tài ngang sức.

Hai người bùng nổ cảm xúc và diễn xuất khiến mọi người kinh ngạc.

An Bộ chỉ là một diễn viên quần chúng, không có lời thoại, cũng không cần nhìn kịch bản, nhưng cô lại học thuộc tất cả lời thoại, thật sự là ngoài dự liệu của mọi người.

"Mọi người đang làm gì vậy?" Đúng lúc này, từ trong đám người truyền đến một tiếng quát nhẹ, cắt ngang sự phối hợp của hai người.

Kỷ Tư Kỳ đi tới, chào hỏi Vũ Hạo một tiếng, lập tức nhìn An Bộ: "Vũ Hạo, anh quen biết vị tiểu thư này sao?"

"Ừm, là bạn bè." Vũ Hạo bình thản trả lời.

"Cô thật là lợi hại, đọc lời thoại quen thuộc như vậy, trước kia cô đã tham gia thử vai nhân vật cho bộ phim này phải không?" Kỷ Tư Kỳ có ý riêng nói, "Thật tiếc là tôi được chọn, nếu không thì nhân tài lại không được trọng dụng phải làm một diễn viên quần chúng."

Vũ Hạo hơi nhú mày, trong mắt lóe lên một tia không vui, vừa rồi anh nói An Bộ là bạn của mình, cô ta còn công khai chế giễu, ngầm mỉa mai, rốt cuộc là có ý gì chứ?

Kỷ Tư Kỳ quan sát từ trên xuống dưới An Bộ cả người rách rưới, trong lòng đầy khinh thường, vốn không muốn phản ứng với loại nhân vật nhỏ bé này, lại nghe Lư Uyển Nhi nói: "Vừa rồi đạo diễn cũng nhìn bên kia một lúc, giống như có phần tán thưởng, nói không chừng sẽ sắp xếp một vai phụ nhỏ cho cô ấy."

Kỷ Tư Kỳ lạnh lùng trừng mắt Lư Uyển Nhi, dùng âm thanh chỉ hai người có thể nghe được: "Ồ đoàn phim này, cô ta không có khả năng lấy được bất kỳ nhân vật có lời thoại nào."

Lư Uyển Nhi mừng thầm trong lòng, ngoài miệng nhỉnh nọt nói: "Chỉ cần một câu nói của chị Kỷ, đương nhiên cô ta không là gì cả."

Vừa rồi, An Bộ đọc lời thoại hơn một nửa đều là của "Vương Lạc Tuyết", mà lại cùng Vũ Hạo phối hợp ăn ý, mường phần cảm xúc, làm cho Lư Uyển Nhi này sinh cảm giác nguy cơ mãnh liệt, rất khó để nói đạo diễn không thay thế mình bằng người khác.

Bây giờ có sự bảo đảm của Kỷ Tư Kỳ, cuối cùng cô cũng yên tâm.

Trong giới giải trí, danh tiếng của Kỷ Tư Kỳ nửa chê nửa khen, diễn xuất không tệ nhưng nhân phẩm lại không tốt lắm, tuy nhiên hậu thuẫn đủ mạnh, hợp đồng không ngừng, tỉ lệ xuất hiện lại cực cao, mặc dù không đạt đến cấp bậc Anh hậu, nhưng chỉ cần tiếp tục phát triển, đề cử trao giải chỉ là vấn đề sớm hay muộn.

Bộ phim « Khuyết Thành Tuyệt Đại » cũng là kim chủ của Kỷ Tư Kỳ đầu tư, cho nên ngay từ đầu Lư Uyển Nhi đã muốn bám víu quan hệ với cô. Trong đoàn phim này, cô có thể đắc tội với bất kỳ kẻ nào, duy nhất có Kỷ Tư Kỳ là không thể.

"Vũ Hạo, chuẩn bị quay cảnh tiếp theo rồi, mau đi thôi." Kỷ Tư Kỳ nhắc nhở Vũ Hạo một tiếng, sau đó xoay người đi về phía đạo diễn, đi được mấy bước, bỗng nhiên dặn dò trợ lý: "Ngày mai đuổi cô gái kia ra khỏi tổ kịch, tôi nhìn cô ta cảm thấy chướng mắt."

"Được." Trợ lý vội vàng gật đầu.

Đuổi một diễn viên quần chúng thì chỉ cần một cuộc điện thoại, trợ lý không chút để ý.

Cảnh quay buổi chiều đều là Vũ Hạo và Lư Uyển Nhi diễn, trước đó không có so sánh, Vũ Hạo còn có thể chịu đựng được, nhưng đối diễn với An Bộ, đáng vẻ Lư Uyển Nhi uốn éo và khoa trương, trống rỗng khiến anh bầy trò vài phút, quay phim vô cùng không thuận lợi.

"Vũ Hạo, cậu làm sao vậy?" Đạo diễn tức giận nói, "Bộ mặt co rút của Lư Uyển Nhi cũng bị truyền nhiễm sao? Lư Uyển Nhi, nếu cô không biết diễn xuất, sớm cút xéo cho tôi, trong đoàn có người có thể thay thế cô."

Nói đến đây, đạo diễn bỗng nhiên nói với Vũ Hạo: "Cô gái vừa rồi đối diễn với cậu là ai, nói cô ấy thay trang phục, diễn thử cùng cậu một lần."

"Đạo diễn!" Lư Uyển Nhi sợ hãi kêu một tiếng.

Đạo diễn không để ý tới cô ta, ông vốn không hợp với Lư Uyển Nhi, nếu không phải người quen đề cử, ông sẽ không dùng cô.

Lúc này, An Bộ ngồi xổm ở góc tường làm nền, chợt nghe Vũ Hạo nói cho cô diễn thử, cô liền từ chối.

Vũ Hạo khó hiểu nói: "Cô học thuộc lòng lời thoại, rõ ràng là rất muốn tham gia diễn bộ phim này, bây giờ có một cơ hội tốt như vậy, sao lại từ chối?"

An Bộ lời lẽ chính đáng: "Mục tiêu của tôi là trở thành một diễn viên quần chúng xuất sắc không có danh tiếng."

Vũ Hạo: "... " Mục tiêu của cô có thể to lớn hơn một chút được không?

Khi hai người đang nói chuyện, bên kia Kỷ Tư Kỳ cãi nhau với đạo diễn.

"Đạo diễn, Lư Uyển Nhi là nữ số hai, sao có thể nói đòi là đòi chứ?"

"Có đòi người hay không là do tôi quyết định, không cần cô nhiều lời." Đạo diễn nhìn tức giận xuống trả lời.

"Đạo diễn, Trầm tiên sinh đầu tư cho ngài bộ phim này, chủ yếu là nhìn trúng năng lực của ông, bây giờ ngài lại tùy ý làm bậy, không cảm thấy rất vô trách nhiệm hay sao?" Kỷ Tư Kỳ nói chuyện cũng không khách khí, trước mặt đạo diễn chỉ trích mạnh mẽ.

"Tôi vô trách nhiệm?" Đạo diễn vút kịch bản trên tay xuống đất, "Để Lư Uyển Nhi không ngừng NG là có trách nhiệm sao?"

"Diễn xuất có thể rèn luyện, đôi người khó tránh khỏi là tắc trách."

"Cô cứ như vậy, hay là tôi để vị trí đạo diễn này cho cô ngồi?" Đạo diễn mĩa mai.

Kỷ Tư Kỳ tròn mắt nhìn: "Có phải ông khẳng khái muốn đổi Lư Uyển Nhi phải không?"

"Đổi người thì thế nào?" Thật ra, trước đó đạo diễn chỉ muốn để Lư Uyển Nhi nhìn người khác diễn Vương Lạc Tuyệt như thế nào thôi, không phải thật sự muốn đổi người. Bây giờ bị Kỷ Tư Kỳ dồn ép, tính nóng nảy cũng nổi lên.

"Được." Kỷ Tư Kỳ ngồi trên ghế, hai tay ôm ngực, cười lạnh nói, "Vậy bộ phim này cũng không cần phải quay tiếp nữa, đạo diễn, ngài tìm nhà đầu tư khác đi."

Ý tứ trong lời nói rất rõ ràng, cô sẽ để nhà đầu tư rút vốn.

Đạo diễn nhìn cô một cái thật sâu, không nói lời nào mà xoay người rời khỏi studio.

Ở phía xa, về mặt Vũ Hạo và An Bộ sững sờ, thế nào mà trong nháy mắt lại ồn ào như vậy chứ?

Mặc dù vị đạo diễn này không phải là người có danh tiếng lâu năm, nhưng bản thân đạo diễn cũng rất có tài, nhưng một câu nói không hợp của Kỷ Tư Kỳ đã "xào" người ta như vậy, không khỏi cũng quá trẻ con. An Bộ thật sự không tưởng tượng được, lấy tính cách và nhân phẩm của Kỷ Tư Kỳ, rốt cuộc làm thế nào mà có được địa vị như ngày hôm nay chứ?

Vũ Hạo thầm than một tiếng, nói với An Bộ: "Xem ra bộ phim này không có cách nào quay tiếp, chúng ta đi thôi, quay về khách sạn, việc giải quyết hậu quả giao cho những người khác xử lý là được."

E hmmm... An Bộ vuốt sợi tóc rủ xuống trước ngực, ánh mắt hơi chớp chớp.

Không có cách nào quay tiếp sao?

Vậy thì chưa chắc.

Bạn đang đọc truyện *Thị Thế Của Tôi Buông Thả Phóng Tung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Mèo chủ tử

Dịch: Jieun110498

An Bộ quay về khách sạn, gửi cho luật sư đại diện một bưu kiện, để anh ta lập tức cùng đạo diễn Trương Thỉnh Nam trao đổi một chút, cho đối phương đầy đủ quyền lợi và tự do, tranh thủ đầu tư « Khuynh Thành Tuyệt Đại ». Mặc dù việc rút vốn còn chưa xác định nhưng An Bộ muốn sớm cho đạo diễn một liều thuốc trợ tim, để ông có đủ sức mạnh đối đầu với phía đầu tư hiện tại.

Gửi bưu kiện và họp đồng phác thảo đi, bỗng điện thoại truyền đến âm thanh nhắc nhở tin nhắn, màn hình hiện "Mèo chủ tử", đây là biệt danh cô đặt cho Giản Ninh Huyền, nhắc nhở mình không nên quên cho anh ăn.

【(Mèo chủ tử) An Bộ, cô không ở nhà dưỡng thương, chạy tới Ảnh Thị Thành làm gì? 】

Đầu tiên là An Bộ sững sờ một chút, lập tức nhớ tên gia hỏa này có thể định vị điện thoại của mình, biết cô ở đây cũng là bình thường.

Cô nhắn tin trả lời: 【 Tôi có quen một người bạn là bác sĩ rất lợi hại ở đây, cô ấy phụ trách trị liệu cho tôi. 】

【(Mèo chủ tử) Cần phải mất bao lâu? Có để lại sẹo không? 】

【 Có thể là một tháng, sẽ không để lại sẹo. 】

Lấy kỹ thuật chữa bệnh hiện đại, vết thương ngoài khoảng một tuần đến hai tháng là có thể khôi phục, không muốn để lại sẹo cũng có thể làm được, chỉ là chi phí sẽ cao.

Giản Ninh Huyền trầm mặc một lúc, An Bộ cho là anh không nhắn tin nữa thì màn hình điện thoại sáng lên lần nữa.

【(Mèo chủ tử) Nếu như tiền điều trị không đủ, có thể nói với tôi để ứng trước tiền lương. 】

An Bộ nhủ mày, cô chỉ là "làm việc tạm thời", tiền lương có thể được bao nhiêu chứ?

Thế là cô có chút hăng hái hỏi: 【 Có thể ứng trước bao nhiêu? 】

【(Mèo chủ tử) Khâu lại vết thương, phẫu thuật thẩm mỹ, giai đoạn điều dưỡng, khoảng 15 vạn. 】

Nghĩa là cô có thể ứng trước 15 vạn? Đối với một người chỉ mới gặp mặt vài lần, Mèo chủ tử ra tay thật hào phóng.

【 Cảm ơn, nếu có cần, tôi nhất định tìm anh hỗ trợ, anh thật sự là người tốt, khi nào trở về sẽ nấu cho anh một bàn hải sản thập cẩm (*^ - ^)v 】

Giản Ninh Huyền nhìn chằm chằm màn hình, trong đầu không nhìn được hiện ra một bàn màu sắc sặc sỡ, mang theo khuôn mặt tươi cười của hải sản thập cẩm..

Buổi sáng không có việc gì, An Bộ tập thể dục trong phòng tập gym của khách sạn, vừa đeo tai nghe vừa chạy chậm trên máy chạy bộ.

Một lúc sau, máy chạy bộ bên cạnh cũng có người khởi động, đuôi mắt nhìn thoáng qua, thấy khuôn mặt tuấn tú của Vũ Hạo.

"Chào." Vũ Hạo cười với cô.

An Bộ gật đầu đáp lại.

Vũ Hạo nghiêng đầu quan sát cô, trên người mặc áo ba lỗ hồng nhạt, bên dưới là quần crop màu đen, chân mang đôi giày thể thao màu vàng, ngực đầy eo nhỏ mông vênh, lộ ra ngoài phần bụng rắn chắc, cả người tỏa sáng như bảo thạch.

Bị sắc đẹp hấp dẫn khiến Vũ Hạo không chú ý đến An Bộ chạy lâu như vậy, chẳng những không có một giọt mồ hôi mà hô hấp cũng không đổi.

Dường như ý thức được không ổn, An Bộ kết thúc chạy bộ, xoay người chuẩn bị rời đi.

"An Bộ." Vũ Hạo gọi cô lại muốn nói điều gì thì điện thoại trong túi chợt vang lên.

"Alo... Ừ, được, tôi biết rồi." Cúp điện thoại, Vũ Hạo đi mấy bước đuổi kịp An Bộ nói, "Đạo diễn mời chúng ta ăn cơm, cùng đi chứ?"

An Bộ thờ dãi: "Đại ca à, tôi chỉ là một người qua đường Giáp, anh cảm thấy tôi thích hợp để đi sao?"

Lúc này Vũ Hạo mới nhớ đến thân phận của An Bộ, trong lòng khó hiểu, rõ ràng giá trị nhan sắc đẳng cấp thiên hậu, tại sao chỉ muốn làm diễn viên quần chúng chứ?

Hai người đi ra phòng tập gym, đúng lúc gặp đạo diễn Trương Thính Nam. Ông nhìn thấy hai người, hô to: "Tôi đã đặt sảnh Hoa Lan rồi, lát nữa hai người nhớ đến sớm đây."

"Được, lập tức tới ngay." Vũ Hạo nhìn đạo diễn rồi đi, quay đầu cười với An Bộ, "Đi thôi, quay về thay đồ rồi cùng đi ăn cơm."

An Bộ: "Hà?"

"Vừa rồi cô không nghe đạo diễn nói sao?" Vũ Hạo chỉ mình rồi lại chỉ An Bộ, "Ông ấy nói chính là "Hai người"."

An Bộ: "..."

Sau khi trở về phòng liền chạy vọt vào tắm, An Bộ thay một bộ quần áo bình thường, sau đó cùng Vũ Hạo đến sảnh Hoa Lan, trên đường còn gặp các diễn viên khác trong đoàn phim.

Một đoàn người đi vào sảnh Hoa Lan, tự chọn một chỗ ngồi xuống, một bàn mười mấy người, không có bọn người của Kỳ Tư Kỳ và Lưu Uyển Nhi.

Ngày hôm qua cãi nhau một trận, tất cả mọi người thấy đạo diễn tổ chức tiệc mà không mời Kỳ Tư Kỳ, chuyện rút vốn là chắc chắn rồi, bữa cơm này chỉ sợ là bữa cơm giải tán.

Không khí ở hiện trường có chút kiềm nén, vẻ mặt mọi người đều cảm thấy vi diệu.

"Ngày hôm nay mời mọi người tới đây, là có một việc muốn thương lượng với mọi người." Trương Thính Nam vừa mở lời, tất cả mọi người đều ngồi ngay ngắn, chờ ông tuyên bố "Tin tức xấu".

Trương Thính Nam "khụ" một tiếng, đang muốn nói tiếp, bỗng nhiên cửa chính bị đẩy ra, Kỳ Tư Kỳ mang theo mấy người Lưu Uyển Nhi đi vào.

"Đạo diễn, mời khách ăn cơm tại sao không gọi tôi vậy?" Kỳ Tư Kỳ cười nhẹ nhàng nhìn Trương Thính Nam, "Hôm qua là tôi thất lễ, nếu đạo diễn không đề ý, chúng ta ngồi xuống từ từ nói chuyện, nói không chừng còn có thể cứu vãn tình hình."

"Ồ?" Trương Thính Nam kinh ngạc nói, "Trầm tiên sinh không còn ý định rút vốn nữa sao?"

Kỷ Tư Kỳ khẽ cười một tiếng: "Chỉ cần tôi nói một câu, tất nhiên là Trầm tiên sinh sẽ cho đạo diễn một chút tình mọn."

Trương Thính Nam xem như đã hiểu, người phụ nữ này chỉ muốn mượn danh tiếng của Trầm tiên sinh ra oai với ông mà thôi, khiến ông phải thỏa hiệp, dùng chuyện này để tạo địa vị của cô ta ở đoàn phim.

Quả thật, « Khuyên Thành Tuyệt Đại » không phải là tác phẩm lớn, đối với Trầm tiên sinh mà nói, chỉ là một khoản đầu tư cho tình nhân chơi đùa một chút, nhưng đối với Trương Thính Nam thì nó lại là mục tiêu mà ông hết lòng cố gắng để hoàn thành. Ông có nhượng bộ việc casting, nhưng tuyệt đối không cho phép minh tinh nào đó nhiều lời.

"Kỷ tiểu thư, làm phiền cô nói với Trầm tiên sinh, việc hợp tác của chúng ta coi như chấm dứt." Trương Thính Nam bình tĩnh nói.

Kỷ Tư Kỳ nhú mày một cái: "Không có sự ủng hộ của Trầm tiên sinh, bộ phim này của ông làm thế nào để quay tiếp chứ?"

"Ngày hôm nay mời mọi người tới, chính là vì chuyện này." Trương Thính Nam nhìn xung quanh một vòng, cười nói, "Tôi sẽ không bỏ rơi bộ phim này, nếu mọi người tin tưởng tôi, mời ở lại, cùng tôi xây dựng lại đoàn phim."

Không đợi đám người đáp lại, Kỷ Tư Kỳ cười lạnh nói: "Trương Thính Nam, chẳng lẽ ông muốn tự mình đầu tư? Ha ha, ông có đủ vốn sao? Đắc tội với Trầm tiên sinh, tôi dám khẳng định, cuối cùng ông không thể tìm được nhà đầu tư khác đâu."

Dừng một chút, cô nói với mọi người đang ngồi: "Trầm tiên sinh sắp đầu tư một bộ phim khác, nếu mọi người đồng ý thì hãy đi theo tôi, tôi bảo đảm mọi người nhất định có thể được chọn."

Đây là ép người khác chọn đội mà.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, trong lòng động tâm lại có chút do dự không quyết.

Sắc mặt Trương Thính Nam khó coi nhưng không lên tiếng, trầm mặc nhìn phản ứng của mọi người.

Một lát sau, có người đứng lên, cúi đầu với Trương Thính Nam, sau đó đi về phía Kỷ Tư Kỳ.

Tiếp theo là người thứ hai, thứ ba... đi sáu bảy người.

"Ha ha ha." Kỷ Tư Kỳ nhìn vô số chỗ trống, nhin không được cười ra tiếng, lập tức nhìn thoáng qua Vũ Hạo bất động như núi, nhú mày nói, "Vũ Hạo, anh không đi sao?"

"Không đi." Vũ Hạo cầm ly rượu, uống một ngụm rượu, thản nhiên nói: "Làm biếng đi."

"Quên đi." Kỷ Tư Kỳ lại nhìn An Bộ một chút, sau đó như một con khổng tước kiêu ngạo, ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra ngoài.

Đội mấy người đi xong, Trương Thính Nam thở dài một hơi, nói với những người còn lại: "Cảm ơn mọi người đã ở lại, tôi cam đoan sẽ không để mọi người thất vọng."

"Trương đạo thật khách sáo, chủ yếu là tôi không thích quay phim với Kỷ Tư Kỳ." Một cô gái tóc ngắn cười nói.

"Ha ha, tôi cũng vậy." Người đàn ông trung niên bên cạnh cũng phụ họa nói theo.

Trương Thính Nam lộ ra một nụ cười chân thành, vẻ lo lắng trên mặt vơi đi, trong mắt tràn ngập ý chí chiến đấu.

Cùng Trương Thính Nam đàm phán không thành công, Kỷ Tư Kỳ gọi cho Trầm tiên sinh, nũng nịu để hắn đồng ý rút vốn.

Sự việc rất nhanh được chứng thực, Kỷ Tư Kỳ đang chờ xem trò cười của Trương Thính Nam, không ngờ có qua mấy ngày đã nghe ông ta rầm rộ xây dựng lại đoàn phim, công khai casting. Ngoại trừ Vũ Hạo vai Tiết Từ Dật, các nhân vật quan trọng khác đều chọn lại.

Kỷ Tư Kỳ không thể tin được, lập tức để trợ lý đi điều tra ông ta tìm đầu tư ở đâu.

"Đã tra được là một công ty 'Tục lệ' đã đầu tư, tổng bộ ở nước Mỹ." Trợ lý rất nhanh lấy được tài liệu.

"Nước Mỹ?" Kỷ Tư Kỳ nghìn tính vạn tính lại không tính đến nước ngoài, "Một công ty nước ngoài lại chạy đến nước chúng ta đầu tư một bộ phim truyền hình? Rảnh rồi đến đâu cả trúng sao?!"

Trợ lý: "..."

"Ghe tòm!" Kỷ Tư Kỳ hung hăng nói, "Đừng đắc ý quá sớm." Cô nghĩ nghĩ, cho người đại diện gọi một cuộc điện thoại, "Liên lạc với người đại diện của Bối Mộng Lạp, hỏi vết thương của Bối Mộng Lạp khi nào thì khỏi, nếu trong vòng một tháng có thể khôi phục, vậy mời cô ấy tham gia diễn phim với tôi, quyết định là nữ số hai."

Vì xảy ra sự kiện cứu xe buýt trước đó, Bối Mộng Lạp từ một tiểu minh tinh không có tên tuổi, bây giờ lại là minh tinh có được danh tiếng tốt cùng với nhân khí cao, nếu có cô tham gia diễn, tất nhiên sẽ thu được sự chú ý rộng rãi.

Kỷ Tư Kỳ đã định đấu với Trương Thỉnh Nam, vậy thì không thắng không được!

"An tiểu thư, cô thật sự không đồng ý với lời mời của tôi sao?" Trương Thỉnh Nam muốn mời An Bộ làm nữ số hai, nhưng đáng tiếc bị cô từ chối.

"Thật xin lỗi, tôi rất hứng thú với diễn xuất nhưng chỉ giới hạn là diễn viên quần chúng mà thôi."

Trương Thỉnh Nam: Loại hứng thú này thật sự chưa từng gặp...

Vũ Hạo một bên khuyên nhủ: "An Bộ, chỉ quay một bộ phim này thôi cũng không được sao?"

An Bộ buông tay: "Thật xin lỗi, có thể là qua mấy ngày nữa tôi sẽ rời đi, không có thời gian quay phim."

"Ngay cả diễn viên quần chúng cô cũng không làm sao?" Vũ Hạo phăng phắt nghe được tiếng lòng mình tan nát.

Trở thành người đầu tư của bộ phim này, An Bộ cũng không cần ở lại xem náo nhiệt, chờ bộ phim này quay xong, khi công chiếu ra ngoài, cô có thể thu được giá trị sinh khí không biết là bao nhiêu, nếu giá trị sinh khí quá ít, về sau có thể sẽ không quay phim truyền hình nữa. Một bộ phim truyền hình tiêu hao của cải lớn như vậy, thời gian dài, thấp hơn 5000 tỉ lệ hồi báo thì cô bị thua thiệt rồi.

An Bộ cười cười: "Coi như không làm diễn viên quần chúng thì chúng ta cũng có thể thường xuyên liên hệ mà."

"Nói cũng đúng." Vũ Hạo khôi phục lại bộ dạng lười biếng, đuổi người dựa vào ghế, nói với đạo diễn, "Trương đạo, ngài cần phải cố thêm chút nữa, Tiết Từ Dật tôi đã không kịp chờ đợi mà muốn soạn vị rồi, đăng cơ lên ngôi vua."

"Đi thôi! Tuyệt đối để việc cậu đăng cơ trở thành bất hủ."

"Đừng để tôi cảm thấy ở lại là một sai lầm..."

Một tháng sau, diễn viên ai vào chỗ này, đoàn phim cũng thành lập xong, có thể quay phim bất cứ lúc nào.

Một bên khác, tin tức Bối Mộng Lạp gia nhập « Giang Sơn Mỹ Nhân » diễn vai nữ số hai cũng lan truyền trên mạng, trong chốc lát, sự chú ý của « Giang Sơn Mỹ Nhân » tăng vọt, vượt xa « Khuynh Thành Tuyệt Đại ». Đám người nhao nhao ủng hộ, cho dù không thích xem phim cổ trang thì cũng nhìn Bối Mộng Lạp, con sốt đề tài có một không hai.

Lúc này, An Bộ đã trở về nội thành, chuyện đầu tiên làm đó là mời Giản Ninh Huyền đến ăn cơm.

Cô hơi nhớ Mèo chủ từ phát sáng bảy màu rồi...

Bạn đang đọc truyện *Thi Thề Của Tôi Buông Thả Phóng Tung* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Hoa Tử Đằng

Dịch giả: Jieun110498

An Bộ quét dọn phòng từ trong ra ngoài một lần, lại mua thêm nguyên liệu nấu ăn mới, tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng. Giản Ninh Huyền cũng đúng hẹn mà tới.

"Chúc mừng cô đã hồi phục sức khỏe." Giản Ninh Huyền đưa bó hoa trên tay và mỹ phẩm cho An Bộ, ánh mắt rơi trên mặt cô, trong lòng có chút kinh ngạc. Phẫu thuật thẩm mỹ cũng chỉ có thể khiến vết thương khép lại giống với màu da, tới gần vẫn có thể nhìn ra một chút vết tích. Nhưng nhìn An Bộ trước mắt thì làn da trơn bóng không chút tỳ vết nào giống như là chưa từng bị thương vậy.

"Cảm ơn anh." An Bộ cười híp mắt nhận quà, mời anh vào nhà, "Mời vào, ngồi tùy ý."

Đang chuẩn bị đóng cửa, chợt thấy có bóng người trong hành lang, là nhân viên chuyển phát nhanh, trên tay cầm một hộp lớn.

"Xin hỏi, cô là An Bộ tiểu thư phải không?" Nhân viên chuyển phát nhanh lễ phép hỏi.

"Đúng vậy." Ánh mắt An Bộ nhìn hóa đơn trên hộp chuyển phát nhanh.

"Đây là chuyển phát nhanh của cô, mời ký nhận."

An Bộ cầm bút điện tử, nhanh chóng ký tên mình.

Giản Ninh Huyền vừa thay giày xong, xoay người thấy nhân viên chuyển phát nhanh đưa đến một hộp lớn như vậy, thuận tay nhận lấy, giúp An Bộ mang vào phòng.

"Cảm ơn." An Bộ để anh đặt trên bàn trà, sau đó lấy dao nhỏ, bắt đầu mở ra.

Giản Ninh Huyền ngồi trên sô pha, im lặng không lên tiếng.

An Bộ chủ động giải thích: "Đây là bộ đồ ăn bằng gốm mà lúc trước tôi tự làm ở xưởng gốm."

Nói xong, cô lấy đồ vật trong hộp ra. Bốn cái chén, tám cái đĩa, hai cái muống, hai chén trà, tất cả là hai bộ, hai loại phong cách khác nhau. Trong đó, một bộ lấy "Mèo Xiêm La" làm chủ đề, một bộ khác lấy "Hô Điệp" làm chủ đề, hình dạng khác nhau, màu sắc tươi sáng, đầy cá tính.

An Bộ cầm một cái chén hoa văn mèo Xiêm La cười nói: "Hay là bữa cơm hôm nay, chúng ta dùng bộ đồ ăn mới đi." Mèo chủ tử nên dùng đồ có hoa văn mèo chứ ~

Giản Ninh Huyền nhìn đôi mắt chiếu sáng rạng rỡ của cô, luôn cảm thấy cô cười với một thâm ý khác.

An Bộ cầm bộ đồ ăn này đến phòng bếp rửa sạch và khử trùng, sau đó dùng chén trà hoa văn mèo Xiêm La rót cho Giản Ninh Huyền một chén trà rồi bắt đầu vui vẻ đi nấu ăn.

Sau khi Giản Ninh Huyền đã thích ứng với màu sắc phong phú xung quanh, lần đầu tiên nghiêm túc quan sát nơi ở của An Bộ, bỏ qua sự phối màu sắc kỳ lạ mà nói, anh phát hiện trong phòng có trưng bày không ít trang sức nhỏ tinh xảo, vài bộ, dệt, điêu khắc gỗ, vỏ sò, đồ trang sức bằng len, vân vân, tất cả đều là sản phẩm thủ công.

Cuộc sống của An Bộ giống như "gu" thẩm mỹ của cô vậy, muôn màu muôn vẻ. Đối với sinh hoạt đơn điệu của Giản Ninh Huyền mà nói, rất khó tưởng tượng được tại sao một người có nhiều nghị lực và nhiệt huyết để học các loại hình nghệ thuật như vậy.

"Đến ăn cơm thôi~" An Bộ mặc một chiếc tạp dề hình gấu Bảo Bảo bưng một bàn thức ăn đi ra phòng bếp.

Giản Ninh Huyền đi qua, con mắt đầu tiên nhìn thấy một bàn hải sản thập cẩm, khoe miệng không tự chủ nhếch lên một đường cong nhỏ.

Ngồi trước bàn ăn, vừa hưởng thụ hơi lạnh vừa hưởng thụ thức ăn ngon, Giản Ninh Huyền nảy sinh suy nghĩ chuyển tới ở cùng với cô, nhưng bọn họ mới quen biết chưa bao lâu, lại đều là nam nữ chưa lập gia đình, ở chung thật sự có chút không thích hợp cho lắm.

An Bộ vừa hồ hững ăn canh vừa thưởng thức màu sắc lập loè nhấp nháy, trong lòng suy nghĩ đến việc làm sao đem Mèo chủ tử "lấy vào làm thiếp". Nếu trực tiếp đề anh tới ở, có thể coi là không biết dè dặt hay không?

Hai người đều đang cố gắng tìm lý do "ở chung", một người vì màu sắc, một người vì thoải mái, động cơ cực kỳ "không thuần khiết".

Cơm nước xong xuôi, An Bộ pha cho Giản Ninh Huyền một chén trà, giống như vô ý hỏi: "Giản tiên sinh, bây giờ anh đang ở nhà mà mình mua sao?"

"Ừm."

"Bỏ ra bao nhiêu tiền vậy?"

"Trang bị và sửa sang hết tất cả là 379 vạn."

"Thật là tốt quá, không biết đến lúc nào tôi mới có thể mua được nhà." An Bộ bắt đầu trợn mắt nói dối, "Căn chung cư này là tôi thuê, mỗi tháng tiền thuê hơn hai ngàn, gần đây phí điều trị tốn không ít tiền tiết kiệm nên có chút thiếu thốn, tôi đang nghĩ tìm người thuê chung."

Giản Ninh Huyền chưa từng cùng người khác trò chuyện về loại đề tài này, nhưng nghe cô nói muốn tìm người thuê chung thì đôi mắt lập tức hiện lên một vòng ánh sáng, trong đầu đáp lại: Nếu cô không ngại, có thể đến nhà tôi ở hoặc là tôi chuyển tới ở với cô!

"Đáng tiếc là hiện tại tìm người thuê chung rất khó." Ngón tay An Bộ nhanh nhẹn gọt trái cây, lông mi dài nhỏ rung động.

Làm sao lại khó tìm chứ? Không phải trước mặt cô đang có một người sao? Giản Ninh Huyền yên lặng nhìn cô, chỉ thiếu không viết lên trên mặt: Bây giờ có một người muốn thuê, cô mau nhận lấy đi.

An Bộ khắc trái cây trên tay thành một đóa hoa, kết quả là từ đầu đến cuối không nhận được đáp án như mong muốn, trong lòng bật cười, quả nhiên là không thể nào chỉ bằng một hai câu nói đã câu được một người đàn ông tư tưởng hoàn mỹ vào trong chén mình được.

"Ăn trái cây đi." An Bộ không xoắn xuýt quá lâu, việc này cần anh tình tôi nguyện, không cưỡng ép được.

Ánh mắt Giản Ninh Huyền nhìn theo tay An Bộ, rơi vào trái cây trong mâm thì kinh ngạc phát hiện, chỉ trong nháy mắt mà cô đã khắc trái cây thành một chùm hoa Tử Đằng.

Khắc đẹp như vậy, làm sao anh có thể ăn chứ?

Giản Ninh Huyền nhìn An Bộ, muốn nói lại thôi, do dự một lúc, cuối cùng lại nói: "Tôi sẽ đúng hạn mà đưa tiền lương cho cô, mỗi tháng hai ba lần, chắc là đủ cho cô trả tiền thuê phòng, nếu như còn cần gì, có thể nói tôi ứng trước bất cứ lúc nào."

An Bộ: Thật vất vả mới tìm được một lý do để dẫn "mèo" vào nhà, lại bị người nào đó dễ dàng phá vỡ như trò bàn tay. Cho nên nói, Mèo chủ tử không thể có quá nhiều tiền, nếu không thì cơ hội nuôi dưỡng sẽ không có.

Trên thực tế, sau khi nói xong câu kia, Giản Ninh Huyền liền hối hận. Đúng lúc An Bộ thiếu người thuê chung mà mình lại rất muốn ở cùng với cô, sao còn lo lắng về thân phận chứ? Coi như bị từ chối cũng không sao mà.

Cuối cùng, cho đến khi tạm biệt rồi đi, Giản Ninh Huyền cũng không thể nói ra lời mình muốn nói.

Trên đường lái xe, Giản Ninh Huyền luôn trầm mặc. Về đến nhà, cởi quần áo trong, điều chỉnh nhiệt độ điều hoà không khí đến 16 độ, rót một ly nước đá ngồi trên ghế sofa, mở máy tính lên, đột nhiên nhớ tới có một chuyện quên nói với An Bộ.

Việc An Bộ cứu người bị một nữ minh tinh tên là "Bối Mộng Lạp" lấy đi, Giản Ninh Huyền đã thu thập các chứng cứ có liên quan, dù không cần An Bộ ra mặt cũng có thể khiến Bối Mộng Lạp thân bại danh liệt, nhưng dù sao chuyện này cũng liên quan đến An Bộ, anh vẫn phải hỏi ý kiến của cô, không nên tự ý mình làm.

Chỉ là khi nhìn thấy An Bộ, thể xác và tinh thần của Giản Ninh Huyền trở nên rất thoải mái, hoàn toàn ném những chuyện bức mình ra sau đầu.

Đúng lúc này, tiếng chuông cửa vang lên, người đến là trợ lý Tiểu Lưu của Giản Ninh Huyền.

Sắc mặt Giản Ninh Huyền u ám mở cửa, hỏi: "Có chuyện gì?"

"Thành lão tiên sinh nói tôi đưa thiệp mời này cho ngài." Trợ lý chịu đựng sức nóng ở trên người Giản Ninh Huyền truyền đến, cẩn thận đưa một phong bì gói kỹ thiệp mời.

"Thiệp mời gì?" Giản Ninh Huyền nhìn cũng thêm nhìn, trên mặt không hề dao động.

"Tiệc rượu sinh nhật của thiên kim nhà Dương Hoài Thanh là Dương Thiển Thiển tiểu thư."

"Không đi." Lúc này Giản Ninh Huyền muốn đóng cửa.

"Chờ một chút." Tiểu Lưu chống cửa, vẻ mặt đau khổ nói, "Thành lão tiên sinh nói, nếu như anh không đi, ông ấy sẽ đưa Vi Vi đến ở với anh."

"Mỗi lần đều dùng Vi Vi uy hiếp tôi, rốt cuộc cô ấy có phải là cháu gái ruột của ông ta không thế?" Giản Ninh Huyền cực kỳ bất mãn đối với hành vi của vị bác cả kia.

Tiểu Lưu nhỏ giọng thăm thẳm: "Cũng chỉ có Vi Vi mới có thể uy hiếp được anh..."

Giản Ninh Huyền trừng mắt liếc anh ta một cái, đoạt lấy phong bì, rút thiệp mời bên trong ra, tùy ý nhìn lướt qua, bỗng nhìn thấy ở góc nhỏ trên thiệp mời in một đóa hoa Tử Đằng.

"Hoa Tử Đằng?" Giản Ninh Huyền thì thầm một tiếng.

Tiểu Lưu thấy anh giống như có chút hứng thú nên nói ra: "Thiệp mời của Dương gia đều sẽ in hoa Tử Đằng, nghe nói hoa Tử Đằng có nghĩa là "mời", ý là "Hoan nghênh"."

"Cậu nói cái gì?" Giản Ninh Huyền nhìn Tiểu Lưu, ánh mắt sắc bén dọa người.

Lập tức trái tim nhỏ của Tiểu Lưu đập thành thịch một chút, khẩn trương nói: "Tôi, tôi nói... Thiệp mời của Dương gia đều sẽ in hoa Tử Đằng..."

"Hoa Tử Đằng có nghĩa là "mời", ý là "Hoan nghênh"?" Giản Ninh Huyền nghiêm túc xác nhận với anh ta.

"Đúng thế..."

Giản Ninh Huyền lập tức quay về phòng, lấy chìa khóa trên bàn trà, thay giày, lướt qua vẻ mặt mệt mỏi của Tiểu Lưu, nhanh chân đi đến nhà xe.

Hơn mười mấy phút sau, An Bộ mở cửa, nhìn Giản Ninh Huyền quay lại, khó hiểu hỏi: "Làm sao vậy?"

Giản Ninh Huyền nói: "Hoa Tử Đằng cô khắc vẫn còn chứ? Đột nhiên tôi rất muốn ăn."

An Bộ: Anh vội vàng chạy đến đây chỉ vì muốn ăn nó sao?

"Anh vào đi." An Bộ nghiêng người qua một bên.

Giản Ninh Huyền đi tới phòng khách, cầm lấy hoa Tử Đằng trong mâm đựng trái cây, quay đầu nhìn An Bộ, chân thành nói: "Tôi nhận lời mời của cô."

An Bộ: "..."

"Chúng ta cùng thuê nhà đi."

Bạn đang đọc truyện *Thi Thế Của Tôi Buông Thả Phóng Tung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Son môi

Dịch giả: Jieun110498

Việt

Sau khi xác định cùng thuê nhà, vào buổi tối, Giản Ninh Huyền thu dọn đồ đạc chuyển vào ổ nhỏ của An Bộ, đồng thời thanh toán một năm tiền thuê nhà.

Trước khi ngủ, Giản Ninh Huyền cảm thấy đây là lần tắm thoải mái nhất từ lúc chào đời cho tới nay. Khi anh mang theo sương mù mờ mịt đi ra phòng tắm, An Bộ thấy trên người anh một vòng ánh sáng nhẹ nhàng, là loại vui vẻ xuất phát từ nội tâm, tràn đầy sinh khí, hóa thành một màu sắc vô cùng rực rỡ.

Trong mắt An Bộ cười nhẹ, thế giới u ám bởi vì sự xuất hiện của anh mà lập tức trở nên sinh động.

"Đã trễ như vậy, sao cô còn chưa đi ngủ?" Giản Ninh Huyền đứng trước cửa phòng, nghiêng đầu nhìn An Bộ trong phòng khách.

"Ngủ chứ!" An Bộ từ trên ghế sofa xoay người đứng lên, ôm một cái gối ôm hình dạng kỳ lạ đi đến phòng ngủ chính, cười một tiếng, "Ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Hai người một trái một phải đồng thời đi vào phòng của mình.

Ở nơi lạ lẫm, Giản Ninh Huyền cho là mình sẽ mất ngủ, không nghĩ tới chỉ trong mấy phút, anh bình yên chìm vào giấc ngủ, ngủ một giấc đến hơn tám giờ sáng thứ hai.

Khi tỉnh lại, không có mồ hôi dính người, không có phiền muộn khiến anh khô nóng, cả người nhẹ nhàng thoải mái đến không thể tưởng tượng nổi.

Giản Ninh Huyền xoay người xuống giường, đi ra khỏi phòng, lập tức ngửi thấy mùi thơm ngát của cháo bắp ngô, quay đầu nhìn lại chỉ thấy một bóng dáng màu hồng phấn ở phía sau cửa kính phòng bếp bận rộn.

Mặt Giản Ninh Huyền hơi giãn ra, quay người đi vào toilet, nhìn thấy hai bộ rửa mặt, một bộ hoa Hồ Điệp, một bộ mèo Xiêm La, bộ trước thuộc về An Bộ, bộ sau tất nhiên là chuẩn bị cho anh.

Giống như An Bộ có tình cảm với mèo, cho anh sử dụng những đồ vật đều là hoa văn mèo.

Khi Giản Ninh Huyền rửa mặt xong, An Bộ cũng làm xong bữa sáng.

Cháo bắp ngô, bánh mì nướng khoai tây tím, ô mai, quả dưa, quả sô và các món nguội, cộng thêm một lọ mứt dâu hoa quả, bày ra ngay ngắn trên bàn ăn đá cẩm thạch Thần Quang, vừa đẹp để lại ấm áp khiến người khác thêm ăn nhỏ dãi.

"Ăn sáng xong, tôi phải lên lớp 'Ngoại ngữ Tân Sùng', chìa khoá dự bị trong nhà ở ngăn thứ hai tủ giày, anh muốn đi ra ngoài, nhớ mang theo chìa khóa." An Bộ vừa húp cháo vừa dặn dò.

"Lên lớp?" Giản Ninh Huyền khó hiểu hỏi, "Cô dạy ngoại ngữ?"

"Không phải." An Bộ cười nói, "Tôi chỉ dạy thay người khác thôi."

Thân phận của An Bộ bây giờ, thành thạo ba thứ tiếng, công việc chủ yếu là phiên dịch, thỉnh thoảng làm thêm việc khác một chút.

Quanh năm cô tham gia các nhóm chuyên nghiệp và diễn đàn chứng nhận, bao gồm giáo sư, lái xe, nghệ thuật, thủ công, nấu ăn, y tá, nghỉ hưu, khảo cổ hiện vật, tin tức, luật sư, dưỡng sinh làm đẹp, thậm chí là sinh đẻ, nhân viên quét dọn, thú cưng, vân vân, phạm vi làm việc rất nhiều đều là bạn trên mạng giới thiệu.

Ngoại ngữ Tân Sùng vốn là một trung tâm đào tạo có chút nổi tiếng, An Bộ biết một vị giáo viên dạy tiếng Y trong đó, đã gặp mặt vài lần, cũng coi như

là quen biết, bởi vì tạm thời có việc, cần về nhà một chuyến, nhất thời tìm không thấy giáo viên phù hợp, cho nên mời cô giúp đỡ dạy thay một tuần.

An Bộ không do dự mà đồng ý.

Ăn sáng xong, An Bộ thay một bộ trang phục chuyên nghiệp, tóc dài cột lại, đánh một ít phấn trang điểm, đeo thêm mắt kính.

Giản Ninh Huyền nhìn cô không chớp mắt, đối với việc thay đổi tạo hình của cô cảm thấy hết sức mới lạ.

Thấy cô chuẩn bị đi ra ngoài, Giản Ninh Huyền nhìn không được gọi cô lại: "Cô không suy nghĩ thêm một chút sao?"

"Suy nghĩ cái gì?" An Bộ không rõ lắm.

"Son môi của cô.." Giản Ninh Huyền chần chừ nói, "Dùng màu tím thật sự không hợp cho lắm?"

An Bộ im lặng: "..."

Cô dùng chính là màu tím của hoa tường vi, hẳn là màu đỏ tím nhạt, không lẽ thực tế rất kinh dị sao?

An Bộ về phòng, lấy ra bảy cây son môi, bày trước mặt Giản Ninh Huyền, hỏi ý kiến: "Anh cảm thấy màu nào đẹp hơn?"

Ngón tay thon dài Giản Ninh Huyền lướt qua son môi, sau đó rút ra một cây: "Cái này không tệ."

An Bộ nhìn một chút, là màu pháo hoa.

"Ok, vậy thì dùng cái này." Nói xong, quay vào toilet đổi son môi.

Đội cô đi ra, màu đỏ tím trang nhã lạnh lùng bị thay thế bởi màu pháo hoa xinh đẹp, phối hợp với bộ đồ công sở, vừa nữ tính lại vô cùng quyến rũ.

"Thế nào?" An Bộ ngửa đầu hỏi.

Ánh mắt Giản Ninh Huyền nặng nề dừng lại trên đôi môi của cô một lát, gật đầu nói: "Rất đẹp."

Lông mày An Bộ khẽ cong, nói một tiếng "Hẹn gặp lại", sau đó mang giày cao gót chậm chậm rời đi.

An Bộ vừa đi, lập tức Giản Ninh Huyền cảm thấy nhiệt độ không khí xung quanh bỗng nhiên tăng cao, sức nóng khó mà chịu đựng được lần nữa nhấn chìm anh.

Giản Ninh Huyền mấp máy môi, cảm xúc mê mẩn, mở điều hoà không khí đến 16 độ, lấy máy tính bắt đầu tập trung vào công việc.

Vừa rồi quên nói với An Bộ "Đi sớm về sớm"....

Trong trung tâm ngoại ngữ Tân Sùng, lớp trung cấp tiếng Y có tất cả 45 học viên, từ 12 tuổi đến 28 tuổi không giống nhau, mỗi tuần hai, tư, sáu, chủ nhật, học hai tiếng, học viên căn cứ vào tình hình để sắp xếp, tự do chọn lớp.

An Bộ dừng xe ở bãi đậu xe bên ngoài trung tâm, một tay cầm túi xách, một tay đẩy cửa xe ra.

Đúng lúc này, chỉ nghe một tiếng "phanh" vang lên, tay đẩy cửa bị va vào một phát, đốt ngón tay bị rách da, từ khi lại tăng thêm 3 điểm.

An Bộ ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ xe, chỉ thấy một chiếc xe Hauck màu xám bạc dừng lại bên cạnh cô, chắc là vừa rồi lúc đậu xe, không cẩn thận đụng phải cô khi mở cửa.

Lúc sau, một người trung niên từ vị trí bên lái đi xuống, đến trước xe An Bộ, lễ phép nói: "Thật xin lỗi, vừa rồi không chú ý trên xe có người, đây là danh thiếp của tôi, chi phí sửa chữa chúng tôi sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm."

An Bộ thấy thái độ của anh ta tốt, đương nhiên sẽ không tính toán chi li, nhận danh thiếp, nói: "Được, đến lúc đó tôi sẽ liên lạc với anh."

Ánh mắt quét qua trên danh thiếp, nhớ kỹ tên đối phương và số điện thoại, đồng thời cũng chú ý tới mấy chữ phía trên "Tập đoàn Kim Hải".

Cất kỹ danh thiếp, An Bộ đẩy cửa xe, đang chuẩn bị đi vào trong trung tâm, thấy trên chiếc xe Hauck kia có hai người đi xuống.

Một nam khoảng ba mươi tuổi, ngũ quan tuấn tú, ánh mắt dịu dàng, đôi mắt phượng khẽ giương lên, kiểu tóc chia bảy ba, mặc một bộ vest đắt đỏ mà tinh xảo, không đeo cà vạt, cổ áo sơ mi có chút mở rộng, một tay bỏ trong túi quần, dáng người thẳng, lộ vẻ phong độ trưởng thành.

Đứng bên cạnh anh ta là một cậu bé mười hai mười ba tuổi, tướng mạo thanh tú, đôi mắt cười, hết sức được yêu thích.

"Trần tiên sinh, ngài định tự mình đưa tiểu thiếu gia lên sao?" Lái xe trung niên cung kính hỏi.

"Ừm." Người đàn ông được gọi là "Trần tiên sinh" nhìn thoáng qua An Bộ, sau đó nhàn nhai đi đến cửa trung tâm.

An Bộ cũng không suy nghĩ nhiều, đi theo sau lưng họ vào trong trung tâm.

Bạn đang đọc truyện *Thi Thử Của Tôi Buông Thả Phóng Tung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Cô giáo An

Dịch: Jieun110498

An Bộ tìm chủ nhiệm Lương của trung tâm, trước đó hai người đã phỏng vấn đơn giản qua mạng, mặc dù chỉ là dạy thay nhưng cũng không thể tùy tiện tìm một người gà mờ được.

"Đây là bàn làm việc của cô giáo Phuong, tuần này cô soạn bài ở đây đi." Chủ nhiệm Lương đưa An Bộ đến một bàn làm việc, giới thiệu nói "Trong thư mục màu đỏ là chương trình học mà cô giáo Phuong đã sắp xếp cùng với tiến độ dạy học, còn trong thư mục màu xanh lá là tập tin của học viên trong lớp, cô nhìn sơ qua một chút. Buổi sáng có một tiết lúc 10 giờ 30, không biết cô đã chuẩn bị thế nào, có thể trực tiếp lên lớp không?"

"Có thể." An Bộ gật đầu nói, "Tôi đã chuẩn bị xong."

"Rất tốt, vậy thì nhờ cô." Chủ nhiệm Lương dặn dò một lúc thì quay về phòng làm việc của mình.

An Bộ ngồi trước bàn làm việc, mở tập tin của học viên, xuất hiện trước mặt là một màn hình điện tử, lưu trữ hình ảnh, tên, thông tin cơ bản của học viên theo từng lớp, còn có chức năng tìm kiếm nhanh.

Khi An Bộ xem tập tin, không ít giáo viên trong phòng đều âm thầm quan sát cô. Không chỉ bởi vì cô rất trẻ trung mà ngoại hình cũng xinh đẹp, lập tức nâng cao giá trị nhan sắc tổng thể trong phòng làm việc này.

Lúc này, tiếng chuông vào học vang lên, An Bộ đứng dậy, trước cái nhìn chăm chú của những người khác, cất bước đi đến lớp học của mình.

Vừa bước vào lớp học, vốn có chút ồn ào của học viên, trong nháy mắt yên lặng, lập tức vang lên mấy tiếng huýt sáo cùng tiếng sói tru không rõ ràng.

An Bộ đối với đám người bày trò, làm như không thấy, bình tĩnh giới thiệu: "Xin chào mọi người, tôi là 'An Bộ', có thể gọi là 'cô giáo An', bởi vì trong nhà cô giáo Phuong có việc, cho nên một tuần tới, việc dạy học của cô ấy sẽ do tôi phụ trách."

Sau đó cô lại dùng tiếng Y lặp lại một lần nữa một cách trôi chảy.

Khi An Bộ chuẩn bị giảng bài, một học viên lớn tiếng nói: "Cô giáo An, sao chỉ có cô mới giới thiệu? Chúng em cũng muốn tự giới thiệu mình một chút."

"Đúng vậy, đúng vậy, lần đầu gặp mặt phải giới thiệu qua lại mới đúng chứ." Học viên khác cũng nhao nhao nói theo.

An Bộ nhún mày, lập tức khép giáo án trên tay lại, đi đến mép bục giảng, dùng tiếng Y nói ra: "Được rồi, vậy thì bắt đầu từ hàng thứ nhất, mọi người theo thứ tự giới thiệu bản thân, chẳng qua là chỉ được sử dụng tiếng Y."

Đối với lớp trung cấp tiếng Y này, giao tiếp hằng ngày hoàn toàn không thành vấn đề.

"Tôi trước!" Một chàng trai mười bảy, mười tám tuổi ngồi ở hàng thứ nhất, tự nhiên hào phóng đứng dậy giới thiệu nói, "IL Mio nome e "Alberto, quest"anno, all "età di 18 Anni... (Tên tôi là Alberto, năm nay 18 tuổi...) "

Người thứ nhất giới thiệu xong, tiếp theo là người thứ hai, thứ ba... Có người một hai phút, ngắn thì chỉ có mười mấy giây. Hôm nay có hơn mười học viên, rất nhanh hoàn thành phần giới thiệu của mình.

An Bộ nghiêm túc lắng nghe đám người giới thiệu, cho nên không chú ý ở bên ngoài lớp học có mấy người đứng đó. Bọn họ đều muốn nhìn giáo viên mới tới sẽ dạy như thế nào, không nghĩ là nhìn thấy màn tự giới thiệu nhàm chán như vậy, cách này chẳng những cũ rích mà còn làm chậm trễ thời gian, trong lòng không khỏi nảy sinh mấy phần khinh thường: Quả nhiên người trẻ tuổi thì ít kinh nghiệm mà. Nhưng hành động tiếp theo của An Bộ khiến tất cả mọi người chấn động.

Cô đi đến trước màn hình dạy học, cầm bút cảm ứng, dùng tiếng Y chậm rãi nói: "Tiếng Y cơ bản của mọi người đều không tệ, vậy thì chúng ta bắt đầu đi từ học viên thứ nhất, giải thích ngữ pháp đã sử dụng, và làm thế nào để có phần tự giới thiệu được sinh động, hấp dẫn."

Trong ánh mắt mờ mịt của mọi người, An Bộ dùng bút cảm ứng nhanh chóng viết phần giới thiệu của học viên thứ nhất, đồng thời khoanh tròn những chỗ sai ngữ pháp.

Tiếp theo là người thứ hai, thứ ba... Cô viết phần giới thiệu của hơn mười học viên, một chữ cũng không thiếu, đồng thời sửa lại tất cả các ngữ pháp sai.

Mọi người tròn mắt há mồm.

Đây là cái trí nhớ gì chứ? Nhớ kỹ phần giới thiệu của tất cả mọi người thì thôi đi, ngay cả những sai sót cũng nhớ kỹ nữa! Thật sự muốn tôi phải quỳ xuống hay sao?!

An Bộ lại nói: "Tự giới thiệu giống như lễ nghi khi dùng bữa, có nề nếp, quy củ, tên, tuổi, sở thích, sở trường, công việc, loại giới thiệu này là không thể thiếu nhưng sẽ không lưu lại nhiều ấn tượng khi phỏng vấn, bởi vì những điều này trên lý lịch đều đã có. Làm sao để thể hiện năng lực của mình tốt hơn, ở đây tôi giới thiệu một cách đơn giản là "MTV", cách gọi là MTV chính là Me(tôi), Task(công việc), Value(giá trị)."

"Cho tôi giới thiệu lại lần nữa, xin chào, tôi là "An Bộ", từ tên cũng có thể thấy được, tôi là một người khiêm tốn, 19 tuổi đạt ngôn ngữ E cấp tám, 20 tuổi cầm chứng chỉ C1 CILS của ngôn ngữ Ý, 21 tuổi tự học ngôn ngữ thương mại D, đạt tới trình độ B2, nhưng tôi chưa bao giờ khoe khoang, chỉ dùng thực lực để nói chuyện..."

Toàn thể học viên dờ mắt ra: "...". Mẹ nó còn không gọi là "khoe khoang"!

An Bộ giới thiệu xong, tiếp tục nói: "Hình thức tự giới thiệu mặc dù khá giống nhau nhưng phong cách ngôn ngữ khác nhau, thể hiện ra cá tính khác nhau, tùy thuộc vào đối tượng khác nhau mà mọi người chọn cách giới thiệu cho phù hợp..."

An Bộ mô phỏng mấy loại tình huống, biểu diễn các cách giới thiệu khác nhau, hoặc vui tính hài hước, hoặc nghệ thuật phóng khoáng, hoặc ngắn gọn súc tích, thính thoắng khiến người khác ôm bụng cười to.

Bầu không khí lớp học hết sức sôi nổi, tất cả mọi người đều chăm chú nghe giảng, không biết thời gian trôi qua, đến khi tiếng chuông tan học vang lên, mọi người vẫn chưa thỏa mãn.

Chỉ một tiết học mà phong cách của An Bộ đã để lại ấn tượng sâu sắc với tất cả mọi người.

"Anh, em muốn chọn lớp này." Bên ngoài lớp học, một cậu bé mười hai mươi ba tuổi nói với người đàn ông bên cạnh.

"Ừm." Người đàn ông cũng không phản đối, ánh mắt tập trung vào bóng dáng xinh xắn trên bục giảng kia.

Người này chính là "Trần tiên sinh" mà An Bộ gặp ở bãi đậu xe, anh đứng bên ngoài lớp học suốt ba mươi phút, giống như học sinh nghiêm túc nghe giảng nửa tiếng, chính anh có chút không dám tin. Nhưng không thể phủ nhận, giáo viên này thật sự rất xuất sắc, lúc giảng bài khiến người khác hoàn toàn không cách nào dời mắt.

Trong lớp học, An Bộ bị một đám học viên vây quanh, mồm năm miệng mười hỏi mọi vấn đề.

An Bộ mất một phen công phu mới thoát khỏi vòng vây, cầm giáo án ra khỏi lớp học.

Trên thực tế, vốn là cô dựa vào giáo án mà cô Phương chuẩn bị theo chương trình học, nhưng khi cô lên bục giảng, lại tạm thời thay đổi. Nhìn tình hình hiện tại, hiệu quả cũng không tệ lắm.

"Cô giáo An." Đang chuẩn bị về văn phòng, bỗng nhiên sau lưng có người gọi cô.

An Bộ quay lại, nhận ra đối phương chính chủ chiếc xe Hauck đã đụng vào cô ở bãi đậu xe -- "Trần tiên sinh".

"Xin chào, anh có chuyện gì không?" An Bộ đứng vững, chờ đối phương đi đến trước mặt mình.

Trần tiên sinh vỗ cậu bé bên cạnh nói: "Đây là em trai của tôi, Cốc Lặc, bắt đầu từ ngày mai chính là học viên của cô giáo An, hi vọng cô quan tâm nhiều hơn."

"Không thành vấn đề, chào mừng em gia nhập lớp của cô." An Bộ vươn tay với Cốc Lặc.

Cốc Lặc đang muốn nắm, Trần tiên sinh đã nhanh hơn một bước cầm tay An Bộ. Bàn tay trơn lạnh, thấm vào tim phổi, trong mắt lóe lên một vòng ánh sáng khác thường.

Cốc Lặc: "...". Anh, anh còn biết xấu hổ hay không?

An Bộ: "...".

"Trao đổi số điện thoại một chút đi." Trần tiên sinh bình tĩnh thu tay lại, "Về sau có việc cũng thuận tiện liên lạc."

An Bộ cười nói: "Lớp chúng tôi có một nhóm, nếu ngài có vấn đề gì, có thể trao đổi trong nhóm." Nói xong đọc tên nhóm cho anh ta.

Trần tiên sinh vừa mới lấy điện thoại ra: "...".

Cốc Lặc nhìn không được che miệng cười trộm, ở phương diện phụ nữ đều thuận lợi, cuối cùng anh trai lại đá trúng tằm sắt.

"Ngại quá, thời gian cơm trưa sắp đến rồi, lần sau có cơ hội chúng ta trò chuyện tiếp." An Bộ nhìn về phía Cốc Lặc, "Bạn học Cốc Lặc, lần nữa chào mừng em gia nhập lớp của cô."

Nói xong, An Bộ mỉm cười, tạm biệt rồi đi.

"Anh." Cốc Lặc lấy cùi chỏ chọc chọc eo Trầm tiên sinh, chế nhạo nói, "Sao không mời người ta ăn cơm?"

Trầm tiên sinh ra vẻ giàu kinh nghiệm trả lời: "Cô ấy không phải là cô gái sẽ tùy tiện ăn cơm với đàn ông lạ."

Cốc Lặc: "Ha ha..."

Có lớp học buổi sáng đi đầu, chương trình học buổi chiều An Bộ cũng hoàn thành rất thuận lợi. Có người ghi âm tiết học gửi lên nhóm làm cho một đám mê muội. An Bộ phát âm chuẩn xác, lên lớp vui vẻ, nội dung thực tế, khiến người khác kinh sợ chính là trí nhớ của cô, lập tức nhớ kỹ phần giới thiệu của hơn mười người học viên dùng tiếng Y, còn chính xác nắm được ngữ pháp sai, để cho người khác khâm phục sát đất.

Chỉ trong hai khóa, cô nhanh chóng trở thành giáo viên minh tinh của trung tâm Tân Sùng.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ dạy học, An Bộ lái xe đến trung tâm sửa chữa, để bọn họ tiến hành kiểm tra sửa chữa, sau đó đi bộ về nhà. Khi đi ngang qua siêu thị, còn mua không ít nguyên liệu nấu ăn.

Khi cô mở cửa ra, thấy Giản Ninh Huyền đang đứng phía sau cửa, không khỏi hỏi anh: "Anh muốn đi ra ngoài sao?"

"Không có." Trong mắt một vòng vui sướng của Giản Ninh Huyền nhanh chóng biến mất, sau đó là vẻ mặt bình thản đi vào phòng khách, điều chỉnh nhiệt độ điều hoà không khí đến 25 độ.

An Bộ cũng không để ý, mang theo nguyên liệu nấu ăn đi vào phòng bếp.

Giản Ninh Huyền một nút rồi một nút cài nút áo lại, giống như tùy ý hỏi: "Ngày đầu tiên lên lớp có thuận lợi không?"

"Rất thuận lợi." An Bộ lấy mắt kính xuống, đặt trên kệ, sau đó tháo tóc dài, đi đến phòng ngủ.

Cô đổi lại một bộ đồ thoải mái mặc ở nhà, nói với Giản Ninh Huyền, "Ăn tối xong, chúng ta cùng làm bánh quy được không?"

Giản Ninh Huyền: Sao đột nhiên muốn làm bánh quy, còn muốn kéo theo anh nữa chứ?

"Cuộc sống giống như làm bánh quy vậy, muốn hình dạng nào thì làm ra hình dạng đó." An Bộ hăng hái, ý chí chiến đấu sục sôi, "Tôi là núi, tôi là nước, tôi là ngôi sao trên mặt đất..."

Giản Ninh Huyền: "..."

"Giản tiên sinh là hoa, là chim, là tia chớp 3D sống động, màu đỏ của đèn bảy màu."

Giản Ninh Huyền: "..."

Bạn đang đọc truyện *Thi Thề Của Tôi Buông Thả Phóng Tung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Đi nhằm vào trại địch

Dịch: Jieun110498

Cuối cùng, Giản Ninh Huyền vẫn cùng An Bộ làm mấy chục cái bánh quy.

"Cho anh này!" An Bộ hào phóng đưa cho Giản Ninh Huyền một cái bánh hình mèo.

Cùng cô chơi suốt một buổi tối, kết quả chỉ được thưởng một cái bánh hình mèo, Giản Ninh Huyền: "..."

An Bộ cất bánh quy vào hộp kín rồi dặn dò: "Lúc tôi không có ở đây, anh không được ăn vụng đó, muốn ăn thì chúng ta sẽ cùng ăn."

Giản Ninh Huyền: "...". Ăn bánh quy còn muốn ăn chung sao...

An Bộ thấy anh chưa ăn bánh hình mèo, nhin không được thúc giục nói: "Không nếm thử sao? Đây là bánh hình mèo mà tôi đặc biệt vì anh mà thêm vị trà sữa."

Đặc biệt làm vì anh sao? Giản Ninh Huyền chần chờ một chút, đem bánh bích quy bỏ vào trong miệng, kết băng kết băng.

An Bộ mở to hai mắt, nhìn một vòng ánh sáng màu xanh lục giống như sóng nước phát ra từ trên người anh, lập tức làm lu mờ thể giới xám trắng, mặc dù chỉ có một hai giây nhưng cũng khiến cô cảm thấy thỏa mãn.

Bánh quy thơm ngọt, quả nhiên khiến cho tâm trạng Giản Ninh Huyền vô cùng tốt.

An Bộ vui vẻ cười một tiếng, quay người đi đến phòng tắm.

Giản Ninh Huyền nhìn bóng lưng nhẹ nhàng của cô, giữa lông mày hiện lên một phần dịu dàng. Nếu bây giờ An Bộ quay đầu, nhất định sẽ ngạc nhiên nhìn thấy trên người Giản Ninh Huyền lại xuất hiện một tầng ánh sáng màu hồng nhạt...

Ngày thứ hai không cần lên lớp, sáng sớm An Bộ ra ngoài luyện công, khi trở về mới 7 giờ, Giản Ninh Huyền còn chưa rời giường, cô sơ chế nguyên liệu cho bữa sáng, định đợi anh dậy rồi làm tiếp. Sau đó, lại bắt đầu việc học tập hằng ngày, nửa giờ luyện nghe, nửa giờ đọc thuộc lòng văn học nước ngoài, đồng thời đăng nhập các diễn đàn chứng nhận lớn, xem các viết liên quan đến kỹ thuật làm thiệp, tham gia trao đổi nhân tài, thu thập tin tức, hai tay còn đang thêu chữ thập, cách một giờ đứng dậy hoạt động tay chân và eo.

Đại não và thân thể hoạt động toàn diện, nhiều mục đích khác nhau mà mỗi ngày đều có nhiệm vụ học tập tương ứng.

Chỉ là sau khi Giản Ninh Huyền vào ở, An Bộ lại thêm một nhiệm vụ, đó chính là đứng giờ cho Mèo chủ từ ăn, tranh thủ khiến anh phát sáng.

8 giờ, sát vách truyền đến tiếng mở cửa, An Bộ vừa vận đọc xong một trang văn học nước ngoài, tranh chữ thập hôm nay cũng đã thêu xong.

"Buổi sáng tốt lành ~" An Bộ từ toilet đi ra chào Giản Ninh Huyền.

"Buổi sáng tốt lành." Giản Ninh Huyền trả lời.

Sau đó, anh thấy trên ghế sofa của An Bộ có thêm hai gối ôm thêu chữ thập hình mèo. Vốn không có gì, vấn đề là hai con mèo kia, một con đen đỏ xanh lá, một con nâu tím xanh dương, cho dù anh đã dần thích ứng với "gu" thẩm mỹ của An Bộ nhưng cũng khó có thể chấp nhận được cách phối màu lạ như vậy.

Khỏe miệng nhức nhích mấy lần, cuối cùng vẫn nhịn xuống không nói ra. Ở trong nhà người khác, tốt xấu cũng nên tôn trọng "gu" người ta một chút. (An Bộ: Đây là bệnh mù màu, tuyệt đối không phải "gu" thật sự của cô...)

Ăn sáng xong, An Bộ định về phòng hoàn thành các nhiệm vụ còn lại thì bị Giản Ninh Huyền gọi: "An Bộ, tối nay cô có rảnh không?"

"Có chuyện gì vậy?" An Bộ nhìn anh.

"Tôi muốn tham gia một bữa tiệc sinh nhật, cô có thể đi cùng tôi được không?" Hai ngày trước Giản Ninh Huyền nhận được thiệp mời của bác cả Giản Thành đưa tới, quần chật lấy anh bắt tham gia, còn dùng cháu gái mình uy hiếp, thật sự không có cách nào nên anh chỉ có thể đồng ý.

Giản Ninh Huyền là do Giản Thành nuôi dưỡng, ông ép anh tham gia bữa tiệc cũng là vì muốn anh tiếp xúc với phụ nữ nhiều một chút, tránh cho sau này tuổi già cô độc suốt đời.

Bởi vì thể chất của anh đặc biệt, cộng thêm tính cách lạnh nhạt sắc bén, không dễ gần, từ nhỏ đến lớn đều không có duyên với phụ nữ. Không chỉ với phụ nữ mà bất kỳ người nào chỉ cần ở cạnh anh hơn mười phút đều sẽ cảm thấy đầu óc quay cuồng, máu nóng dâng lên, giống như bị sốt vậy.

Cho đến khi anh gặp được An Bộ.

"Tiệc sinh nhật? Bạn của anh sao?" An Bộ thuận miệng hỏi.

"Không phải." Giản Ninh Huyền nói, "Là con gái của thế giao với bác cả tôi, hình như gọi là Dương Thiển Thiển."

Nếu không quen, chắc chỉ là lướt qua nên An Bộ gật đầu nói: "Được, tôi có cần chuẩn bị gì không?"

"Không cần, bữa tiệc tổ chức ở biệt thự nhà cô ấy, chỉ cần ăn mặc gọn gàng là được."

An Bộ làm động tác "OK" với anh.

Hơn tám giờ tối, Giản Ninh Huyền mang theo An Bộ mặc một bộ lễ phục nhỏ đi đến biệt thự Dương gia.

Bữa tiệc này mời phần lớn là người cùng lứa, bầu không khí tương đối thoải mái, không có quá nhiều quy củ.

Giản Ninh Huyền xuống xe, lập tức xoay người giúp An Bộ mở cửa.

An Bộ tự nhiên khoác cánh tay anh, lại bị anh vô thức tránh đi.

An Bộ: "?"

Giản Ninh Huyền giải thích: "Nhiệt độ cơ thể của tôi cao, cô dựa quá gần sẽ không thoải mái."

"Nếu không thoải mái, tôi sẽ không đồng ý để anh vào ở nhà tôi." An Bộ khoắc lên cánh tay anh.

Ngón tay mảnh khảnh khoắc lên trên áo màu đậm, giống như bạch ngọc trong suốt. Khí mát lạnh từ cổ tay chậm rãi truyền vào cơ thể, trong nháy mắt xóa đi sức nóng trên người anh.

Giản Ninh Huyền thấy vẻ mặt cô tự nhiên, không giống như khó chịu, cảm thấy yên tâm một chút.

Hai người cùng đi vào biệt thự, dưới sự hướng dẫn người phục vụ đi thẳng vào vườn hoa.

Trong hoa viên lớn, ánh đèn lấp lánh, trên bàn dài bày đầy đồ ăn, đồ uống và trái cây, nam nữ trẻ tuổi mặc quần áo gọn gàng tụ tập thành nhóm chuyện trò vui vẻ. Giản Ninh Huyền và An Bộ đến cũng không gây sự chú ý của quá nhiều người. Mặc dù ngoại hình của hai người xuất chúng nhưng người biết bọn họ lại không nhiều.

Trước kia Giản Ninh Huyền vẫn luôn ở nước ngoài, cộng thêm nguyên nhân nghề nghiệp và tính cách, rất ít tham gia loại tiệc này. Chỉ cần anh nói ra tên dòng họ, tin là phần lớn người ở đây sẽ vì vậy mà choáng váng. Giản gia hai giới chính trị thương nhân đều có sức ảnh hưởng cực lớn, tài lực hùng hậu, đủ để đưa vào hàng ngũ hào môn hàng đầu trong nước. Chỉ là ba của Giản Ninh Huyền là người khiêm tốn, không giống như bác cả của anh, quan hệ của hai cha con cũng không tốt, cho nên tên Giản Ninh Huyền ít có người nghe nói.

Đúng lúc này, trong đám người truyền đến tiếng vỗ tay, thọ tinh đêm nay là Dương Thiển Thiển xuất hiện.

Dương Thiển Thiển khoảng hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi, tóc uốn gọn sóng, trên tai đeo một đôi hoa tai viên bạc làm bằng ngọc trai, mặc trên người một bộ lễ phục nhỏ xanh vỏ cau, dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, đáng yêu, giọng nói cũng đặc biệt ngọt ngào.

Sự chú ý An Bộ lại không ở trên người cô, mà nhìn về phía cô gái đứng bên cạnh cô, vị tiểu thư Nguyên Thi Thi, chính là người cướp đi bạn trai cũ của Tần Nghiên. Nếu không phải có liên quan đến Tần Nghiên, có lẽ cô đã sớm quên nhân vật này.

Chỉ là giữa các cô cũng không có tiếp xúc, cho nên An Bộ cũng không để cô ta ở trong lòng.

"Có đói bụng không?" Giọng nói Giản Ninh Huyền mang theo luồng nhiệt truyền vào tai An Bộ.

Tai An Bộ khẽ nhúc nhích, có chút kinh ngạc nhìn Giản Ninh Huyền. Vừa rồi không phải là ảo giác, cô có thể cảm nhận được một chút nhiệt độ hay sao?

"Sao vậy?" Giản Ninh Huyền bị cô nhìn mà khó hiểu.

An Bộ ngoắc ngoắc tay với anh, ra hiệu anh cúi đầu xuống.

Giản Ninh Huyền hơi nghiêng người, đến gần An Bộ.

"Anh nói nhỏ với tôi, vị Dương tiểu thư kia có xinh đẹp không?" Mắt An Bộ long lanh có thần hỏi.

Mặt Giản Ninh Huyền lạnh lùng, hoàn toàn không ngờ cô thần thần bí bí kêu anh lại gần chỉ vì hỏi một vấn đề nhàm chán như vậy.

Đang muốn đứng thẳng người lại bị An Bộ kéo cả vạt, đồng thời đưa lỗ tai đến trước mặt anh, thúc giục nói: "Vấn đề này rất quan trọng, anh mau nói đi."

Vấn đề này quan trọng chỗ nào chứ?

Giản Ninh Huyền: "... Cũng tạm, không đẹp bằng cô."

Một luồng khí ấm áp phả vào mặt, như lông vũ lướt qua trên da thịt lạnh băng của cô.

Không phải là ảo giác!

Hơi thở của anh thật có thể khiến cô cảm nhận được nhiệt độ!

Trong mắt An Bộ lấp lánh trong suốt, trái tim trong cơ thể đầy từ khí âm u này giống như cũng nhảy lên một cái.

Một giây sau, ánh mắt cô nhìn Giản Ninh Huyền tựa như phát hiện con nhà mình trở thành siêu nhân, tràn đầy vui mừng và cung chiêu.

Giản Ninh Huyền: "... Khen cô một câu xinh đẹp lại làm cho cô vui vẻ như vậy sao? Về sau có lẽ nên thường xuyên khen cô... Đột nhiên cảm giác mình giống như An Bộ.

Đang lúc hai người đắm chìm trong suy nghĩ hoàn toàn trái ngược, phía xa lại truyền tới một trận ồn ào.

Hai người đồng thời nhìn nơi đó, chỉ thấy hai nam ba nữ một trước một sau đi vào trong tầm mắt của mọi người, bầu không khí trong hoa viên bởi vì sự

xuất hiện của bọn họ mà trong nháy mắt bùng nổ.

"Trời ạ, là Kỳ Tư Kỳ!"

"Còn có Hoa Áo và Lưu Uyển Nhi."

"Bạn trai của Kỳ Tư Kỳ nhìn rất quen?"

"Cậu làm gì vậy? Là Trầm tiên sinh mà cũng không nhận ra!"

"Trầm tiên sinh cũng tham gia loại tiệc như vậy sao? Mặt mũi Thiên Thiên tiểu thư thật là lớn!"

"Chờ một chút, người cuối cùng kia là ai?"

"Ôi trời! Là nữ thần Bối Mộng Lạp! Vết thương trên mặt cô đã hồi phục rồi sao?"

Đám người thảo luận đầy hưng phấn, tất cả ánh mắt đều tập trung vào mấy vị khách quý đến trễ này.

Trên mặt An Bộ không hề dao động, chỉ nhìn vị Trầm tiên sinh kia một chút. Hôm qua bọn họ gặp nhau ở trung tâm, là anh trai của học viên mới Cố Lạc, tài xế của anh ta còn đụng xe cô, muốn cô đưa hóa đơn gửi cho anh ta.

Lúc này, An Bộ đã sớm quên đám người Kỳ Tư Kỳ, Lưu Uyển Nhi và cô từng có mâu thuẫn, đối với người và chuyện râu ria, xưa nay cô sẽ không lãng phí trí nhớ của mình, dù sao mỗi ngày cô đều cần học tập và ghi nhớ đồ vật nhiều lắm.

Chỉ là Bối Mộng Lạp, ngược lại cô nhớ rất kỹ, dù sao cô ta mượn sự kiện cứu xe buýt, nhờ vào đó đem chính mình tạo thành nữ thần dũng cảm, kiếm được nhân khí của một đám người.

Bữa tiệc này, tụ tập kẻ địch gián tiếp của An Bộ, đối thủ cạnh tranh, người thế thân, có thể nói là kẻ thù vây quanh, mâu thuẫn rối rắm, mà bản thân cô lại không để ý đến.

Giản Ninh Huyền lạnh lùng nhìn về phía đám người vây quanh Bối Mộng Lạp, con tức giận xông lên đầu. Cô gái bên cạnh anh vì cứu người mà bị thương, không ai biết được, mà cô gái kia lại lợi dụng điểm này mà mua danh trục lợi, tự nâng giá trị của bản thân, thật sự là dễ tiện.

An Bộ dường như có cảm giác, quay đầu nhìn Giản Ninh Huyền, hỏi: "Sao thế?"

"Không có gì." Giản Ninh Huyền vô thức nắm chặt tay An Bộ.

Làn da tiếp xúc, một luồng nhiệt nhanh chóng luồn vào cổ tay An Bộ, cùng lúc đó, giá trị sinh khí mỗi giây tăng với tốc độ +5 vùn vụt đi lên.

10 điểm, 15 điểm, 20 điểm... Tăng tới 80 điểm mới dừng lại.

Cả người An Bộ ngậy ra, nhìn Giản Ninh Huyền nắm chặt cổ tay mình không nhúc nhích.

Một lát sau, cô trở tay cầm lấy tay Giản Ninh Huyền, nói ra: "Giản tiên sinh, từ hôm nay trở đi, tôi nhất định sẽ hầu hạ anh giống như hầu hạ mèo thần."

Giản Ninh Huyền: "..."

Bạn đang đọc truyện *Thị Thê Của Tôi Buông Thả Phóng Tung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 20: Nụ cười của yêu nghiệt

Dịch giả: Jieun110498

Giản Ninh Huyền không thể không thừa nhận, thường xuyên theo không kịp mạch não của An Bộ, nhưng khi ở cạnh cô luôn cảm thấy rất nhẹ nhàng, vui sướng, vừa mới vì cô mà tức giận cũng bị một câu nói của cô mà tan thành mây khói.

Tức giận tan đi, An Bộ lại nhẹ nhàng tăng 2 điểm giá trị sinh khí, lập tức cho Giản Ninh Huyền một khuôn mặt tươi cười ($\geq \nabla \leq$)

Lúc này Giản Ninh Huyền mới chú ý mình đang nắm tay cô, giật mình vội vàng buông ra, nhìn da thịt vừa chạm qua kia, nổi lên một tầng màu hồng, chỉ là rất nhanh liền biến mất.

"Thật xin lỗi..." Giản Ninh Huyền biết rõ nhiệt độ cơ thể của mình sẽ gây rắc rối cho người khác như thế nào, ánh mắt lộ ra vẻ lo lắng nhìn An Bộ.

"Vì sao lại đột nhiên nói xin lỗi?" An Bộ giờ tay lên: "Bởi vì anh nắm tay tôi sao? Không cần lo lắng, anh thích thì có thể tùy ý nắm lấy, tôi không ngại đâu." Phải nói là vô cùng vui sướng!

"Cô... Không cảm thấy nóng sao?" Giản Ninh Huyền chân chừ hỏi.

Nóng? Loại cảm giác này đã một thế kỷ cô không được trải qua! Đây là lúc đói - khát - khó chịu, xin anh, làm ơn khiến cho cô được nóng lại!

"Thế chất của tôi là âm hàn, không sợ nóng chút nào." An Bộ hỏi lại: "Ngược lại là anh, ở cạnh tôi có cảm thấy lạnh không?"

Lạnh? Hoàn toàn không.

Lo lắng trong mắt Giản Ninh Huyền như sóng nước đẩy ra, trở nên sáng sủa, cúi đầu nhìn chăm chú cô gái bên cạnh, trái tim phảng phất như viên đá ném vào mặt hồ, nổi lên từng con sóng gợn, ý cười trên đuôi lông mày, đôi mắt lạnh lấp lánh, giống như pháo hoa nở rộ, thấp sáng cả bầu trời đêm.

An Bộ: Emma, nụ cười của tên yêu nghiệt này! Tâm hồn thiếu nữ như bị điện giật cả ngày?

"Giản tiên sinh, anh nên cười nhiều hơn." An Bộ không keo kiệt mà khen: "Chỉ cần anh giữ nụ cười như vậy, tôi dám khẳng định là 99% cô gái và 50% chàng trai ở đây sẽ chao đảo vì anh."

99% cô gái thì thôi đi, 50% chàng trai là ý gì chứ?

Giản Ninh Huyền thu lại nụ cười, khôi phục vẻ lãnh đạm trước kia.

An Bộ tiếc nuối nhìn anh một cái, lập tức đưa mắt nhìn sang vườn hoa bên kia.

Mấy người Dương Thiển Thiển, Kỳ Tư Kỳ, Bối Mộng Lạp và Trầm tiên sinh trở thành tiêu điểm của bữa tiệc, bị đám người vây quanh.

An Bộ và Giản Ninh Huyền đứng một góc vườn hoa, không hợp với cảnh náo nhiệt bên kia.

Giản Ninh Huyền cảm thấy nhiệm vụ tham gia bữa tiệc đã hoàn thành, thế là nói với An Bộ: "Chúng ta về nhà thôi?"

"Được." Cô tất nhiên là không có ý kiến.

"Cô chờ tôi một chút." Giản Ninh Huyền dặn dò một tiếng, quay người đi đến toilet.

An Bộ chậm rãi dạo bước, gió đêm thổi làn váy cô, nhẹ nhàng chạm chớn.

"Cô giáo An." Một giọng nam quen thuộc từ phía sau truyền đến.

An Bộ nhìn lại, phát hiện Trầm tiên sinh vừa rồi còn ở trong đám người lại đi về phía cô.

"Thật sự là cô sao?" Trầm tiên sinh đi mấy bước đến gần An Bộ, cười hỏi: "Không nghĩ tới ở chỗ này lại gặp được cô, cô là bạn của Dương tiểu thư sao?"

"Không phải, tôi đến cùng bạn." An Bộ khách khí trả lời.

"Thật xin lỗi, hôm qua tôi quên giới thiệu." Trầm tiên sinh nhìn khí chất nổi bật của cô gái trước mắt này: "Tôi là "Trầm Mộc Nhiên", anh trai của Cốc Lạc. Ngày mai Cốc Lạc sẽ học ở lớp của cô giáo An, xin chiếu cố nhiều hơn."

"Cậu ấy là học viên của tôi, nhất định tôi sẽ hướng dẫn tốt." Ánh mắt An Bộ lướt qua anh ta, hôm qua cô có chú ý tới trên người đàn ông này sinh khí như ẩn như hiện, rất không ổn định, đây là dấu hiệu sắp xảy ra chuyện ngoài ý muốn, có ảnh hưởng đến tính mạng hay không, còn phải chờ đến ba ngày trước khi xảy ra chuyện mới biết được.

"Vậy làm phiền cô giáo An." Trầm Mộc Nhiên nhìn bữa tiệc một chút, mời: "Dương tiểu thư sẽ cắt bánh gatô, chúng ta cùng đi qua chứ?"

An Bộ đang muốn từ chối, chợt thấy một cô gái bước nhanh về phía bên này.

"Mộc Nhiên, anh ở đây làm gì vậy?" Kỳ Tư Kỳ đi đến cạnh Trầm Mộc Nhiên, ôm chặt lấy tay anh ta, ánh mắt tràn ngập địch ý nhìn An Bộ, "A, vị này không phải là diễn viên quần chúng của « Khuynh Thành Tuyệt Đại » sao? Có phải Trương Thính Nam đã sa thải cô rồi không?"

Trầm Mộc Nhiên hơi nhíu mày, An Bộ lại bình tĩnh, cẩn thận quan sát Kỳ Tư Kỳ một chút, mơ hồ nhớ lại thân phận của cô, hình như là nữ chính trước kia của « Khuynh Thành Tuyệt Đại ».

"Hai người quen biết sao?" Trầm Mộc Nhiên hỏi.

Kỳ Tư Kỳ cười lạnh nói: "Sở dĩ « Khuynh Thành Tuyệt Đại » giải tán là vì Trương Thính Nam muốn để cô ấy thay thế vai diễn nữ số hai của Lưu Uyển Nhi. Thủ đoạn của cô ấy rất lợi hại khiến Vũ Hạo vô cùng "tán thưởng"."

Hai chữ "tán thưởng" mang theo vài phần mập mờ hại người.

An Bộ có chút khó hiểu, rốt cuộc cô đã làm gì khiến người người căm ghét, làm cho cô ta cố tình nhắm vào mình như vậy?

Mặc dù cô không thích gây sự, nhưng nếu người khác muốn lấn lên đầu thì cô cũng sẽ không nuốt giận vào bụng, lúc này trả lời: "Lúc trước Trầm tiên sinh đầu tư « Khuynh Thành Tuyệt Đại », nhưng đáng tiếc là ngài đối với Kỳ tiểu thư "cưng chiều có thừa", vì một câu nói của cô liền rút vốn. Thiếu chút nữa là đoàn phim rơi vào cảnh khó khăn, cũng may Trương đạo tìm được nhà đầu tư mới, tránh khỏi nguy cơ đoàn phim phải giải tán."

Trầm Mộc Nhiên nhủ thầm, Kỳ Tư Kỳ tức giận nói: "Cô là ai, dám nói Trầm tiên sinh như vậy chứ? Cô biết anh ấy là ai sao?"

"Có phải loại người kiêu căng hống hách giống như cô đều thích dùng lời thoại này không?" An Bộ cười nói, "Động một chút là nói với nhà tôi, trắng trợn ý thể hiếp người, làm vậy thật sự rất thoải mái, rất về vang sao?"

"Cô!" Sắc mặt Kỳ Tư Kỳ đỏ lên, chỉ về phía cô không nên lời. Bị An Bộ nói như vậy, còn muốn nói nhà tôi hay không?!

Trầm Mộc Nhiên lại là bộ dạng cười như không cười, che miệng ho nhẹ một tiếng, nói: "Được rồi, hôm nay là sinh nhật của Dương tiểu thư, mọi người có gì không thoải mái thì sau này hãy nói, đừng gây thêm phiền phức cho người ta."

Kỳ Tư Kỳ tức giận, hung hăng trừng mắt với An Bộ.

"Trầm tiên sinh, Kỳ tiểu thư, Dương tiểu thư chuẩn bị cắt bánh gatô, hai người mau tới đây đi." Đúng lúc này, một giọng nói dịu dàng không xa truyền đến.

Ba người đồng thời quay đầu lại, chỉ thấy một bóng hình xinh đẹp đứng dưới ánh đèn, cười vẫy tay.

Kỳ Tư Kỳ thấy người này, trong mắt sáng lên, nói với An Bộ: "Vị kia là Bối Mộng Lạp tiểu thư, chắc cô cũng đã nghe nói. Cô ấy là nữ số hai mà Trầm tiên sinh mới đầu tư « Giang Sơn Mỹ Nhân », chỉ dựa vào cô ấy mà độ hot của « Giang Sơn Mỹ Nhân » vượt xa « Khuynh Thành Tuyệt Đại ». Chờ hai bộ phim phát sóng, ngược lại tôi muốn xem các người làm thế nào có thể so sánh với chúng tôi?"

An Bộ buồn bực: "Trong đoàn phim có một nữ số hai nhân khí cao hơn chính mình, cô làm nữ chính có vui vẻ không?"

Kỳ Tư Kỳ: "!" Mẹ nó thật đáng ghét mà!!!

Trầm Mộc Nhiên được chứng kiến tài ăn nói của An Bộ, mặc dù Kỳ Tư Kỳ xinh đẹp nhưng nói về tài năng và khí chất thì mười cô ta cũng không bằng vị cô giáo An này.

Lúc này, bỗng nhiên An Bộ nở nụ cười rực rỡ với nơi nào đó.

Trầm Mộc Nhiên và Kỳ Tư Kỳ theo tầm mắt của cô nhìn qua, thấy bóng dáng anh tuần cất bước đi tới, tóc màu nâu đậm có chút gợn lên, lông mày như lưỡi đao, sắc bén bức người, một đôi mắt xanh lam lạnh băng, ngũ quan đặc trưng của con lai, khôi ngô như là tượng hải thần.

Kỳ Tư Kỳ cảm thấy hô hấp trì trệ, tim đột nhiên đập nhanh hơn mấy phần.

Ánh mắt Trầm Mộc Nhiên hơi trầm xuống, giống như đang suy đoán thân phận của anh.

Người đến dĩ nhiên là Giản Ninh Huyền, anh cũng không nhìn hai người Trầm Kỳ một cái, đi thẳng tới bên cạnh An Bộ, nói khẽ: "Đội lâu không, chúng ta đi thôi?"

"Được." An Bộ khoát cánh tay Giản Ninh Huyền, cùng anh đi ra ngoài biệt thự.

Nhận thấy tâm trạng của Giản Ninh Huyền dường như có chút không vui, An Bộ không biết từ đâu lấy ra một viên kẹo vị xoài, lột giấy gói kẹo đưa tới bên miệng anh: "Này, ngon ngọt."

Mặt Giản Ninh Huyền không đổi ăn kẹo vào miệng, chỉ trong vài giây, buồn bực tản đi, hiện lên một vòng ánh sáng màu vàng nhạt.

An Bộ lập tức ở trong lòng gợn lên chữ V: Cho ăn thành công!

Mang theo bên người một ít đồ ăn cho mèo quả nhiên là chuyện đúng đắn mà!

Trầm Mộc Nhiên nhìn bóng lưng hai người đi xa, trong mắt mơ hồ lộ ra một tia tiếc nuối không rõ, lập tức nghe được Kỳ Tư Kỳ khinh thường nói nhỏ: "Hừ, vừa rồi ra về tài giỏi, kết quả còn không phải giống như mình, lại so ai cao quý hơn sao?"

Trầm Mộc Nhiên nhủ thầm, trước kia anh không cảm thấy học thức của phụ nữ nông cạn, tính cách buông thả là chuyện ghê gớm gì, nhưng khi so sánh đột nhiên cảm thấy phụ nữ bên cạnh này có chút tệ nhạt vô vị...

"Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Hai người kia không có làm khó cô chứ?" Giản Ninh Huyền hỏi.

"Anh thấy tôi giống như sẽ bị người khác làm khó sao?" An Bộ đuổi người một chút.

"Giống." Giản Ninh Huyền như đinh đóng cột, "Từ đầu đến chân đều giống."

An Bộ kinh ngạc: "Giản tiên sinh, anh vậy mà cũng biết nói chuyện cười?"

Giản Ninh Huyền: "..."

Thể hiện biểu cảm nghiêm túc không đổi, anh chứng minh cho cô rằng: Anh chưa bao giờ nói đùa.

"Anh yên tâm đi, nếu như tôi bị làm khó, nhất định sẽ tìm anh giúp đỡ."

"Ừm." Mặt Giản Ninh Huyền giãn ra, yên lặng xem câu nói này như là một lời hứa hẹn, hứa bảo vệ cô không bị ức hiếp.

Về đến nhà, An Bộ để Giản Ninh Huyền đi tắm trước, người đó lại nguyên tắc ưu tiên phụ nữ cho cô tắm trước.

An Bộ tựa ở cửa phòng tắm, miễn cưỡng nói: "Vậy không bằng chúng ta cùng tắm đi?"

Bàn tay to của Giản Ninh Huyền giờ ra, đơn giản mà thô bạo nhét cô vào phòng tắm, sau đó ầm một tiếng đóng cửa lại.

Nhìn chằm chằm cửa phòng tắm, cơ thể Giản Ninh Huyền cứng ngắc, vừa rồi trong nháy mắt trái tim của anh đã đập loạn xạ.

Còn chưa sắp xếp suy nghĩ xong, đột nhiên cửa phòng tắm lại mở ra một khe nhỏ, lập tức nhô ra nửa cái đầu.

Không đợi An Bộ nói chuyện, Giản Ninh Huyền nhanh chóng xòe bàn tay bao lại đỉnh đầu của cô, đẩy cô trở về, đóng cửa lại, âm thanh lạnh lùng nói: "Tắm nhanh lên!"

"... Tôi chỉ muốn nói, "Từ phòng tắm truyền đến giọng buồn buồn của An Bộ, "Tôi quên cầm áo ngủ rồi."

Giản Ninh Huyền: "..."

Bạn đang đọc truyện *Thi Thế Của Tôi Buông Thả Phóng Tung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Cuộc lội ngược dòng lớn

Dịch: Jieun110498

Buổi tối An Bộ ngồi trên thảm, ôm máy tính xem tin tức phim truyền hình mới nhất, phát hiện độ hot của « Giang Sơn Mỹ Nhân » thật sự rất cao, sách báo, weibo, trang web, các diễn đàn ngôi sao lớn, khắp nơi đều nhìn thấy chủ đề có liên quan, bởi vì Bối Mộng Lạp gia nhập « Giang Sơn Mỹ Nhân » tạo nên hình tượng tích cực vô cùng tốt trong lòng mọi người, bất luận cuối cùng bộ phim này được quay thể nào, tỉ lệ người xem cũng sẽ không thấp.

Đặc biệt là công ty đại diện cho Bối Mộng Lạp, lấy tội có ý gây thương tích để thắng kiện tên đàn ông "Hoàng Khai Bình", bồi thường 25 vạn, cộng thêm một năm tù có thời hạn. Mọi người gào lên vui sướng, nhao nhao bày tỏ nhất định sẽ hết sức ủng hộ nữ thần Bối Mộng Lạp.

Ngược lại, « Khuynh Thành Tuyệt Đại » hoàn toàn không có chủ đề nào, ngoại trừ Vũ Hạo, lần này Trương Thính Nam dùng phần lớn là người mới, không có độ hot gì. Bản thân ông cũng ít nổi tiếng, nếu không phải thỉnh thoảng weibo Vũ Hạo đăng tiến độ quay phim một chút, gần như mọi người không biết còn có một bộ phim như thế.

An Bộ không nghĩ tới việc mình mắc kẹt lại để Bối Mộng Lạp leo lên, còn chen ép phim cô đầu tư « Khuynh Thành Tuyệt Đại » xuống dưới đáy. Nếu tỉ lệ người xem bộ phim này quá thấp, việc đầu tư của cô sẽ không có ý nghĩa gì.

Vốn An Bộ không muốn để ý tới, chỉ là bây giờ cũng nên suy nghĩ một chút để vạch trần sự thật này.

Khi An Bộ đang suy nghĩ cách đối phó, bên Giản Ninh Huyền đã có hành động.

Lúc trước anh đã sớm thu thập đầy đủ chứng cứ, chỉ là nhìn dáng vẻ không tìm không phổi của An Bộ cũng không vội ra tay. Đến khi nhìn thấy Bối Mộng Lạp trong bữa tiệc, nhiều người vây quanh, náo nhiệt vô cùng, không chút cảm thấy lừa dối mọi người mà xấu hổ, cuối cùng anh quyết định công khai chân tướng.

Giản Ninh Huyền có một đoàn đội chuyên thu thập thông tin, vì muốn nắm hướng đi chính xác của thị trường chứng khoán, biến động quốc tế, tình hình trong nước, dự đoán phân tích, giá cả hàng hóa lên xuống, những quyết định lớn hay thay đổi nhân sự của các công ty lớn, xí nghiệp, ..., đều là trọng điểm mà bọn họ cần chú ý. Lần này đoàn đội vì ông chủ của bọn họ mà dành thời gian để điều tra một nhân vật nhỏ bé không liên quan đến công việc,

đương nhiên là loại tò mò này không thể nói, lấy tính cách của Giản Ninh Huyền, không ai có thể lấy được đáp án từ miệng anh.

Giản Ninh Huyền sắp xếp lại tài liệu đưa cho một thanh niên tên "Kiều Nặc", chính là lúc đó được An Bộ cứu, sau lại cùng An Bộ cứu người, đồng thời tận mắt nhìn thấy Hoàng Khải Bình hành hung người khác. Khi Bối Mộng Lạp mạo danh thay thế trở thành anh hùng toàn dân, chỉ có anh ta cố gắng làm sáng tỏ, chỉ là thấp cổ bé họng, không có ai tin tưởng lời anh ta nói.

Giản Ninh Huyền xem lại tin tức trên mạng, tra được thân phận của anh ta, cho rằng giao chứng cứ cho người sống sót sau sự kiện xe buýt lúc trước là thích hợp nhất.

Trong một nhà trọ cách đó mấy chục cây số, Kiều Nặc nhìn chằm chằm màn hình máy tính, trong mắt tràn đầy tức giận.

"Quá vô sỉ! Cô ta có tư cách gì mà chiếm lấy công lao của người khác chứ?!" Nhìn video Bối Mộng Lạp giả tạo, Kiều Nặc quả thực tức muốn nổ tung. Anh hoàn toàn nhớ kỹ lúc cô gái kia cứu người vô cùng quyết đoán và khi bị thương, cô hoàn toàn không tham công khen thưởng, sau đó lặng lẽ không tiếng động rời đi, kết quả lại bị cô gái dối trá này chiếm lấy lợi lộc.

Đáng tiếc là anh hoàn toàn không có chứng cứ, người sống sót khác cũng nhớ không rõ ngoại hình cô gái kia, chỉ có thể tức giận trong lòng mà không thể làm gì. Người ngoài đã tức giận như vậy, không biết trong lòng cô gái kia có bao nhiêu là khó chịu.

Ngay lúc tức giận, trong máy tính bỗng truyền đến âm thanh báo nhận được thư mới.

Kiều Nặc tiện tay nhấn mở thư, chỉ nhìn lướt qua, lập tức như bị đĩa bánh đập trúng, cả người ngây ra.

Gần đây Trương Thính Nam trải qua có chút khó khăn, bởi vì «Giang Sơn Mỹ Nhân» quá hot, rất nhiều địa điểm quay phim đều bị đoàn phim bọn họ thuê trước. Trương Thính Nam chỉ có thể xáo trộn kế hoạch quay phim, mặt khác lựa chọn địa điểm mới, dẫn đến chi phí tăng lên, thời gian cũng bị kéo dài.

Chẳng qua ông chỉ là đạo diễn, nhà đầu tư không ở trong nước, quan hệ xã hội và phương diện tuyên truyền khẳng định kém hơn so với Trầm tiên sinh đầu tư «Giang Sơn Mỹ Nhân», huống chi bọn họ còn có Bối Mộng Lạp gia nhập, càng lớn đến không thể đỡ được.

Trương Thính Nam thừa nhận áp lực rất lớn, nếu như thành tích «Khuynh Thành Tuyệt Đại» không được tốt sẽ không có cách nào ăn nói với nhà đầu tư, về sau chỉ sợ lẫn lộn trong giới này cũng khó. Trong lòng phát khổ nhưng ông không biểu hiện ra ngoài, vẫn như cũ hoàn thành từng bước quay phim.

Nhưng mà, diễn viên khác trong đoàn phim không bình tĩnh được như ông, lòng người tan rã, bầu không khí xuống thấp, quay phim như hiện trường đưa tang, vô cùng thê thảm.

"A a a!!! Tin tức lớn!!!" Một tiếng kinh thiên động địa bỗng nhiên vang lên ở studio.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía nơi phát ra tiếng.

Trương Thính Nam nhũn mảy, đang muốn trách mắng, đã thấy người kia nhảy dựng lên, vọt tới trước mặt ông, hưng phấn nói: "Đạo diễn, ngài mau nhìn, ngài mau nhìn đi!"

Ánh mắt Trương Thính Nam hừng hờ quét qua điện thoại -- «Bối Mộng Lạp lừa dối để nổi tiếng, anh hùng xe buýt đang khóc?», Trái tim nhảy một cái, ông nhanh chóng đoạt lấy điện thoại, bắt đầu cẩn thận xem bài đăng này, càng nhìn xuống dưới, biểu cảm trên mặt càng đặc sắc, đợi xem hết toàn bộ, ông vung tay lên, quát: "Tất cả nghỉ một ngày, mọi người lên mạng cho tôi!"

【Tôi là một trong số những người còn sống sót của sự kiện xe buýt, người cứu tôi không để lại lời gì, lặng lẽ rời đi cho nên tôi đến thành phố này, muốn tìm và báo đáp cô ấy, nhưng mới qua mấy ngày, tôi phát hiện một tiểu minh tinh đột nhiên biến thành "cô ấy", không biết xấu hổ chiếm công lao của cô, thân nhiên hưởng thụ sự ca ngợi của mọi người, trở thành nữ thần. Trước đó, tôi chưa từng nghĩ đến có người lại vô liêm sỉ như vậy. "Cô ấy" dung cảm cứu người, bị thương mà hủy hoại nhan sắc, cô ta lại lừa dối mọi người để nổi tiếng, ngồi không hưởng lộc. Mặc dù tôi chưa tìm được anh hùng, nhưng tôi nhất định vì anh hùng mà nói lý lẽ.】

【Phía dưới chính là tôi cùng một người tốt khác sắp xếp lại chứng cứ, mọi người tự phán đoán.】

【Chứng cứ thứ nhất: Nữ anh hùng lái xe là Omar 5C, một loại xe tầm trung rất phổ biến, màu xanh đậm. Bối Mộng Lạp không có lái loại xe này, từ khi cô ra mắt đến nay là xe bảo mẫu đưa đón, trên danh nghĩa chỉ đăng kí một chiếc quá hạn, giá thị trường 7 vạn (hình minh họa). Nhưng sau sự kiện xe buýt, đột nhiên Bối Mộng Lạp có một chiếc xe Omar 5C màu xanh lam, chiếc xe này là ngày thứ ba sau sự kiện, một nhân viên trong công ty giải trí mua. (kèm theo: Video ngày mua xe).】

【Chứng cứ thứ hai: Tai nạn lúc ấy, Bối Mộng Lạp đang ở Hàng Đông Thị cách hai trăm cây số, xin hỏi cô làm thế nào có thể "dịch chuyển không gian" đến hiện trường để cứu người? Đi tên lừa hay dùng ma thuật? (kèm theo: Ảnh cắt từ video bệnh viện thẩm mỹ)】

【Chứng cứ thứ ba: Từ trên ảnh cắt từ video có thể thấy được mặt của Bối Mộng Lạp thật sự bị thương nhưng không phải bởi vì cứu người mà vì tai nạn thẩm mỹ (kèm theo: Sổ ghi chép điều trị và ngày phẫu thuật của bệnh viện thẩm mỹ)】

【Chứng cứ thứ tư: Lúc nữ anh hùng cứu người, nín thở dưới nước hơn 2 phút, sau đó lại thể hiện thành thạo phương pháp cấp cứu, rõ ràng là đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp. Mà trước tai nạn một tháng, trong một chương trình Bối Mộng Lạp nói không biết bơi (kèm theo: Video chương trình)】

【 Sau khi nhìn những thứ này, mong mọi người nói cho tôi biết, các người còn cho rằng Bối Mộng Lạp chính là nữ anh hùng kia sao? 】

Khi nhìn những chứng cứ hùng hồn như vậy, tất cả mọi người mất cả tiếng.

【 Tôi vì cô gái kia cảm thấy xót xa. Dừng cảm cứu người lại bị người được cứu oán hận; không cầu danh lợi lại bị kẻ đê tiện mạo danh thay thế. Thật đáng buồn nhân tính của bọn họ, xoá bỏ toàn bộ nỗ lực của cô ấy, vấy bẩn một tấm lòng vàng. Khi các người coi một người khác như anh hùng mà khen ngợi, anh hùng chân chính lại chỉ có thể một mình gặm nhấm vết thương, không ai hỏi thăm. Càng châm chọc là bọn họ đưa hung thủ làm tổn thương cô gái kia vào tù, nhưng sau khi chuyện này được công bố, người kia rất có thể tránh được một kiếp, phán quyết cũng trở thành một trò cười. 】

【 Tôi chỉ muốn nói với anh hùng, hãy đứng ra trừng phạt những người làm tổn thương cô, tiếp tục kiên trì lòng chính nghĩa. Trên xe buýt có 42 mạng người, đều được cô cứu vớt, chúng tôi sẵn sàng vì cô mà chiến đấu đến cùng, vì cô mà lấy lại công đạo. 】

Sau bài đăng, còn kèm theo chữ ký cá nhân của 42, giản dị tự nhiên, lại có ý nghĩa sâu sắc.

Đây là một cú lợi ngược dòng lớn nhất từ trước tới nay, toàn bộ hệ thống mạng đều xôn xao!

Trong vòng một đêm, anh hùng được mọi người công nhận biến thành tiểu nhân lừa dối dễ nổi tiếng, trước đó còn đang hưởng thụ lời ca ngợi như nước sau đó lại chào đón một trận nguyên rửa ừ ừ kéo đến. Lúc trước mọi người ủng hộ cô ta có bao nhiêu chân thành, bây giờ trả ngược lại có bao nhiêu đáng sợ.

Dân mạng 1: 【 Mẹ kiếp, bữa cơm đêm qua của lão tử đều phun ra hết. 】

Dân mạng 2: 【 Hôm qua còn nói con gái tôi coi Bối Mộng Lạp như một tấm gương, kết quả cô ta lại là loại người này?! 】

Dân mạng 3: 【 A a a, tôi cho là thế giới giải trí là một dòng nước trong nhưng thực tế lại đánh vào mặt tôi, mẹ nó thế giới giải trí không có gì trong sạch! 】

Dân mạng4: 【 Tôi muốn biết anh hùng chân chính ở đâu, vết thương của cô ấy thế nào rồi? 】

Dân mạng 5: 【 Tôi muốn nói với anh hùng một câu xin lỗi, tôi cũng là một trong số những người còn sống sót trong tai nạn xe buýt, nhưng tôi hoàn toàn không nhớ rõ ngoại hình của ân nhân, khi Bối Mộng Lạp xuất hiện, tôi thật sự xem cô ta là người cứu mạng mình, mỗi ngày đều bình luận ủng hộ cô ta trên mạng, bây giờ suy nghĩ một chút, trong lòng thật sự cảm thấy rất khó chịu. 】

Dân mạng 6: 【 Chứng cứ lần này không chỉ có camera đường bộ, camera cửa hàng, còn có ghi chép mua xe, ghi chép điều trị, có thể thấy được người thu thập thông tin, năng lực lớn cỡ nào, đổi thành một người bình thường, chỉ sợ không thể làm được. 】

Dân mạng 7: 【 Hành vi của Hoàng XX cùng Bối XX làm cho ranh giới đạo đức tràn ngập nguy hiểm. Sau này còn có bao nhiêu người sẵn sàng quên mình cứu người nữa, ai biết được họ có nhận được tôn trọng và công bằng xứng đáng sau khi cứu người hay không? 】

Dân mạng 8: 【 Bối Mộng Lạp, mẹ nó mau cút đi! 】

Bạn đang đọc truyện *Thi Thử Của Tôi Buông Thả Phóng Tung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Xong chuyện phải tay bỏ đi

Dịch: Jieun110498

Việt

An Bộ còn chưa kịp ra tay thì trên mạng đã ồn ào dữ dội.

Bối Mộng Lạp bị dân mạng mắng chửi xối xả, dù cô ta đã cố gắng "làm sáng tỏ" cũng không thể lấy lại danh dự của mình, cuối cùng cô ta hoàn toàn không quan tâm, tình hình sắp chết lại hô lên: "Cái gọi là chứng cứ đều có thể làm giả, đề cô gái kia đối mặt với tôi, nhìn xem ai mới thật sự là anh hùng!"

Lời này vừa nói ra, thật sự có không ít người dao động, nhao nhao tỏ vẻ phải để người trong cuộc đến nói rõ, nếu như ngay cả mặt cũng không thấy đã định tội Bối Mộng Lạp, dường như có chút không thích hợp, nếu đổ oan cho người khác, lại bị tát vào mặt thì sao?

Trên mạng, làn sóng kêu gọi cô gái xuất hiện càng ngày càng cao, bọn họ đều hi vọng chuyện này có kết quả sáng tỏ.

"Rất khó khăn sao?" Giản Ninh Huyền thấy An Bộ do dự, mở miệng hỏi.

An Bộ: "Tôi không muốn nổi tiếng, rất phiền toái."

"Thật ra tôi có một cách, có thể ở trước mặt công kích Bối Mộng Lạp, cũng không bị người khác tra được thân phận của cô."

"Hà?" An Bộ hiểu kì nói, "Anh nói một chút xem, cách gì vậy?"

Giản Ninh Huyền hai mắt híp lại, từ từ nói: "Cô làm như thế này..."

Ngày thứ hai, có một người tên là "Chi cứu người không để lại tên", gửi thông báo đến weibo của Bối Mộng Lạp: 【 Tôi sẽ tới, vào 9 giờ ngày 21 tháng 10 ở đường Dã Hồ, không gặp không về. 】

Vì muốn tăng thêm độ tin cậy, Giản Ninh Huyền còn giúp An Bộ để thông báo ở chế độ công khai.

Trong nhất thời, tất cả mọi người đều kích động. Đối phương sắp xếp ở địa điểm xảy ra tai nạn lúc trước rõ ràng là muốn tuyên chiến!

Bây giờ Bối Mộng Lạp đã đâm lao phải theo lao, chỉ có thể tiếp tục cố gắng chống đỡ, nhưng cũng không phải không làm gì, cô âm thầm thuê một đám người, chú ý chiếc xe Omar màu lam chạy đến địa điểm xảy ra tai nạn vào hôm đó, nghĩ cách gây ra tai nạn để chặn đường.

Kết quả lại tính sai là vì việc này lan truyền rộng rãi, có rất nhiều người mua xe Omar màu lam giống trong video, cũng vì vậy mà lần đầu tiên Lưu Uyển Nhi gặp An Bộ mới mĩa mai cô là "chạy theo trào lưu".

Trên thực tế, đến ngày hẹn, không cần Bối Mộng Lạp chủ động sắp xếp thì đường từ vùng nội thành đến ngoại ô đều có người đến xem náo nhiệt, gây kẹt cứng đến con kiến cũng không chui lọt.

Vì Bối Mộng Lạp đã sớm tới địa điểm hẹn trước hai giờ cho nên không bị kẹt xe giữa đường.

Nhìn cuối dòng xe ở phía xa, Bối Mộng Lạp thầm cầu nguyện cô gái kia không xuất hiện hoặc đến trễ một hai tiếng, như vậy cô có thể lấy lý do hợp tình hợp lý là đối phương thất hứa, tránh gây khó xử.

Trong phạm vi ba mươi mét bên hồ đều bị vệ sĩ dùng dây cảnh báo ngăn lại, bên ngoài người đứng lít nhít.

Thấy cách thời gian đã hẹn càng ngày gần, âm thanh ồn ào trong đám người vang lên. Không ít nhìn xung quanh hai bên đường, chờ nữ anh hùng trong tai nạn xuất hiện.

Đúng lúc này, một chiếc xe mô tô cũ nát xuyên qua khe hở của dòng xe, từ từ lái đến bên này, không có ai chú ý đến chiếc xe đáng lẽ phải đưa vào vựa mô tô, khi nó chạy tới sát dây cảnh báo, một bóng dáng yếu điệu từ trên xe bước xuống.

Vệ sĩ đi tới, vừa chuẩn bị nói cô quay về, lại thấy cô tháo mũ bảo hiểm xuống liền ngậm miệng lại.

Bởi vì trên mặt cô gái này đeo một cái mặt nạ, che khuất hơn nửa khuôn mặt, chỗ che khuất chính là nơi nữ anh hùng kia bị thương.

Khi cô gái đi qua dây cảnh báo, chậm rãi đi tới chỗ Bối Mộng Lạp, trong đám người lập tức truyền đến tiếng la hét phấn khởi, phóng viên lập tức giơ máy ảnh lên, rắc rắc rắc rắc, chụp điên cuồng.

Cô gái mặc một bộ đồ màu lam, thiết kế ôm sát người phác họa thân hình duyên dáng của cô, tóc dài buộc thành đuôi ngựa, trên tay cầm mũ sắt, từng bước đi về phía Bối Mộng Lạp.

Khi cô xuất hiện, đám người Kiều Nặc đã nhận ra thân phận của cô, trên mặt không khỏi nở nụ cười kích động.

"Mẹ kiếp, chỉ nhìn bóng lưng mà tôi cũng muốn yêu cô ấy rồi!"

"Không nghĩ là cô sẽ đi mô tô tới."

"Với ngoại hình và phong cách này, tôi cho 99 điểm, còn 1 điểm là vì tôi sợ cô ấy kiêu ngạo."

"Tôi nghi ngờ chiếc mô tô kia là sản phẩm công nghệ cao, không được, tôi phải sờ một chút!"

"Cho tôi nữa!"

Một đám người chen chúc đi đến gần mô tô, người sờ một cái, tôi sờ một cái, vệ sĩ đứng bên cạnh thật sự không nhìn được nữa, lên tiếng ngăn cản: "Đừng sờ nữa, nếu tiếp tục thì có khi nó sẽ rời ra từng mảnh đấy."

Một bên khác, An Bộ tới trước mặt Bối Mộng Lạp, cười nói: "Tôi đã tới."

Bối Mộng Lạp theo bản năng tránh ánh mắt của cô, lại lập tức hást cảm lên, cất giọng nói: "Trên mạng đều nói tôi giả mạo cô, vậy có chứng cứ gì chứng minh cô đã cứu người không?"

An Bộ ném mũ trên tay qua một bên, đi đến bên hồ, nói: "Dùng sự thật để chứng minh, chúng ta cùng lặn xuống nước, nín thở 2 phút."

Sắc mặt Bối Mộng Lạp trắng nhợt, mặc dù gần đây cô đã học bơi lội, nhưng cũng chỉ là trình độ sơ cấp, căn bản không thể nào nín thở 2 phút được, mà hiện tại đã vào thu, nước hồ lạnh băng, làm sao cô chịu đựng được chứ?

"Thi đi!" Đám người lập tức thúc giục, "Cô gái cứu người đã nín thở trong nước đủ 2 phút rồi!"

Bối Mộng Lạp khê cần môi, đưa đầu ra cũng chết, rút đầu lại cũng chết, không bằng cứ cùng cô ấy thi một lần, nếu như cô thành công nín thở được 2 phút hoặc đối phương không làm được thì sao?

"Được, tôi thi với cô." Câu này vừa nói khỏi miệng, ngược lại có không ít người cổ vũ cho Bối Mộng Lạp.

Để bảo đảm tính công bằng, hai người chọn trong quần chúng hai người làm trọng tài, ngoài ra còn có hai vệ sĩ chuẩn bị ứng phó với tình huống phát sinh bất cứ lúc nào.

Bối Mộng Lạp bắt đầu khởi động tay chân, An Bộ lại đứng yên.

Trọng tài tạm thời bên cạnh nhìn không được mà hỏi: "Cô không khởi động một chút sao?"

An Bộ trả lời: "Tôi đã làm lúc lái mô tô."

Sau hai phút, Bối Mộng Lạp chuẩn bị sẵn sàng, sau đó trọng tài tạm thời phát lệnh một tiếng, hai người đồng thời chìm vào trong nước.

Mọi người vây xem nín hơi mà chờ đợi, hiện trường lại đặc biệt yên tĩnh.

60 giây, 70 giây, 80 giây, 90 giây... Thời gian trôi qua từ từ, lúc còn lại 30 giây, hai người đều chưa nổi lên.

Đám người bắt đầu dao động, một nhóm người lại lo lắng có phải xảy ra chuyện rồi không, một bộ phận thì nghĩ nếu hai người đều thông qua kiểm tra thì ai mới là anh hùng thật sự?

Dưới nước, An Bộ nhẹ nhàng lơ lửng trong nước, nhìn một luồng tử khí không ngừng tỏa ra trên người Bối Mộng Lạp, cô ta còn cố gắng không nổi lên mặt nước.

An Bộ thở than một tiếng, chẳng lẽ thể diện và hư vinh còn quan trọng hơn mạng sống hay sao?

"Chỉ còn 10 giây!" Lúc này, tiếng của trọng tài từ trên bờ truyền đến, sau đó khẩn trương đếm, "... 5, 4, 3..."

Sau khi đến số "0", chỉ nghe ào một tiếng, An Bộ mang theo mặt nạ xuất hiện trong tầm mắt mọi người, nhưng không thấy Bối Mộng Lạp.

"Bối Mộng Lạp đâu rồi?" Không ít người lên tiếng hỏi.

An Bộ xoay người một cái, nhảy vào trong nước lần nữa, chỉ một lát, cô kéo Bối Mộng Lạp bất tỉnh nhân sự lên bờ.

Lúc này cô ta đã rơi vào trạng thái chết giả, hoàn toàn không có hơi thở, không cần vệ sĩ ra tay, An Bộ đã bắt đầu làm hô hấp nhân tạo, một màn cứu người lúc trước dường như được tái diễn, giờ phút này, anh hùng thật giả, chỉ cần liếc một cái là thấy rõ.

"Khụ khụ." Bỗng nhiên Bối Mộng Lạp phun ra một ngụm nước lớn, ôm ngực thở dốc.

An Bộ đứng lên, lạnh lùng nhìn cô: "Mùi vị của cái chết như thế nào?"

Sắc mặt Bối Mộng Lạp trắng bệch, môi thâm đen, toàn thân run lẩy bẩy, nước mắt không khỏi tràn ra, cô đưa tay che mặt, ngồi dưới đất nghẹn ngào khóc rống lên.

Cô đã bị lộ tẩy, vậy là hoàn toàn kết thúc.

Vì một danh tiếng giả dối mà từ bỏ tất cả ranh giới cuối cùng thì có đáng không?

So với trừng phạt loại người đáng buồn này, An Bộ cảm thấy không bằng về nhà cho Mèo chủ từ nhà cô ăn càng khiến cô vui vẻ, cảm thấy thoải mái hơn.

Ngẩng đầu nhìn đám người xung quanh đang kích động, An Bộ giọng nói: "Nhớ kỹ biệt hiệu của tôi: Chỉ cứu người không để lại tên."

Nói xong, cô lại nhảy xuống nước, trước cái nhìn của mọi người, như một con cá kiếm bơi tới bờ hồ bên kia, bên đường nhỏ bất ngờ dừng lại một chiếc xe Omär màu xanh lam. Một người đàn ông đưa tay kéo cô gái lên bờ, lấy khăn bao lấy cô, che chở cô ngồi vào phía sau xe, sau đó nghênh ngang lái xe rời đi.

Quần chúng vây xem: Mẹ kiếp, cứ thế mà đi sao? Thật đúng là con mẹ nó "không để lại tên"!!!

Xế chiều hôm đó, trên các phương tiện truyền thông lớn đều đưa tin chuyện này, diễn đàn, weibo, sách báo nhanh chóng bùng nổ. Sự thật không thể nghi ngờ, Bối Mộng Lạp trở thành trò cười của toàn dân nhưng không khỏi khiến người ta cảm thấy có chút đáng buồn, đáng thương.

« Giang Sơn Mỹ Nhân » cũng bởi vì vậy mà nhận lấy công kích, Kỳ Tư Kỳ tức hỗn hển, lúc này liền sa thải cô khỏi đoàn phim. Bên công ty giải trí cũng tuyên bố với bên ngoài: Chuyện này hoàn toàn là kế hoạch của Bối Mộng Lạp và người đại diện của mình, cấp trên của công ty hoàn toàn không biết. Cư dân mạng nhỏ vào: Anh hùng nội đẹp trai.

Cùng lúc đó, việc Bối Mộng Lạp đã phẫu thuật thẩm mỹ đi chụp quảng cáo, làm đại diện phát ngôn, tất cả đều bị dân mạng công kích mạnh mẽ, bản thân cô cũng đứng trước một khoản bồi thường kéké xù. Còn lấy tội cô ý gây thương tích đưa Hoàng Khải Bình vào tù, thật sự đúng như suy đoán là được thả ra, nhưng cuộc sống sau này của ông ta cũng không quá tốt.

Câu nói "Chỉ cứu người không để lại tên" cũng trở thành từ khóa hot search, thể hiện con người tự do phóng khoáng khiến đám người tràn ngập sùng bái với cô gái chỉ lộ nửa khuôn mặt. Còn chiếc mô tô phổ phẩm mà An Bộ để lại ở hiện trường, bị quần chúng nhiệt tình tháo thành linh kiện, lấy về sưu tầm. Cho nên nói, cô cô ý lái mô tô tới điểm hẹn, rõ ràng đã có kế hoạch từ trước.

An Bộ nhờ vào cơ hội này, lấy danh nghĩa nhà đầu tư cho « Khuynh Thành Tuyệt Đại » tuyên truyền một phen, nâng độ nổi tiếng thật cao. So với « Giang Sơn Mỹ Nhân », « Khuynh Thành Tuyệt Đại » khiêm tốn mới xuất hiện lực lượng ủng hộ mới.

So với vài ngày trước, bây giờ đoàn phim « Khuynh Thành Tuyệt Đại » có thể nói là mờ mịt mờ mịt, ý chí chiến đấu sục sôi.

Trương Thính Nam tin chuyện này nhất định là nhà đầu tư của bọn họ đứng phía sau thao túng, bình tĩnh đánh bại đối thủ, trong lòng không khỏi có suy nghĩ mới về thực lực bọn họ, đối với tương lai của bộ phim này càng có lòng tin. Cái gọi là cây to hóng mát, rốt cục ông cũng có thể không cần lo lắng mà yên tâm quay phim rồi.

"Ngày hôm nay rất vui về sao?" Giản Ninh Huyền thấy An Bộ đang làm bánh gatô, dùng kem bơ màu sắc khác nhau làm thành bảy đóa hoa, dáng vẽ làm việc vô cùng thoải mái vui vẻ.

"Có ngày nào mà tôi không vui sao?" An Bộ ngừng làm hoa, lấy kem bơ dính trên ngón tay ngậm vào miệng, ừm, hoàn toàn không có hương vị như trước đây.

Giản Ninh Huyền đi tới: "Tôi có thể nếm thử một chút không?"

"Đương nhiên." An Bộ chỉ vào một loạt bánh gatô to nhỏ trên bàn, "Cứ tùy tiện ăn."

Giản Ninh Huyền cầm một bánh gatô vị anh đào lên, dùng thìa múc một muỗng đưa vào miệng, cảm giác mềm mại, thơm ngọt, còn có một tia mát lạnh quanh quẩn ở đầu lưỡi.

An Bộ nhìn anh ăn nghiêm túc, trên người lại phát sáng màu đỏ, trong lòng dường như cũng ngọt ngào theo anh, quả nhiên phương thuốc điều trị tốt nhất vẫn là xem Mèo chủ từ nhà cô phát sáng và tỏa nhiệt ~~~

Xoa xoa tay, An Bộ thoáng nhìn cân điện tử, trong lòng khẽ động, chờ Giản Ninh Huyền ăn xong, nói: "Giản tiên sinh, mau tới đây đo cân nặng đi."

Giản Ninh Huyền ngoan ngoãn đứng trên cân điện tử, con số dừng ở 78. 5.

"Giản tiên sinh, một tháng này anh nặng thêm 8 kg đấy." An Bộ chân thành nhắc nhở nói, "Sau này anh không chế sức ăn một chút đi."

Giản Ninh Huyền: Mỗi ngày cho anh ăn ngon, còn không biết xấu hổ nói anh không chế sức ăn sao?

"Hừm, tôi sẽ lập cho anh một thực đơn ăn chay." An Bộ mang bánh gatô vào phòng bếp.

Thừa dịp cô không chú ý, Giản Ninh Huyền lặng lẽ vén áo lên, cúi đầu nhìn cơ bụng của mình, hình như thật sự có chút béo ra thì phải.

An Bộ cảm thấy Giản Ninh Huyền luôn ở nhà, bình thường cũng không ra khỏi cửa, cô còn có rất nhiều món ăn muốn làm cho anh, nếu như anh chỉ ăn mà không tập luyện, sớm muộn cũng sẽ bị cô nuôi thành một người mập mạp, như vậy thì không hề đẹp mắt chút nào.

Nghĩ đến đây, An Bộ quay đầu nói với Giản Ninh Huyền trong phòng khách: "Giản tiên sinh, sáng mai cùng tôi đạp xe nhé?"

"Ừm?" Sao đột nhiên lại muốn đạp xe chứ?

"Chúng ta đạp đến vườn nho, sau đó hái nho và ăn cơm nhà nông, câu cá, nướng cá, còn có thể cùng người dân bản địa ủ rượu nho." An Bộ lấp lánh nhìn anh, "Anh cảm thấy thế nào?"

Đối với ánh mắt mong đợi của cô, Giản Ninh Huyền thận trọng nói: "Cô đã mời chân thành như vậy, thế thì đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Thi Thề Của Tôi Buông Thả Phóng Túng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Chuyến du lịch một ngày

Dịch: Jieun110498

Ngày thứ hai, bầu trời quang đãng, là thời tiết tốt để ra ngoài chơi.

An Bộ mặc một bộ quần áo thể thao màu lam, đi giày thể thao màu vàng, đeo một balo lớn màu tím trên lưng, còn có một túi nhỏ màu đỏ ở thắt lưng, cả người đều là màu sắc tươi sáng.

Giản Ninh Huyền mặc một bộ đồ thể thao màu đen, trên người ngoại trừ điện thoại và thẻ thì không có gì khác, đứng bên cạnh cầu vồng An Bộ, giống như phản chiếu con người.

Mỗi người lấy một xe đạp công cộng, như hai ánh sáng, đạp đi trong gió. Thỉnh thoảng trên đường có gặp vận động viên xe đạp, lúc đi qua An Bộ và Giản Ninh Huyền còn nhiệt tình chào hỏi.

An Bộ luôn chào đón với khuôn mặt tươi cười, Giản Ninh Huyền thì lạnh lùng nhìn nhau, chỉ là trong lòng cũng không ghét cảm giác này, do trời sinh vẻ mặt của Tư lệnh.

Đạp mười mấy phút, trên trán Giản Ninh Huyền đã toát một tầng mồ hôi, hơi nóng quanh người bốc lên, giống như đun sôi tôm vậy.

Anh nhanh chóng đạp đến bên cạnh An Bộ, lập tức cảm giác luồng khí lạnh theo theo gió mà đến.

An Bộ nhìn anh một chút, bỗng nhiên duỗi một tay ra: "Giản tiên sinh, tôi mệt rồi, đưa tay của anh cho tôi bổ sung năng lượng một chút đi ~ "

Trong lòng bàn tay Giản Ninh Huyền đều là mồ hôi, do dự một lúc, cuối cùng vẫn đưa tay mình ra.

Mười ngón tay thon dài tinh tế và khớp xương rõ ràng, chồng lên nhau, trong ánh bình minh rực rỡ, phác họa một vầng ánh sáng dịu dàng.

Giá trị sinh khí của An Bộ bắt đầu tăng vọt lên, +2, +4, +2, +3...

Giản Ninh Huyền cảm giác lòng bàn tay lửa nóng bỗng nhiên chạm vào một khối băng ngọc, trong nháy mắt dập tắt ngọn lửa thiêu đốt da thịt, chỉ còn lại cái lạnh ngấm vào người.

"Đã bổ sung năng lượng xong!" An Bộ buông tay anh ra, một lần nữa nắm chặt tay lái xe đạp, nghiêng người về phía trước, hô to một tiếng, "Tôi sẽ chạy nhanh nhất!"

Nói xong, cả người như một cầu vồng, theo đường dốc thẳng mà lao xuống, mái tóc dài trong gió tạo thành một đường cong xinh đẹp.

Giản Ninh Huyền đuổi theo sau lưng cô, đặt cầu vồng xinh đẹp kia thật sâu vào trong đôi mắt lạnh màu xanh lam.

Sau một tiếng, hai người tới nông trường trái cây, đạp vào mắt đầu tiên chính là một mảnh dây xanh biếc của cây nho, từng chùm nho rũ xuống trên kệ, ngọt ngào căng mọng, hết sức mê người.

Vườn nho nối với các lều gỗ theo phong cách dân gian, có bàn đá, ghế đá, bếp lò, vỉ nướng, đồ dùng, cung cấp du khách nghỉ ngơi, nấu cơm dã ngoại, trải nghiệm cuộc sống nông gia.

Khi An Bộ và Giản Ninh Huyền đến liền thu hút sự chú ý của không ít du khách, thậm chí có người lên chụp mấy tấm ảnh bọn họ. Ở thế giới này, nam đẹp trai nữ xinh đẹp đi đến đâu cũng làm người khác chú ý.

An Bộ chọn một lều gỗ để ba lô xuống, vừa lấy đồ ra vừa nói: "Nghỉ ngơi một lát rồi ăn một chút gì đó, buổi chiều chúng ta lại đi hái nho." Dừng một chút, bổ sung, "Nếu anh muốn câu cá, có thể tìm lão nông mượn cần câu."

"Ừm." Giản Ninh Huyền ngồi ngay ngắn trên ghế đá, mắt nhìn phía xa, yên lặng mà thưởng thức phong cảnh nông trường. Mồ hôi thấm ướt tóc trên trán, đôi mắt màu xanh lam sáng ngời, thiếu đi mấy phần sắc bén, nhiều hơn mấy phần sức sống.

An Bộ đưa cho anh một bình nước trái cây, bản thân cũng đồ ra uống mấy ngụm. Sắc mặt cô không thay đổi, trên người cô cũng không có một giọt mồ hôi nào, làn da trắng như là một đồ sứ cao cấp, mặc dù tinh tế nhưng lại không phổ biến.

Giản Ninh Huyền chỉ coi thể chất của cô đặc biệt giống như mình, nhiệt độ cơ thể vượt xa tiêu chuẩn của người bình thường, y học hiện nay cũng không thể giải thích.

"Anh đợi tôi một lát, tôi đi tìm lão nông mượn một ít công cụ." An Bộ dặn dò một tiếng, cũng không đợi Giản Ninh Huyền trả lời đã chạy đi.

Giản Ninh Huyền vừa mới nhấc chân lại lần nữa thu về, ánh mắt xa xôi nhìn bóng lưng của cô gái, cô rời đi khiến cơ thể trở nên khô nóng gấp đôi, thiêu đốt thân thể của anh, mồ hôi như thác nước là tả rơi xuống.

Cho nên anh không thích nhất đó là ra ngoài, đặc biệt là không thích dã ngoại mà không có điều hòa.

Chờ An Bộ trở về, Giản Ninh Huyền đã lau mồ hôi một lần, giống như con mèo lớn vừa mới vớt ra từ trong nước, lông tóc quăn lấy nhau, ánh mắt lơ lơ nhìn thật đáng thương. Hết lần này tới lần khác anh duy trì dáng vẻ cao lãnh, lại không chút phát hiện hình tượng của mình đã bị sụp đổ.

An Bộ: "...". Bây giờ rất muốn cười phải làm sao? Phải nhịn xuống!

An Bộ bình tĩnh lấy điện thoại trong túi ra, lặng lẽ vỗ anh một cái. Đang chuẩn bị lùi lại, một bàn tay lớn bỗng nhiên đưa qua, cầm điện thoại của cô đi.

Giản Ninh Huyền bình tĩnh nhìn màn hình điện thoại, cau mày nói: "Tại sao trong điện thoại của cô lại có ảnh nude của chủ tịch nước."

"Cái gì?" Ảnh nude của chủ tịch nước??? An Bộ nhanh chóng sáp lại gần, vì tấm ảnh kia mà rất có thể bị mời đi uống trà, liên quan đến hình ảnh bất hợp pháp.

Ái ngờ vừa mới xích lại gần, thấy màn hình lóe lên, hai khuôn mặt gần nhau trong nháy mắt được chụp lại. Người đàn ông biểu cảm hài lòng, đẹp trai có một không hai, mặt cô gái kinh ngạc, bờ môi khẽ nhếch lên, giống như là nhìn thấy cái gì khó mà tin được.

An Bộ: Tính cách của người đàn ông này còn có mặt đen tối? Vì trả thù cô chụp lén, dám lấy ảnh nude của chủ tịch nước bịa chuyện vô căn cứ!

Giản Ninh Huyền không nhìn cô, ngón tay nhấn mấy lần, chuẩn bị gửi tấm hình kia đến điện thoại của mình, không ngờ tìm nửa ngày trong điện thoại của cô đều không thấy tên của mình, khi dùng dây số để tìm, lập tức nhảy ra ba chữ: Mèo chủ tử.

Giản Ninh Huyền: "...".

An Bộ: "...". Ah, bị phát hiện rồi.

"Mèo chủ tử?" Giọng trầm thấp Giản Ninh Huyền lộ ra vài phần tỉnh táo.

"Đây là biệt danh." An Bộ giải thích.

"Tôi biết là biệt danh." Giản Ninh Huyền đột nhiên nhớ tới An Bộ tự mình làm bát hình mèo, bàn hình mèo, chén trà hình mèo, bánh hoa văn mèo, gối ôm mèo... Cho nên, cô xem mình là mèo để nuôi sao?

Nhưng mà, "Tại sao lại là mèo?"

"Bởi vì" Lông mày An Bộ khẽ cong, "Tôi thích mèo."

Bất ngờ không kịp chuẩn bị lại bị đút một miếng đồ ăn ngọt ngọt cho mèo, Giản Ninh Huyền đột nhiên cảm giác làm mèo cũng không có gì không tốt, ai bảo cô thích "như vậy", thật là... (An Bộ: Lấy đâu ra "như vậy" chứ?)

Ăn cơm trưa xong, An Bộ đội cho Giản Ninh Huyền một mũ rom khiến anh càng giống nông dân hơn, sau đó hai người cùng đi đến vườn nho để hái nho. Nho ở đây du khách hái tùy ý, đến lúc đó trả tiền theo số cân là được.

Nho sinh trưởng vô cùng tốt, từng chùm căng mọng, không biết phải lựa chọn làm sao, cũng không lâu lắm, hai người hái mỗi người một rổ trở về.

Chưa đến gần lều gỗ đã thấy mười mấy nam nữ trẻ tuổi chiếm lều gỗ của bọn họ và mấy cái gần đó.

Mặc dù lều gỗ là công cộng, nhưng cũng phải chú ý thứ tự đến trước và đến sau. Bên trong có bày đồ dùng cho thấy ở đó đã có người ở, bình thường gặp loại tình huống này đều sẽ chọn nơi khác, để tránh phát sinh mâu thuẫn không cần thiết.

An Bộ không có đồ quan trọng trong lều gỗ, ở đó chỉ có một ít công cụ mượn của lão nông, ba lô đều mang theo bên mình. Buổi chiều còn định làm đồ nướng, bây giờ hoặc đuổi người đi hoặc cầm theo công cụ đổi chỗ, dường như cũng không thích hợp.

"Cô chờ tôi một chút." Giản Ninh Huyền nói nhỏ với An Bộ một tiếng, sau đó đi thẳng qua đám người kia.

An Bộ nghĩ anh muốn thương lượng với đám người kia, ai ngờ anh chỉ đi đến cách chỗ bọn họ năm mét thì dừng lại, sau đó lấy điện thoại giả bộ như đang chụp phong cảnh.

"Sao đột nhiên lại nóng như vậy chứ?" Một thanh niên kéo cổ áo, trên mặt ửng hồng.

"Hiện tại cũng đã vào thu sao còn nóng như thế, thật sự là không bình thường." Một người bên cạnh cũng phàn nàn.

"Nóng sao?" Một người bạn học ngồi ở lều gỗ khác khó hiểu nói, "Tớ cảm thấy rất mát mẻ mà."

"Mát mẻ cái cọng lông? Nóng muốn chết rồi."

"Làm sao có thể được?" Người bạn học nghi ngờ đi tới, lập tức cảm thấy trên người nổi mẩn lên, khó thở không trôi, vội vàng lui lại mấy bước, nói: "Lều các người có thể là không thông gió, qua bên đây với chúng tớ đi."

An Bộ thấy mấy người trong lều gỗ nhao nhao rời đi, vào lều gỗ của bạn học khác cũng không cảm thấy nóng.

Kỳ quái, đều là lều gỗ giống nhau, sao lại chênh lệch lớn như vậy chứ? Chẳng lẽ phong thủy có vấn đề sao?

Thấy lều mộc trống không, Giản Ninh Huyền nóng đến phồng tay, gần như bỏ điện thoại hù vào túi áo, quay đầu đưa cho An Bộ cách đó không xa một ánh mắt "đuổi địch thành công".

Anh khác hẳn với người thường, nhiệt độ cơ thể tỏa ra nhiệt lượng cao có thể "sấy khô" những người kia...

An Bộ nín cười đi đến bên cạnh anh, khen ngợi: "Giản tiên sinh thật là lợi hại."

Giản Ninh Huyền: "Làm việc phải sử dụng tất cả tài nguyên, đây là việc mà lãnh đạo cần phải rèn luyện mỗi ngày."

Đừng miễn cưỡng chống đỡ, nhìn anh làm bản thân nóng như vậy...

An Bộ đưa khăn mặt cho anh, lại đi lấy cho anh một chậu nước giếng, trong lòng suy nghĩ buổi chiều vẫn không nên làm đồ nướng, để tránh anh nóng đến ngất đi, dù sao cô cũng mang theo đủ "đồ ăn cho mèo", dứt anh ăn no hoàn toàn không thành vấn đề.

Thế là hai người ở lại lều mộc, uống chút trà, hóng gió, ăn điểm tâm, chơi trò chơi điện tử. Trời xanh, hồ biếc, dây nho leo, đồng ruộng, gió thu dễ chịu, cảnh đẹp như tranh vẽ.

Thấm thoát đến bốn giờ, An Bộ tìm lão nông mua hai bình rượu nho, trả tiền xong thì cùng Giản Ninh Huyền đạp xe trở về, đón nắng chiều theo gió chạy về nhà.

"An Bộ."

"Ừm?"

"Lần sau chúng ta lại cùng nhau đến."

"Được."

Một vòng ánh sáng vàng nhạt nhẹ nhàng, chậm rãi từ trên người Giản Ninh Huyền tỏa ra, làm cho đôi mắt của An Bộ sáng lên...

Bạn đang đọc truyện *Thị Thê Của Tôi Buông Thả Phóng Tung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.